PAMELA KENT

Incantatia dragostei

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de CORNEL ROMOSAN

Prolog

Locuitorii din Sanvito sunt foarte ataşaţi de legende, pretinzând că insula lor este trupul unui uriaş adormit, pe care marea încearcă cu disperare să-l trezească.

Marea este atât de îndrăgostită de uriaşul ei, încât nimic nu-i poate domoli pasiunea. Ei sunt siguri că dacă un bărbat ar cădea de pe una dintre falezele insulei, marea s-ar retrage, pentru ca nefericitul să se zdrobească de stânci.

Dar dacă ar fi vorba de o femeie, atunci mării i s-ar face milă şi şi-ar întinde mantaua de argint a spumei ca s-o salveze.

Legenda nu părea totuşi interesată de cei doi băieţi care mergeau pe drumul falezei în dimineaţa aceea. Preocupaţi de discuţia lor, fiecare vroia să-l convingă pe celălalt că spusele lui aveau dreptate.

Se simţeau la adăpost de urechi indiscrete. Oamenii nu prea veneau pe această parte a insulei, mai ales dimineaţa devreme, când roua făcea pietrele alunecoase.

- încă n-ai împlinit douăzeci de ani, Salvo! exclamă cel mai mare dintre ei. Cum poţi să spui că ştii ce e bine pentru ai noştri?

- Ai aceeaşi vârstă cu mine. Cu ce drept îmi spui că mă înşel?

- Tot ce spun, este că locuitorii din Sanvito se simt bine aşa cum sunt. Ar trebui mai întâi să ajungi să-i convingi că au nevoie de o schimbare, ceea ce nu-i chiar atât de simplu.

- în privinţa asta, suntem de acord, răspunse celălalt râzând. Dacă i-ai lăsa pe ei să aleagă, locuitorii de aici ar lăsa lucrurile să se desfăşoare la fel, încă o mie de ani.

Vorbitorul trase un şut într-o piatră, şi o privi căzând de pe faleză, înainte de a continua.

- Ascultă bine ce-ţi spun si adu-ţi aminte cuvintele mele. Intr-o bună zi, oamenii din Sanvito vor venera numele lui Salvo Gibrian. Vor cădea în genunchi, cu faţa la pământ, ca să-mi mulţumească pentru bunăstarea pe care le-o voi aduce.

Adonis era obişnuit să audă asemenea cuvinte din gura vărului său. Ele nu-l mai şocau, dar nici nu-l mai amuzau. Aproape că-i era milă de Salvo. Visurile lui nu puteau decât să se risipească la contactul cu realitatea.

Continuar' să meargă în tăcere. Adonis privea în depărtare, spre capătul de sud al insulei. Civilizaţia lăsase puţine urme. Nu se vedea decât catedrala, a cărei cupolă se ridica deasupra zidurilor de piatră. Structura era simplă şi arhaică, dar rămânea impresionantă. Pentru Adonis, era asemenea unui scurt rezumat al populaţiei insulei: pioşi, mândri şi fatalişti.

Salvo urmări privirea lui Adonis şi se strâmbă.

- Construcţia asta oribilă şi ramolită... Când o văd, am impresia că suntem în Evul Mediu.

Adonis îl privi pe Salvo, dar nu spuse nimic. Ar fi fost greu să găseşti doi membri ai aceleiaşi familii

atât de diferiţi. Adonis era realistul, iar Salvo vizionarul. Când se jucau, Salvo inventa jocuri periculoase, în timp ce Adonis prefera distracţiile simple. Ce păcat să te gândeşti că aceste diferenţe care-i uniseră în copilărie puteau să-i despartă la vârsta adultă...

- De ce mă priveşti aşa? întrebă Salvo.

- Mă întrebam doar ce s-a întâmplat cu acel Salvo Gibrian care alerga după fete şi căruia-i plăcea să joace domino? Cred că aş prefera compania lui.

- Am crescut. Dar n-am pierdut nimic din pasiunile care mă animau. înţeleg că Talia te-a considerat plictisitor în ultimul timp.

- Ea ţi-a spus?

- Printre altele.

Lui Adonis îi plăcea sora mai mică a lui Salvo. Cândva, fata îşi închipuise că era îndrăgostită de vărul ei, însă Adonis, mai mare decât ea, reuşise s-o convingă că nu era vorba de aşa ceva. Cu toate astea, părerea ei conta foarte mult şi de aceea, spusele lui Salvo nu-i făceau plăcere.

- Nu pune la inimă, îl linişti vărul său. Are doar şaptesprezece ani, toţi tinerii de pe insulă sunt la

picioarele ei si ea profită. însă nici unul nu-i pare destul de bun.

Cei doi băieţi râseră din toată inima, uitând pentru o clipă neînţelegerile dintre ei.

- Priveşte, Salvo! Adonis arătă cu mâna un gard viu de chiparoşi, pe marginea falezei.

- îţi aduci aminte când ne jucam toţi trei pe sub pomii ăia?

- Bineînţeles că-mi aduc aminte! Se spunea că era un smoc de păr al uriaşului şi am îngropat acolo un bănuţ de aur. Mă întreb dacă mai e acolo.

- Nu-mi amintesc povestea asta.

Se apropiau de arbori, în timp ce Salvo încerca să-şi aducă aminte.

- Bunica ta i-a dat Taliei de ziua ei un bănuţ de aur. I-a spus să aibă grijă să nu-l piardă, pentru că asemenea bănuţi nu cresc în pământ. Atunci Talia l-a îngropat sub chiparoşi, pe de o parte ca să-l ascundă, dar şi ca să vadă dacă un asemenea bănuţ chiar nu putea să crească în pământ...

Deodată, Salvo se împiedică de o rădăcină, şi înainte ca Adonis să aibă timp să reacţioneze, dispăruse în prăpastie.

Adonis tresări şi îşi văzu vărul care se ţinea doar în mâini, trupul balansându-se în gol. Jos, valurile se zdrobeau de stânci ca o falcă imensă pregătită să muşte.

- Ajutor! striga Salvo.

- Agaţă-te de mine!

Adonis se întinse pe jos şi-şi prinse vărul de mână, însă faleza era atât de abruptă încât Salvo nu găsea un loc unde să se sprijine cu picioarele.

- Nu te mai zbate, să nu cădem amândoi, îi strigă Adonis. Ascultă! Trebuie să ajungi să mă prinzi de mână, altfel nu pot să te scot de acolo.

Degetele lui Salvo se învineţeau, încleştate de stâncă.

- Nu pot! O să cad!

- Fă ce-ţi spun!

Ochii lui Salvo fură cuprinşi de o groază de nedescris.

- De ce? Vrei să mă vezi murind?

Cuvintele astea, strigate într-un moment de zăpăceală, n-ar fi trebuit să-l impresioneze pe Adonis, căruia, deodată, îi veni în minte o imagine teribilă, de neînţeles, inexplicabilă.

Avea în faţa ochilor o lume a terorii, a haosului, a morţii, asupra căreia stăpânea Salvo.

Adonis se gândi imediat la bunica lui, care ar fi numit asta un semn al Cerului. Ea l-ar fi sfătuit să ţină seama de acest avertisment. Tot ce avea de făcut era să-şi ţină vărul, până la epuizare. Salvo avea să se zdrobească de stânci şi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Donis, ce faci?

Privirile li se întâlniră. Era ca şi cum Salvo citise presimţirea pe chipul lui Adonis. Privirea îi deveni aspră, nemiloasă, dar Adonis scutură din cap ca să alunge halucinaţia.

Reuşi să-l prindă pe Salvo mai hotărât şi, unindu-şi puterile, îl ridică până la el.

Capitolul 1

- Bună, Karen! Trosc!

Un teanc de hârtii căzu pe ziarul pe care Karen îl avea deschis pe birou.

- Ah, nu, Molly! Mai bine le aruncai la coş.

Secretara o privi pe Karen şi se strâmbă.

- Am impresia că încă nu te-ai trezit. Totuşi, e opt şi jumătate, şi sala de aşteptare e plină.

Karen îşi termină cafeaua şi-şi strânse ziarul.

- Nu prea am dormit. Când mi-am cumpărat televizorul, nu mă gândeam că n-o să mai am timp să dorm. Ştii la ce oră s-a terminat filmul cu James Dean astă-noapte?

- Văzându-te cum arăţi , pot să-mi fac o idee, o tachină Molly. Fii serioasă, glumesc. Arăţi foarte bine.

- Mulţumesc.

Era timpul să se apuce de dosare. îl deschise pe primul, mormăi ceva de neînţeles, şi-l puse deoparte. Făcu la fel şi cu al doilea dosar. Toţi consilierii biroului de imigrări obişnuiau să trateze aşa cazurile deosebite, fără soluţie. De ce trebuia să le rezolve astăzi?

Era mai întâi o familie, care vroiau să fie naşi celui

mai bun prieten al lor, cineva din sudul Europei. Era vorba despre un bărbat de patruzeci şi trei de ani, analfabet, care-şi câştiga pâinea având grijă de caprele unui proprietar din regiune. După ce se întâlniseră de mai multe ori, nu reuşise să-l facă să înţeleagă că cel mai bun prieten nu putea fi considerat ca un membru al familiei, iar în Canada, nu era nevoie presantă de păstori de capre.

Mai erau şi cei doi Garcia. Estelle, cetăţeană canadiană de treizeci şi opt de ani, o femeie grasă cu o figură neplăcută, care abia se măritase cu un mexican de douăzeci de ani, scund, cu părul negru şi guraliv.

Ea lucra într-o fabrică de ketchup, în vreme ce Miguel culegea roşii. Cei doi s-au întâlnit la un picnic şi şi-au picat cu tronc imediat. Duminica următoare s-au căsătorit, şi chiar luni, erau în biroul de imigrări ca să obţină un permis de şedere permanent pentru Miguel.

în cursul unei discuţii între patru ochi, proaspătul căsătorit îi destăuinuise lui Karen că în satul lui, avea deja doi copii.

Dar cum îi explica, nevinovat, mama copiilor nu

era soţia lui legitimă. Soţul femeii ispăşea o pedeapsă de zece ani pentru omor. Miguel nu făcea altceva decât să-i dea femeii ce avea trebuinţă.

Nu vorbise despre copii cu Estelle, pentru că se temea de reacţia ei. Miguel o asigurase pe Karen că-şi iubea nevasta şi nu vroia decât s-o facă fericită. în acelaşi timp, o întrebase cum să facă rost de ajutor de şomaj.

Familia Garcia nu se prezentase la o întâlnire care fusese stabilită pentru săptămâna trecută. Trebuia să se vadă din nou astăzi. De data asta, nu vroia să lase nimic la voia întâmplării. Luă telefonul şi formă numărul.

- Alo, Estelle? Karen Miller la telefon, de la biroul de imigrări.

Estelle dădea impresia că abia se trezise.

- Cum?. Cine?. Ah, dumneavoastră sunteţi. Tonul interlocutoarei nu era prea binevoitor.

- Ţi-am dat telefon ca să-ţi aduc aminte că trebuie să ne întâlnim astăzi la ora unsprezece. Soţul dumitale trebuie să-mi aducă certificatul medical.

Urmă o tăcere la capătul celălalt al firului.

- Vreţi să spuneţi. astăzi?

- întocmai.

- Trebuie să venim amândoi?

- Da. Ai dificultăţi să te învoieşti de la serviciu?

- Nu, n-am dificultăţi. Am fost dată afară.

- Ah, îmi pare rău. Si Miguel? El mai lucrează?

- Păi. nu. Si-a dat demisia.

Karen îşi înălţă sprâncenele, nedumerită.

- De ce?

- Bănuiesc că s-a săturat.

- Atunci, cu ce o să trăiţi?

- O să-mi găsesc de lucru cât de curând. Si o să caute şi Miguel.

Bineînţeles! îşi spuse Karen, scriind ceva în dosar.

Probabil că ambiţia era una dintre însuşirile de bază ale lui Miguel.

- Ştii dacă a făcut rost de certificatul medical?

- Nu sunt sigură. Poate.

- Pot să vorbesc cu el?

Karen auzi ceva ca şi cum Estelle avea dificultăţi să articuleze un răspuns.

- Păi. Ei bine. Deocamdată doarme.

- Spune-i că e ceva important.

- Bine. Să văd ce pot să fac.

Estelle nu închise telefonul, dar Karen continua să-i audă respiraţia. Trecu un minut până să mai spună ceva.

- E sub duş, dar am să-i spun că aţi sunat. Aţi spus ora unsprezece, nu-i aşa?

- Da. Şi spune-i soţului dumitale că dacă nu vine astăzi, voi fi nevoită să nu dau un aviz favorabil dosarului său.

Glasul Estellei îi trădă imediat panica.

- Dar. de ce? Doar am făcut toate demersurile legale.

- Da, dar am impresia că Miguel nu vrea decât să. A, nu, nu-i nimic grav.

Deocamdată, prefera să lase familiei Garcia o speranţă.

- Ascultă, Estelle, chiar dacă Miguel nu poate veni, aş vrea să vorbesc cu tine.

- De ce? Eu sunt canadiană. Nu puteţi să mă epulzaţi.

- N-am vorbit niciodată despre expulzare.

- Poate, dar cu asta vă ocupaţi de obicei, nu?

- Nu, dacă putem să-i ajutăm pe oameni. Si cât despre dumneata, aşa cum ai spus, eşti cetăţeană

canadiană.

Estelle Garcia bâigui o vagă promisiune, dar Karen n-o crezu decât pe jumătate. Miguel probabil o părăsise, şi soţiei îi era ruşine s-o spună.

în timp ce scria rezumatul discuţiei în dosarul Garcia, Molly intră în birou.

- Hei, Karen, am un client pentru tine.

- Cui datorez onoarea asta?

Molly se apropie, şi adoptă o expresie conspirativă.

- Este un tip nemaipomenit. N-o să-ţi crezi ochilor.

Chiar dacă e un pic. în sfârşit, demodat.

Una dintre sarcinile la care Molly ţinea cel mai mult era selectarea clienţilor. Când era vorba despre artişti care aveau nevoie de un permis de muncă, îi trimitea colegilor lui Karen, ştiind că tinerei femei nu-i plăceau deloc.

- Cum adică demodat?

- Ei bine, trebuie să aibă vreo patruzeci de ani, dar se îmbracă de parcă ar avea de două ori pe atât.

- Şi de unde vine?

- Dintr-un loc bizar, despre care n-am auzit

vorbindu-se niciodată.

Molly nu se prea pricepea la geografie. Nu putea să facă diferenţa dintre Argentina şi Arkansas.

- Mă ocup de el imediat. Şi mulţumesc pentru. întâietate.

Strânse dosarul Garcia pe care-l aşeză deasupra teancului. Ar fi fost fericită să creadă că îndoielile ei erau nefondate. La urma urmei, poate se iubeau şi erau fericiţi până când Miguel îşi va obţine permisul de şedere.

Karen luă mapa pe care i-o lăsase Molly. Conţinea numele şi data naşterii clientului său, cât şi naţionalitatea. Un paşaport negru era prins cu o agrafă. Nu era vorba de nici o urmă a vreunui dosar anterior, ceea ce însemna că era la prima vizită la oficiu.

Venea din Sanvito. Spre deosebire de Molly, Karen ştia că Sanvito era o mică insulă independentă, din marea Mediterană. Acum câţiva ani, ziarele vuiseră din cauza răsturnărilor politice, care se întâmplaseră acolo.

Karen se duse în sala de aşteptare. O familie de mormoni ocupa singură o jumătate din încăpere. într-

un colţ, stătea pe scaun un bărbat singur. Nu era nici o îndoială: era omul despre care-i vorbise Molly.

Bărbatul avea privirea rătăcită, cufundat în gândurile lui. Stătea cu braţele încrucişate la piept şi nu părea să fi observat apropierea lui Karen. Avea trăsăturile feţei fine, tenul mat, părul negru ca smoala, avea o tunsoare clasică. Purta o cămaşă albă, pantaloni gri şi pantofi făcuţi cu grijă.

Era un bărbat rafinat şi seducător. însă era greu să-i dai o vârstă. Chipul avea maturitatea unui bărbat de patruzeci de ani, dar fizicul părea să fie mai tânăr.

Karen aruncă o privire pe mapa ei şi spuse:

- Adonis Sotera.

Când întoarse capul spre ea, fu cât pe ce să tresară. O surprinse privirea lui de om bătrân. Ochii erau de un cenuşiu atât de şters, încât parcă erau translucizi.

Donis o privi cu luare-aminte pe angajata de la biroul de imigrări care-l strigase, şi-şi blestemă ghinionul.

O femeie!

Numai de asta n-avea nevoie. Experienţa îl învăţase că femeile aveau darul de a-i citi gândurile.

Le admira pentru intuiţia lor, ba chiar le invidia, însă în cazul de faţă ar fi preferat să aibă drept interlocutor un bărbat.

- Veniţi cu mine?

Donis se ridică şi o urmă. Tânăra femeie nu purta uniformă, şi nu putea să ştie ce grad avea. Purta un taior maro, cu o croială foarte riguroasă, care-i dădea o expresie gravă.

Funcţionarii de la biroul de imigrări n-aveau birouri fiecare, ci ocupau doar un spaţiu înconjurat de pereţi mobili. Ea se aşeză la o masă şi-l invită pe Donis să ia loc pe un scaun. Pe urmă, îi luă paşaportul şi începu să-l citească.

El profită de situaţie ca să examineze locul, dar nimic nu trăda personalitatea tinerei femei. îi citi numele pe placa ce se găsea pe masă. K. L. Miller. Un nume anglo-saxon. Era al ei sau al soţului? Nu purta verighetă.

Trebuia să aibă vreo treizeci de ani. Probabil divorţată. Nu. Mai curând nemăritată.

- Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Sotera?

El zâmbi şi făcu semn spre paşaport.

- După cum puteţi vedea, viza de pe paşaport, care mi-a fost dată pe aeroportul din Toronto, nu mai e valabilă decât o săptămână. Aş vrea să rămân mai mult, ca să vizitez locurile.

Ea privea foaia ataşată la paşaport. în acest timp, Donis o observa, întrebându-se dacă avea să fie prietenoasă sau nu.

Era înăltuţă şi zveltă. Părul de un blond cenuşiu i se revărsa pe umeri. în afară de cercei, nu mai purta nici o altă bijuterie.

Donis prefera femeile care purtau fuste largi şi brăţări de aur. Credea că aşa ceva le scotea în evidenţă feminitatea. Dar după ce o văzuse pe K. L. Miller, trebuia să recunoască ceva: cu o fustă largă şi brăţări de aur, femeia asta ar fi părut ridicolă.

- Văd că viza v-a fost eliberată de biroul nostru de la Viena, remarcă ea. Acolo locuiţi?

- Nu. Eram în Austria în acel moment, şi de acolo am luat avionul. Călătoresc mult pentru guvernul din Sanvito, dar n-am avut niciodată ocazia să vă vizitez ţara. Aş fi vrut să plec direct din Sanvito dar, după cum trebuie să ştiţi, Canada n-are reprezentanţă consulară acolo.

- Am avut aşa ceva, până când ţara dumneavoastră a întrerupt relaţiile diplomatice cu noi.

Era o notă de reproş în glasul ei? Sarcasm? Sau doar oboseala îl făcea să se poarte ca un paranoic?

- Din păcate, aşa stau lucrurile. Suntem pe punctul de a reexamina poziţia noastră faţă de ţările occidentale. Acum, când s-a ajuns la o stabilitate politică, sunt sigur că ne vom deschide din nou către lumea întreagă. Funcţionara municipală Miller îl privea atent, însă Donis era obişnuit cu aşa ceva. Şi pe urmă, nu vroia să se spună că nu fusese atentă la spusele lui.

- Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, dar nu suntem obişnuiţi să primim locuitori din Sanvito aici, în Ontario. Ca să vă spun adevărul, sunteţi primul pe care-l întâlnesc.

El îi zâmbi.

- E de înţeles. Puţini dintre compatrioţii mei au ocazia să ajungă până aici.

El răsfoi paginile paşaportului şi atinse în trecere degetele tinerei femei.

- După cum puteţi vedea, am un statut

diplomatic, care îmi conferă anumite. privilegii.

Karen îi îndepărtă mâna.

- Da. Am observat ştampila, dar nu eram sigură de semnificaţia ei. Ce faceţi pentru guvernul dumneavoastră?

- Sunt consilier economic...

Ea clătină din cap, lăsând să se înţeleagă că era impresionată.

- .pe lângă preşedinte.

Simţi un nod în stomac. Aşa se întâmpla de fiecare dată când era într-o situaţie delicată. Dar învăţase să-şi ascundă teama.

- Aveţi idee despre strategia guvernului nostru?

- Numai ce am putut afla din ziare.

Adonis îi aprecie tactul.

- Avem în fruntea statului un preşedinte ales pe viaţă. Este, cred, un concept nu prea cunoscut în restul lumii.

- Si noi avem prim-miniştrii care dau uneori impresia că vor fi aleşi mereu.

- înţeleg. Poate, până la urmă, conducătorii noştri nu sunt atât de diferiţi.

îl surprindea. De obicei, funcţionarii

guvernamentali nu prea aveau simţul umorului.

- De ce ofiţerul de imigrări de la aeroport v-a dat o viză aşa de scurtă?

- N-aveam de gând să rămân mai mult, dar am fost curios să văd ţara dumneavoastră, aşa că am venit să-mi prelungesc şederea. E mult de când n-am mai călătorit de plăcere.

- Aveţi prieteni în Ontario?

- Nu.

îl privi în ochi, oarecum surprinsă, auzindu-i răspunsul instantaneu. Adonis îşi luă angajamentul să fie mai diplomat data viitoare.

- Vă întreb asta pentru că Londra. noastră nu prea este un obiectiv turistic.

- Ar trebui să fie. Londra este un orăşel minunat.

Amuzată, funcţionara râse ca şi cum ar fi fost vorba despre un compliment adresat ei. Şi poate că într-un fel era. Obrajii lui Karen se înroşiseră, şi Donis trebui să-şi revizuiască părerea faţă de interlocutoare. Acum o vedea mult mai puţin rece şi distantă decât atunci când se întâlniseră.

- Cât timp vreţi să rămâneţi? îl întrebă deschizând sertarul.

- O lună. Şase săptămâni.

- Trebuie să vă pun câteva întrebări.

- Vă stau la dispoziţie.

- Aveţi bilet de întoarcere?

- Da. Vreţi să-l vedeţi?

- Dacă-l aveţi la dumneavoastră.

- îl am în valiza de la gară. Pot să mă duc să-l iau.

- Nu, nu-i neapărată nevoie. Sunt sigură că dacă vi s-a dat o viză şi un permis de şedere, totul trebuie să fie în ordine.

Donis se rezemă de spătarul scaunului.

- Mulţumesc.

Spre marea lui uşurare, o văzu luând o hârtie din sertar şi începând să scrie. Trecuse cu bine prima încercare.

- Aţi locuit tot timpul aici, la Londra? întrebă la rândul lui.

- M-am născut şi am locuit într-o fermă la patruzeci de kilometri de oraş.

- De acolo aveţi obrazul ca de piersică, ce se potriveşte de minune cu mierea părului. cum spunem noi în Sanvito. Tânăra femeie se înroşi.

- Mulţumesc.

Văzându-i reacţia, Donis putu să-şi dea seama că funcţionara Miller nu era obişnuită să primească complimente în timpul orelor de program. Totuşi, le merita din plin.

- Unde vă gândiţi să staţi în timpul şedereului la noi?

- N-am hotărât încă nimic. Puteţi să-mi recomandaţi un hotel. destul de central?

- Este unul lângă Palatul Congresului, la câteva străzi de aici.

- Perfect. După ce vom termina cu hârtiile, puteţi să-mi arătaţi pe unde s-o iau?

- Cu plăcere.

Se înşelase, avusese noroc să fie trimis la o femeie fermecătoare. Avea nişte ochi verzi încântători.

Funcţionara prinse cu o agrafă o foaie în paşaport.

- Poftim, puteţi să rămâneţi în Canada până pe 16 august. Dacă vreţi să prelungiţi şedereul, va fi suficient să vă prezentaţi la oficiul de imigrări cel mai apropiat.

- Foarte bine.

- Trebuie să vă previn că nu aveţi dreptul să vă

angajaţi în timpul şedereului în Canada.

- Fiţi liniştită, n-am de gând să fac aşa ceva.

Karen îi întinse documentul, punând astfel capăt întrevederii. Nu mai fusese atât de nervoasă de când Michael Caine se aşezase la biroul ei să-i ceară un permis de muncă. Dar Adonis Sotera, prin originea şi manierele unei alte vârste, nu era şi el un personaj extraordinar?

- Mulţumesc, spuse el punându-şi paşaportul în buzunar. Şi acum, vreţi să-mi arătaţi cum că ajung la hotel?

- Ah, da, uitasem. Scoase un plan din sertar.

- Este vorba despre Holiday Inn. Nu puteţi să nu daţi de el, e de-ajuns să mergeţi pe jos.

Donis se ridicase să urmărească explicaţiile lui Karen, şi-şi pusese amândouă mâinile pe birou. Acolo, ea îi văzu inelul şi se gândi imediat că era vorba despre un inel de nuntă.

Bineînţeles, un bărbat atât de seducător era cu siguranţă însurat. O soţie fidelă şi supusă, înconjurată de o droaie de copii, trebuia să-l aştepte pe insula lui. Tiparul perfect al familiei mediteraneene.

Dar privind mai îndeaproape, descoperi o cruce

gotică gravată în metal. Karen ştia destul de bine că în Sanvito toate libertăţile civile şi religioase fuseseră abolite după ultimele alegeri prezidenţiale. I se păru surprinzător faptul că tocmai consilierul economic al preşedintelui arborează atât de deschis simbolul credinţei lui.

Se hotărî să rişte să facă un comentariu.

- Nu pot să nu vă remarc inelul. E vechi?

Donis îşi retrase nervos mâna.

- N-am idee cât este de vechi. E un inel de aur şi nimic mai mult.

- Dar nu cumva religia e abolită în Sanvito?

Bărbatul îşi strecură planul în buzunar.

- Cunoştinţele dumneavoastră în materie de politică internaţională şi spiritul de observaţie sunt admirabile.

Karen simţi că luase iniţiativa. Adonis Sotera nu părea ofensat, ci mai degrabă stingherit. Cu coada ochiului, tânăra femeie văzu că îşi întoarce inelul în jurul degetului ca să ascundă crucea.

- Citesc ziarele, atâta tot.

- înţeleg. Dar aveţi dreptate. Practica religiei este interzisă în Sanvito. Totuşi, nu suntem fanatici. Port

acest inel din motive sentimentale. Proprietarul inelului este cineva. la care am ţinut.

- îmi cer scuze dacă am părut indiscretă.

Karen era roşie din cauza încurcăturii. Nu mai făcuse de mult o asemenea gafă.

- N-aveţi motiv să vă cereţi scuze. Aşa cum v-am spus, erudiţia dumneavoastră mă impresionează. Am terminat?

- Da, s-a terminat.

- Ei bine, încă o dată, mulţumesc.

Adonis Sotera îi luă mâna şi înclină capul. O clipă, ea crezu că avea să-i sărute mâna. Dar el se mulţumi s-o mai privească o dată, după care ieşi.

O lăsă pe Karen cu o stranie tulburare. Din fericire pentru ea, nu toate întrevederile o tulburau atât. Ce avea bărbatul acesta atât de deosebit?

Era oare privirea lui de nepătruns?

Karen ieşi din clădirea cu aer condiţionat ca să plonjeze în cuptorul străzii de la sfârşitului după-amiezii. Ca şi cum căldura n-ar fi fost de-ajuns, automobilele prinse în ambuteiajul de la ora ieşirii de la birouri începuseră un concert de claxoane care ar fi putut să scoată din fire cea mai răbdătoare fiinţă

omenească.

Se grăbi să ajungă la umbra plăcută a copacilor din Victoria Park. Pentru ea, era o plăcere şi o destindere să treacă pe aici până să ajungă acasă. îşi scoase pantofii şi merse în picioarele goale prin iarba proaspătă. Imobilul în care locuia dădea spre parc, şi putea să-şi petreacă ore întregi la fereastră privind arborii mari.

Alese să urce pe jos, pentru că liftul părea blocat la un etaj. Astfel, ajunse la uşă abia trăgându-şi răsuflarea. Abia intrase când sună telefonul.

- Alo, Karen, unde-ai fost? încerc să dau de tine de mai bine de o jumătate de oră.

Era fratele ei mai mic, Tim. La douăzeci şi cinci de ani, încă se purta ca un copil, dar Karen, care îi fusese aproape mamă, nu se supăra.

- M-am plimbat.

- Ei bine, mă bucur că ai ajuns acasă. Vroiam să te invit să cinăm împreună.

- Cu plăcere. Când?

- Diseară.

- Ah, nu, nu astă-seară. Sunt extenuată.

- Vine şi tata.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

Pentru cineva care cunoştea genul de relaţii care existau între tată şi fiu, nu era o întrebare nelalocul ei.

- Nu, totul e bine. A fost ideea lui Sue. Ea vroia să-l invite încă de când am cumpărat casa. Până la urmă, am fost de acord.

- E foarte bine că tata vine la voi, dar de ce-mi spui în ultima clipă?

- Pentru că şi eu ştiu abia de o oră, mărturisi Tim râzând. Când m-am întors de la serviciu, Sue avea friptura în cuptor. Ea însăşi i-a telefonat tatei să-l cheme. E convinsă că dacă m-ar fi întrebat pe mine cum să facem, aş fi lungit-o până la calendele greceşti.

Karen aprecie perseverenţa cumnatei sale.

- De acord. Fac un duş şi vin.

- Masa o să fie la ora şapte. Să nu întârzii!

Karen înţelese mesajul. Vroia să ajungă înaintea tatălui...

- Am să vin cât se poate de repede.

Karen deschisese larg ferestrele maşinii în timp ce rula pe malul taluzat al Tamisei. Londra canadiană

avea o sumedenie de similitudini cu capitala engleză cu acelaşi nume. Chiar şi clima din Ontario semăna cu cea din Marea Britanie.

Casa pe care Tim abia o cumpărase era o mică clădire construită în stil colonial. Tim se ocupa cu aşa ceva: cumpăra câte o casă, o renova şi după aceea o vindea, scoţând un beneficiu. Sue şi cu el locuiau acolo în timpul lucrărilor, şi când treaba se termina, se mutau în altă parte. Asta se întâmpla aproape în fiecare an. Karen n-ar fi putut să spună câte apartamente ocupaseră în felul ăsta.

Când văzu maşina tatălui său, Karen simţi o strângere de inimă. Nu-i mai rămânea decât să spere că totul mergea bine.

Sue fu cea care veni să-i deschidă uşa. Era o tânără bruneţică, plină de energie.

- Slavă Domnului c-ai venit, spuse Sue. începeam să mă îngrijorez.

- M-am grăbit cât am putut. Cum merg lucrurile?

- Aşa şi aşa. Tatăl tău abia a venit. Stă de vorbă cu Tim, în salon.

Karen o privi neîncrezătoare.

- Stau de vorbă?

- în fine, să spunem că nu se ceartă, cel puţin nu încă. Trebuie să pregătesc masa. Nu vrei să te duci la ei?

- De acord, dar să mă chemi dacă ai nevoie de mine în bucătărie.

Sue făcuse o treabă remarcabilă ca să se poată locui într-un şantier permanent. Câteva flori şi perdelele drăguţe de la ferestre dădeau un aspect călduros şi primitor salonului.

Karen îşi găsi tatăl şi pe Tim aşezaţi într-un colţ al încăperii. William Miller trăgea conştiincios din ţigară bând o bere, iar băiatul lui îşi făcea de lucru cu o limonadă. Amândoi ridicară privirea la apariţia ei.

- Bună seara, le spuse nou-venita celor doi.

- De ce ai întârziat?

Tim era mereu foarte încordat în timpul întâlnirilor în familie. Karen nu-i răspunse, şi se duse să-şi sărute tatăl.

- Ce mai faci? o întrebă el.

- Mulţumesc, bine. Dar tu?

- N-am de ce să mă plâng.

Aceste formule de politeţe erau doar nişte formalităţi, care nu erau altceva decât ilustrarea

dificultăţilor pe care le aveau membrii familiei de a comunica între ei.

- Cum îţi merge la serviciu?

Era a doua întrebare pe care tatăl nu scăpa niciodată s-o pună fiicei.

- Ca de obicei.

Ea se duse să se aşeze pe sofa, lângă Tim.

- Frăţioare, s-ar zice că ai lucrat ceva în astea două săptămâni de când eşti aici.

Frăţiorul, care era cu un cap mai înalt decât ea, îşi umflă pieptul cu mândrie.

- N-are nici un rost să-mi pierd timpul. Casa asta îmi place. O să fie superbă după ce voi termina lucrările.

- Da, e foarte frumoasă.

Urmară câteva momente de tăcere, dar înainte ca nou-venita să găsească un nou subiect de conversaţie, se auzi glasul lui William Miller.

- Cred că recolta o să fie bună anul ăsta.

Fratele şi sora întoarseră în acelaşi timp capetele spre el. Era un subiect pe care-l abordau de obicei abia după ce terminau de mâncat.

- Hm. despre ce recoltă vorbeşti, tată? întrebă

Tim.

Karen îi trase un cot discret în coaste. Prin astfel de întrebări începeau de obicei disputele.

- Recolta de tutun, fireşte! mormăi domnul Miller.

- Dar n-ai mai plantat tutun de mai bine de patru ani. Cu un gest provocator, tatăl lor scoase un pachet de ţigări din buzunar şi-şi aprinse una.

- Dar am cultivat vreme de treizeci şi cinci de ani. Asta îmi dă dreptul să vorbesc.

- ... şi să ne afumi, mormăi băiatul lui. Nu te deranja, mai ales pentru noi. Am respirat fum toată viaţa.

- Tim. te rog, îl opri Karen. Aşadar, tată, cum e preţul tutunului anul ăsta?

Chipul bătrânului se destinse, ca de fiecare dată când cineva se arăta interesat de meseria lui de agricultor.

- Hal Martin e convins că preţul va rămâne acelaşi, dar eu nu cred.

Karen nu-l mai văzuse pe Martin de foarte mult timp, însă tatăl ei nu scăpa nici o ocazie să vorbească despre el. După ce se întâmplase între cele două familii, nu prea înţelegea de ce nu-i dispreţuia.

Dimpotrivă, parcă făcea din ei un fel de eroi.

Mâncarea era savuros'. Sue le servi o friptură excelentă, şi făcuse chiar şi o prăjitură cu ciocolată. Tim reuşi să-şi păstreze calmul, şi seara aceea fusese una dintre cele mai bune pe care familia le petrecuse în ultimele luni.

Karen insistă s-o ajute pe Sue să strângă masa.

- Am auzit ce-a spus Tim în salon. îmi pare rău, se scuză Sue, odată ajunse în bucătărie.

- N-ai de ce. Tim e un om în toată firea. Si tata ar trebui să fie la fel.

- Nu fi prea severă cu tatăl tău. Simte lipsa soţiei.

- Si nouă ne lipseşte. Dar ar trebui să înţeleagă într-o bună zi că ăsta nu-i un motiv să-şi verse supărarea pe copiii lui.

- Nu-i aşa, Karen. Nu ştie să-şi exprime sentimentele.

Karen zâmbi amar.

- Nu e de glumă. înainte, era mama, ea era liantul familiei. Dar acum, nu ştiu.

Sue o prinse de umăr.

- Nu spune aşa ceva! Nu e nimic mai important ca familia.

- Da, dar.

- Nu uita că bărbaţii din camera de alături contează pe tine. Tim şi tatăl lui poate nu-şi dau seama, dar au nevoie de tine. La fel şi eu.

Karen fu fericită când se întoarse acasă. Stia că avea dreptate cumnata ei, dar asta n-o prea consola. Mesele astea în familie erau destul de stânjenitoare şi se simţea uşurată că scăpase de cea de astăzi.

Se întindea în pat când începu să sune telefonul.

- Domnişoara Miller? întrebă un glas de bărbat cu un uşor accent.

- Da.

- Adonis Sotera la telefon. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă la biroul dumneavoastră, vă aduceţi aminte?

Cum ar fi putut să uite?

- Bineînţeles că-mi amintesc de dumneavoastră. De unde aveţi numărul meu de telefon?

Urmă o tăcere la capătul celălalt al firului.

- Sunteţi singura K. L. Miller în cartea de telefon.

- Si ce pot face pentru dumneavoastră?

- Sunt într-o situaţie delicată. într-o... mare încurcătură, cum spuneţi dumneavoastră.

Expresia o făcu să zâmbească.

- Ce fel de încurcătură?
- Sunt la închisoare.

Capitolul 2

- Sunteţi în închisoare? De ce? Ce s-a întâmplat?

- Este vorba de o neînţelegere, dar nu reuşesc să-i conving pe domnii ăştia de la poliţie.

- De ce vă acuză?

- Staţi să mă gândesc puţin. Au spus "lovituri cauzatoare de răni"...

- Lovituri cauzatoare de răni?

- Da, aşa au formulat acuzarea.

Karen deveni cât se poate de neliniştită. Cum Canada nu recunoştea Sanvito, povestea asta risca să se transforme într-un coşmar de birocraţie.

- Domnişoară Miller, mai sunteţi pe fir?

- Da, sunt aici. Vreţi să vin acolo, să văd dacă putem aranja cumva lucrurile?

- Puteţi face asta? V-aş rămâne recunoscător pentru eternitate.

- Vin imediat. Dar.

Ea tăcu şi se gândi câteva clipe.

- Ah, îmi pare rău, domnule Sotera, dar acum îmi dau seama că nu pot să fac asta.

- De ce?

- Există un program de gărzi pentru cei care

trebuie să se ocupe de probleme de felul ăsta, şi trebuie să iau legătura cu colegul care este de serviciu astăzi.

- Nu se poate face o excepţie?

- Nu sunt autorizată să iau o asemenea hotărâre, dar îl sun pe ofiţerul de gardă care o să vină să se ocupe de problema dumneavoastră.

- Cum este. ofiţerul ăsta?

- Barney? Este.

Nu putea să-i spună exact cum era Barney Coxwell, pentru că l-ar fi deprimat de la început.

- Are multă experienţă.

- înţeleg, răspunse el fără prea multă convingere.

Stiu c-o să faceţi cum este cel mai bine, dar în primul rând, spuneţi-i colegului dumneavoastră că nu pot să rămân în spatele gratiilor.

Glasul îi trăda o disperare pe măsura situaţiei în care se afla.

- Vă promit.

închizând telefonul, tânăra femeie era cu moralul la pământ.

Ce ghinion să fie tocmai Barney! Cu el, puteai să te aştepţi la orice, chiar ca Adonis Sotera s-o

păţească şi mai rău faţă de cum se anunţa.

Răspunse soţia lui Barney.

- Doamnă Coxwell, la telefon e Karen Miller. îmi cer scuze că vă deranjez aşa de târziu, dar avem un client care a ajuns la închisoare. Barney e acasă?

- Nu, a plecat în urma unui apel telefonic.

- Se întoarce repede?

- Mi-a spus că s-ar putea să nu se întoarcă până mâine dimineaţă. A primit o informaţie despre nişte emigranţi care s-ar ascunde pe coasta D'Aylmer.

Karen oftă uşurată şi-i mulţumi soţiei lui Barney înainte de a-şi suna ofiţerul superior.

- Rathbone la telefon.

Chiar trezit în miezul nopţii, Rathbone dădea impresia că era mereu de gardă. Karen nu se simţea niciodată în largul ei când îi vorbea, şi el nu-i dădea nici o mână de ajutor.

Karen îi explică pe îndelete situaţia clientului său şi şeful o ascultă răbdător.

- Ei bine, vorbeşte cu un alt consilier. Evans trebuie să fie acasă.

- Dar, domnule, aş vrea să mă ocup chiar eu de cazul ăsta.

- Credeam că nu-ţi place să lucrezi pe teren, în afara orelor de program.

- Aşa e, dar.

- N-ai mai fost pe teren de mult timp, Miller. Crezi că eşti în stare să te descurci de data asta?

- Aşa cred, domnule Rathbone. Sunt chiar sigură de asta.

- Foarte bine, atunci du-te. Mâine dimineaţă vreau să am un raport complet pe birou.

Comisariatul de poliţie era la o depărtare de câteva minute de locuinţa lui Karen. Ea îşi parcă maşina lângă trotuar şi se duse la sergentul de serviciu.

- Nu ne-am văzut de mult timp. Ce mai faceţi?

- Foarte bine. Dar prizonierul nostru? A fost cuminte?

- Da. Pare puţin nervos, dar nimic mai mult.

- Cred că şi dumneata ai fi, în locul lui. Un turist care se află într-o ţară străină şi se trezeşte în spatele gratiilor nu e într-o situaţie prea plăcută.

- Aşa este, recunoscu sergentul. O să chem un agent care să vă ducă jos.

Karen coborâse de multe ori la subsol, dar nu

reuşise să se obişnuiască nicidecum cu locul. înţelegea neliniştea clientului ei.

Acesta stătea în pat, cu capul sprijinit pe genunchi. Avea cămaşa sfâşiată, şi o vânătaie pe obraz. Când auzi uşa deschizându-se, ridică ochii cu o privire buimacă. Făcu totuşi un efort să zâmbească.

- Aţi venit până la urmă, domnişoară Miller.

- Spune-mi Karen, spuse ea zâmbind. Majoritatea clienţilor mei aşa fac.

Karen intră în celulă şi agentul închise uşa în urma
ei.

- M-aş simţi onorat să-ţi spun Karen, dar atunci ar trebui să-mi spui şi tu Donis.

- De acord. Te doare?

întinse mâna spre obrazul lui, dar se opri înainte să-l atingă.

- Numai când închid ochiul, dar fii liniştită, nu-i chiar atât de grav. îmi pare rău că n-am ce să-ţi ofer.

- Mulţumesc. în activitatea ei văzuse mulţi răufăcători, dar instinctul îi spunea că acum nu era vorba despre aşa ceva.

- Ce s-a întâmplat?

- Poliţistul de gardă nu ţi-a spus nimic?

- Aş vrea mai întâi să ascult versiunea ta asupra celor întâmplate.

- Foarte bine. E o tâmpenie, şi numai eu sunt de vină. Când am plecat de la tine, m-am dus la hotelul pe care mi l-ai recomandat şi m-am odihnit puţin înainte de a ieşi să mănânc ceva. Când mă întorceam, se întunecase şi m-am rătăcit. Mi-am scos planul din buzunar şi tocmai îl studiam în momentul în care cineva mi-a pus mâna pe umăr.

- Te-ai gândit că trebuia să fie un hoţ, nu?

- Nu. Mă gândeam la ce avea să urmeze. dată fiind situaţia mea.

Nervos, îşi trecu degetele prin păr.

- Nu înţeleg.

- Ţi-am spus că am fost consilierul economic al preşedintelui. E normal ca un om aflat în poziţia mea să atragă duşmănii.

- Dar aici eşti în Canada.

- Recunosc că m-am purtat prosteşte. Fără îndoială, a fost din cauza oboselii. Am avut o reacţie instinctivă de apărare, atâta tot.

- Stii ce vroia omul ăla de la tine?

- Cred că vroia să-mi propună să mă ajute, dar înainte de a-l lăsa să vorbească, l-am tras un cot în coaste care l-a făcut să cadă pe jos.

Măsurând fără îndoială vreun metru optzeci, fizicul lui Donis te făcea să te gândeşti mai degrabă la agilitate şi reflexe decât la brutalitate.

- Ce s-a întâmplat după aceea?

- Ne-am bătut. A reuşit să-mi tragă un pumn în faţă, dar până la urmă l-am făcut să se lase păgubaş. Când a venit poliţia, a cerut să mă aresteze.

Karen scoase o hârtie şi începu să noteze spusele lui Donis.

- Poliţia ţi-a spus când va trebui să te prezinţi în faţa justiţiei?

- Mâine dimineaţă. Dar cu riscul de a mă repeta, n-aş vrea să-mi petrec noaptea aici. Pot să dau o semnătură, să ofer garanţii, însă, te rog, cineva în poziţia mea, să-şi petreacă o noapte în arestul poliţiei.

Nu-şi termină fraza, ca şi cum cuvintele l-ar fi înfricoşat.

- Nu sunt sigură că pot.

El n-o lăsă să continue şi o prinse de mâini.

- Te implor.

Agentul care asista la întrevedere puse mâna pe revolver.

- Dă-te la o parte de lângă ea!

- Scuză-mă, murmură el lăsând-o în pace.

- Nu-i nimic.

Tânăra femeie se întoarse spre agent şi făcu un gest să-l liniştească. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, Donis trăia într-o teamă permanentă.

- Ai ales pe cineva care să te apere?

- Poftim?

Parcă-l trezise dintr-un vis.

- Ai ales un avocat care să te apere?

El clătină din cap.

- Ofiţerul mi-a spus despre asta, dar credeam că de aşa ceva beneficiază doar cetăţenii canadieni.

- Nu. Toată lumea are dreptul să fie apărată. Vrei să mă ocup eu de treaba asta?

Cel întrebat se gândi câteva clipe.

- Cred că nu. Am să fac doar apel la clemenţa judecătorilor.

- Tu hotărăşti, dar trebuie să te avertizez că în cazul în care eşti condamnat, curtea va cere să-ţi fie

retrasă viza.

- O să fiu expulzat?

- Ţi se va cere să pleci singur.

- Voi fi obligat să mă întorc în Sanvito?

- Nu neapărat.

- Atunci, fie ce-o fi!

Karen tocmai îşi aranja notiţele în geantă când îi veni o idee.

- N-aş vrea să-ţi faci speranţe zadarnice, Donis, dar am să încerc totuşi să te scot de aici.

Chipul lui se lumină şi-i adresă un zâmbet de mulţumire.

- îţi mulţumesc de la bun început.

O privi cum se îndepărtează. Hotărât lucru, Karen Miller nu era cum o crezuse la început. Sub aparenta ei răceală se ascundea o inimă generoasă, şi bănuia că putea să fie extrem de feminină dacă vroia.

Poate n-o lăsa indiferentă, cine ştie? Of, nu era momentul cel mai potrivit să se gândească la o legătură, şi cu atât mai puţin să se îndrăgostească, dar Karen ar fi putut să fie o aliată preţioasă.

Donis se întinse şi se întoarse cu faţa la perete. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Karen se apropie de biroul sergentului.

- Ofiţerul care a făcut arestarea mai este aici?

- Nu, a plecat. Vreţi să vedeţi dosarul?

- Da, vă rog.

Sergentul i-l aduse şi începu să citească.

- Martorul se numeşte Dominique Scapiletti. Adresa: Richmond Street. Are un magazin în White Oaks Mall. L-aţi văzut pe omul ăsta?

- Doar pentru câteva clipe.

- Puteţi să-mi spuneţi cum arăta?

- Un metru şaizeci şi cinci, nici gras nici slab, părul negru. Avea un costum ieftin. Bietul de el, a avut parte de o bătaie zdravănă. Aşa se întâmplă uneori când vrei să-ţi ajuţi aproapele.

Karen nu făcu nici un comentariu.

- Fiţi atent, aţi accepta să-l eliberaţi pe domnul Sotera dacă-mi asum eu responsabilitatea?

- Nici o problemă. îl ţinem aici aşteptând să vină cineva de la serviciul dumneavoastră.

- Mulţumesc, spuse ea dându-i înapoi dosarul.

Donis se ridică auzind cheia răsucindu-se în uşă.

- Totul s-a rezolvat, explică ea agentului.

Donis o privi pe Karen, apoi uşa care rămânea

deschisă.

- Ai reuşit să-mi obţii eliberarea?

Nu-i venea să creadă. Nu lipsise mai mult de un sfert de oră.

- Eşti liber, dacă promiţi să fii prezent mâine dimineaţă la audiere.

Renunţând la rezerva lui obişnuită, Donis o luă în braţe pe eliberatoarea lui.

- Eşti formidabilă. Nu ştiu cum ai făcut, dar îţi mulţumesc din inimă.

Karen, cu faţa lipită de pieptul lui, nu putea să vorbească.

- Mă tem că nu mai poţi rămâne la Holiday Inn. Mi-am permis să fac câteva aranjamente.

El simţea bătăile inimii tinerei femei, care dovedeau că era cât se poate de emoţionată.

- N-are nici o importanţă locul, câtă vreme nu mai am zăbrele la ferestre.

- îţi promit, dar. Donis. poţi să mă laşi să respir?

El se îndepărtă imediat.

- Iartă-mă Karen, n-am vrut să.

- Nu-i nimic.

Obrajii i se înroşiseră, de plăcere sau din cauza

încurcăturii, şi asta îl încântă.

- Nu-i nimic. Unde rămăsesem? Da, cum îţi spuneam, am găsit un loc unde să stai la noapte. Nu-i luxos, dar o să te simţi bine.

- Unde este?

- La seminarul iezuiţilor. Au nişte camere de hotel cu care oamenii bisericii ne ajută când avem vreo problemă.

- Cum? Vrei să rămân cu nişte oameni ai bisericii?

- Te deranjează?

îşi dădu seama că tocmai propusese unui reprezentant al unui guvern ateu să se ducă să doarmă într-o mănăstire. Nu era un gest prea. diplomatic.

- Să nu mă înţelegi greşit, o linişti el. N-am de făcut nici o obiecţie la asta. Sunt doar puţin surprins, atâta tot.

Simţea că Donis îşi recăpăta treptat controlul de sine. Totuşi, timp de câteva minute, sesizase un alt aspect al lui. Era în stare de sentimente de încredere, cu toate că era în permanenţă în gardă.

Karen reintra în obişnuita activitate profesională. îl conduse la sergent, care îl puse să semneze într-un

registru şi-i dădu înapoi lucrurile. Pe urmă plecară la căminul părintelui Peter.

Era fericită şi se simţi uşurată să-l vadă pe părinte. Era un bărbat solid, cu o privire deschisă. Era ungur şi venise în Canada în 1957. De când se stabilise în Ontario, generozitatea şi dragostea lui pentru aproape stârniseră admiraţia tuturor.

îi întâmpină cu căldură.

- A fost cât pe ce să întârzii, spuse el zâmbind.

Sancho mi-a mai făcut o surpriză.

Sancho era maşina veche a părintelui Peter, pe care o numea aşa în amintirea credinciosului servitor al lui Don Quichotte.

- Ce s-a mai întâmplat?

Avusese şi ea ocazia să meargă o dată cu Sancho, şi durase mai mult de o oră să străbată cinci kilometri.

- Carburatorul.

- De ce n-o duci o dată la un garaj, s-o vadă un meseriaş?

Părintele Peter îşi duse o mână la inimă.

- Copila mea dragă, cum poţi să-mi propui aşa ceva? Nu l-aş abandona niciodată pe Sancho printre

oamenii ăia, chiar dacă mulţi dintre ei sunt catolici. Tot ce-mi trebuie ca să repar maşina este credinţa şi. câteva scule. Apoi se întoarse spre Donis.

- Ce mai faci? Eu sunt părintele Peter.

- Bine, încântat de cunoştinţă, părinte.

Karen se aşteptase la o oarecare ostilitate din partea lui, însă Donis se înclină respectuos.

- Trebuie să fii obosit, fiul meu. Am să-ţi arăt camera şi mâine dimineaţă, când o să fii odihnit, o să stăm de vorbă. La ce oră trebuie să fii la tribunal?

- La ora nouă, răspunse Karen.

Donis se întoarse spre ea.

- Vii şi tu?

în privirea lui era o rugăminte mută, dar ea era obligată să-l dezamăgească.

- îmi pare rău, un alt consilier lucrează la Palatul de Justiţie.

- înţeleg, spuse el lăsând ochii în jos.

- Mi se pare că eşti din Sanvito, nu? îşi întrebă părintele oaspetele.

- Da, chiar de acolo.

- Cu mulţi ani în urmă, când eram student la Roma, am cunoscut un tânăr preot originar din

insulă. Poate îl cunoşti, cine ştie? Dar nu-mi aduc aminte cum îl chema.

- Dacă e tot preot, înseamnă că nu mai e în Sanvito.

- Bineînţeles. Dar aş vrea să-mi aduc aminte numele lui. în sfârşit, o să-mi amintesc. pe la trei dimineaţa.

Karen era obosită şi vroia să se ducă să se culce, dar nu reuşea să alunge sentimentul de responsabilitate pe care-l avea faţă de Donis. Totuşi, făcuse tot ce putuse şi mâine, un coleg avea să se ocupe mai departe de ceea ce era de făcut. N-avea de ce să-l vadă din nou, nu era nici un motiv să-şi dorească să-l revadă.

Donis nu-i uşură situaţia, pentru că o prinse de mâini şi o privi cu gravitate.

- Sper că nu ţi-am stricat de tot seara.

- Nicidecum. Pur şi simplu. mi-am făcut datoria.

- Dacă toată lumea gândeşte ca tine, Canada trebuie să fie un tărâm extraordinar.

Karen se simţea stânjenită. Vru să mai vorbească. doar ca să facă ceva.

- O să te simţi foarte bine aici. Si dacă ai nevoie

de ceva, de orice.

Se întrerupse. Donis o prinse de bărbie şi o sărută pe amândoi obrajii.

- La mine în ţară, aşa se face când mulţumeşti cuiva pentru amabilitate. Si tu, Karen, ai fost din cale afară de amabilă cu mine.

Pe urmă, el se răsuci pe călcâie şi-l urmă pe părintele Peter în seminar, stând de vorbă ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

***

A doua zi dimineaţă, Karen se duse în biroul şefului ei direct. Liz O'Connell vorbea la telefon, dar îi arătă un scaun. Karen se aşeză, cu dosarul Sotera în mână, şi încercă să nu tragă cu urechea la conversaţia care se desfăşura. Dar era imposibil.

Liz, care fusese măritată de trei ori şi de fiecare dată divorţase, avea o viaţă socială foarte animată. Karen se întreba de multe ori de unde avea Liz atâta energie, şi atâţia curtezani.

- Nu, nu caut să te evit, dragul meu, dar mama este într-adevăr bolnavă. O bronşită, cu nişte complicaţii. In curând o să împlinească nouăzeci de ani, şi sunt singura ei fată. Ştiam c-ai să-nţelegi. Pe

curând.

Lăsă receptorul pe birou cu o expresie de dezgust.

- De ce trebuie să se poarte mereu ca un zănatic? mârâi ea.

- Credeam că e amabil şi eşti îndrăgostită la nebunie de el.

- Da, nu este Casanova, dar e drăguţ.

- Ce-i reproşezi?

- E un zgârie-brânză.

- Cred că exagerezi.

- Vorbesc serios. E bogat, dar nu cumpără niciodată nimic. Săptămâna trecută, eram la operă, şi în timpul pauzei, toată căptuşeala smochingului i s-a descusut.

Karen se stăpâni cu greu să nu pufnească în râs.

- Si ce-ai făcut?

- M-am drapat în demnitatea mea, am ieşit şi am chemat un taxi. De atunci am decretat că mama este prea bolnavă ca să mai pot accepta o întâlnire.

- Chiar e bolnavă?

- A murit de mult, dar chiar o bronşită a răpus-o. Spune-mi mai bine de ce-ai venit.

- Am primit un telefon astă-noapte şi m-am ocupat de problemă.

- Da, Rathborne mi-a spus de două ori azi-dimineaţă. A fost un caz interesant?

- Am scris totul în raport. M-am gândit c-ai vrea să-l citeşti înainte de a lua o hotărâre.

îi întinse dosarul şi Liz parcurse repede raportul.

- Fir-ar să fie, e vorba de cineva important. Trebuie să evităm orice gafă.

- Exact aşa mi-am spus şi eu. Apropo, Liz, vreau să-ţi cer o favoare.

- Ce anume?

- Pot să asist la audierea din dimineaţa asta?

- De ce? Avem un ofiţer acolo.

Liz răsfoi dosarul până dădu peste fotografia lui Adonis Sotera.

- Aha! Uite cum se explică interesul pe care-l ai pentru acest dosar. Chiar e un tip seducător.

- Haide, Liz, nu-i aşa.

- Atunci, despre ce vorba? Nu face pe mironosiţa cu mine. Dac-aş avea un client ca el, şi eu aş proceda la fel.

Karen îşi dădu seama că era mai uşor să fie cu totul de părerea lui Liz.

- De acord, ce pot să spun? Ai dreptate. Bărbatul ăsta e de-a dreptul fascinant.

- Şi eu am aceeaşi impresie.

- Atunci, pot să mă duc?

- Mă tem că nu. Jim Evan abia mi-a telefonat să-mi spună că e bolnav.

Eşti singura care poţi să asiguri permanenţa pe ziua de azi.

- Ei, asta nu-i chiar atât de grav.

- Dacă vrei, am să-ţi comunic rezultatul audierii de îndată ce-l voi afla.

- îţi mulţumesc.

în pauza de masă, Karen preferă să iasă să se plimbe un pic. Nu putea să-l alunge pe Donis din gândurile ei. Liz nu-i dăduse nici o veste, dar era posibil să nu se fi judecat încă.

Fără să vrea, se trezi în faţa bibliotecii. Cu un vag sentiment de vinovăţie, cum era vorba despre o indiscreţie, intră în clădire, hotărâtă să afle mai multe despre Sanvito.

Ceru să i se aducă tot ce avea legătură cu istoria insulei şi se adânci în lectură.

Sanvito era un punct pe hartă, la jumătatea distanţei dintre Sardinia şi coasta spaniolă. Era o poziţie strategică importantă şi fusese obiectul de dispută al multor cuceritori. Fenicienii, grecii, romanii, spaniolii fuseseră pe rând stăpâni acolo. Insula nu-şi obţinuse independenţa decât după sfârşitul primului război mondial.

Acum, căzuse parcă într-o nouă formă de dominaţie. Actualul preşedinte, care fusese ales printr-o fraudă electorală, guverna cu mână de fier. Pământurile fuseseră confiscate, totul era cenzurat şi taxe grele îi apăsau pe bieţii locuitori.

Când oamenii începuseră să se adune în biserici ca să caute mijloace de a rezista, fusese interzisă religia. Toate bisericile au fost arse şi practica religioasă interzisă. Mulţi preoţi au fost executaţi.

In cele din urmă, dictatorul a declarat stare de urgenţă şi a închis frontierele cu lumea exterioară.

Karen aruncă o privire la ceasul de la mână şi văzu că ora ei liberă se terminase. Ii mai rămâneau şi alte articole de citit, dar ştia destul. Dădu înapoi documentele şi plecă.

Era clar că Donis era din echipa care făcea să domnească teroarea în Sanvito. Poate el era cel care pusese la punct sistemul de impozite. La el în ţară, trebuia să fie la fel de duşmănit precum dictatorul pentru care lucra.

Karen simţi o oarecare tulburare când îşi dădu seama cui acordase viza. Ba chiar mai mult, îl ajutase, îl scosese din închisoare, şi. chiar îl privise cu

simpatie. Adonis Sotera, fără îndoială, nu era un simplu turist. Dar atunci, ce venise să facă aici?

După ce se întoarse în birou, Karen se aşeză să se gândească. Ceea ce de-abia aflase nu pleda în favoarea lui Donis, dar de aici până la a-l acuza de crime politice, era un prag pe care nu putea să-l depăşească.

Luă telefonul şi sună la poliţie, ca să afle ceva despre cel care făcuse plângere. Ofiţerul de serviciu îi dădu adresa lui Scapiletti şi numerele de telefon.

încercă mai întâi să-l caute acasă.

- Aţi greşit numărul, îi răspunse glasul unui bărbat.

îi repetă numărul pe care-l primise de la poliţie.

- Da, ăsta e numărul, dar aici nu stă nimeni cu acest nume.

Luă apoi legătura cu magazinul unde era angajat Scapiletti.

- Nu, nu lucrează la noi, îi răspunse directorul. Nu-l cunosc pe omul ăsta.

Karen închise telefonul, îngândurată.

După câteva clipe, Liz o sună prin interfon.

- O să te bucuri să afli că acuzaţiile care i se

aduceau domnului Sotera n-au fost luate în seamă.

- Cum? Dar ce s-a întâmplat?

- Reclamantul, un anumit Scapiletti, nu s-a prezentat la audiere.

- Doamne! exclamă Karen. Liz, trebuie să vorbesc imediat cu tine. Cred că am făcut o greşeală teribilă.

Capitolul 3

Karen petrecu mai mult de o jumătate de oră explicându-i lui Liz ce tocmai aflase despre Sanvito. Aceasta o ascultă cu atenţie, dar răspunsul ei o surprinse pe Karen.

- Cred că reacţionezi într-o manieră excesivă.

- După ceea ce s-a întâmplat la tribunal, Scapiletti ăsta poate foarte bine să fie unul din Sanvito.

- Fii serioasă, te uiţi prea mult la filmele de spionaj. Tot ce se poate spune este că reclamantul foloseşte un nume şi o adresă false. Poate are probleme cu poliţia de aici. Cine ştie? Dar ăsta nu-i un motiv să te gândeşti la ce-i mai rău pentru Donis.

Karen se frecă la ochi şi încercă să-şi pună un pic de ordine în gânduri.

- De acord, să zicem că povestea asta cu martorul nu-i decât o coincidenţă. Dar atunci, cu ce se ocupă

Donis? A recunoscut că lucrează pentru preşedintele din Sanvito. Cineva care lucrează pentru un tiran este complice la nelegiuirile lui.

- Karen, stai o clipă. înţeleg că nu eşti de acord cu ce se întâmplă în Sanvito, dar nu e treaba noastră să facem politică.

- De acord, dar este un om periculos, crud!

- Atâta timp cât nu comite nici un delict pe teritoriul nostru, nu ne interesează intenţiile lui.

- Si toate cruzimile care au fost făcute pe insula lui, execuţiile fără judecată ale unor oameni nevinovaţi, nici asta nu ne interesează?

- Părerea ta personală nu contează. Nu uita că postul de consilier îţi impune să fii rezervată. Există o limită pe care nu trebuie s-o depăşeşti. înţelegi ce vreau să spun?

în urmă cu o oră, Karen era sigură că intuia ceva. Acum, era cât se poate de confuză.

- Cred că da.

- Perfect. Şi nu mai face mutra asta. Tu eşti cea mai bună angajată a mea. Singura ta problemă e că pui prea mult la inimă. Invaţă să păstrezi distanţa, altfel o să înnebuneşti.

- Crezi c-ar trebui să las baltă dosarul Sotera?

- Da. Stai deoparte vreo lună, şi o să vedem după aceea dacă e cazul să formăm o comisie de anchetă.

- Mulţumesc, mi-a făcut bine să stăm de vorbă.

Liz îi zâmbi.

- Doar pentru asta sunt aici.

William Miller se aşeză la masa din bucătărie să-şi bea cafeaua.

- Martinii mi-au dat căpşuni din grădina lor, spuse el.

- Frumos din partea lor, răspunse Karen, distrată. Soarele acestei dimineţi de duminică bătea în geamurile bucătăriei. Karen observă că trebuia spălate şi se hotărî să se apuce de asta imediat după ce-şi va termina cafeaua.

- Ai putea să faci dulceaţă, ca să iei cu tine. De asemenea, poţi să le dai lui Tim şi lui Sue.

Karen îşi aşeză ceaşca goală pe masă.

- Nu am curajul să fac asta pe căldura care se anunţă. N-ai decât să le pui la congelator.

- Nu ştiu cum, spuse tatăl cu o expresie nemulţumită.

- Mai vrei un pic de cafea?

- Nu, mulţumesc. Cred că am să mă duc să mă întind puţin. Rămâi să dormi aici la noapte, nu-i aşa?

- Nu astăzi. Trebuie să mă întorc la Londra.

Tatăl n-o întrebă de ce. De obicei avea grijă să-i dea explicaţii, dar de data asta alese să facă asemenea fratelui său. Dacă tatăl era aşa de interesat de viaţa fetei lui, n-avea decât s-o întrebe el ce avea de gând să facă.

Dar nu făcu nimic. Se ridică greoi de la masă şi se duse în cameră. Karen strânse masa, pe urmă se apucă să şteargă geamurile.

Bucătăria făcea parte din fermă de la bun început. Părinţii ei o cumpăraseră când se căsătoriseră, acum cincizeci de ani, pe urmă o măriseră treptat, pe măsură ce familia crescuse.

Copiii Miller se împrăştiaseră peste tot, din Florida până în California. Când mama mai trăia, se întâlneau toţi de Crăciun. Acum, nu. Doar Karen şi Tim continuau să se vadă cu tatăl lor, şi Tim chiar o făcea fără tragere de inimă. Era trist, dar destul de firesc ţinând seama de educaţia pe care o primiseră.

După ce termină de curăţat geamurile de la parter, nu avu curajul să treacă la cele de la etaj. Ar fi

plecat bine-mersi fără să lase o vorbă tatălui, dar n-ar fi fost frumos. Stătea singur toată săptămâna şi Karen îşi făcea datoria să treacă să-l vadă la fiecare sfârşit de săptămână. Din fericire, el coborî în momentul în care ea îşi făcea griji.

- Te-ai odihnit bine, tată?

- Nu prea. Trebuie să mă duc să mă vadă un doctor, pentru că mă cam doare spatele.

- Te mai doare?

- Da. Hal Martin are aceleaşi probleme ca mine. E boala fermierilor.

Karen lăsă ochii în jos. Îşi iubea tatăl, dar mai erau zile ca aceasta în care-i era greu să-l suporte. Se plângea tot timpul, nu vorbea decât despre el, despre reumatismul lui. Asta însemna bătrâneţea.

- Luna viitoare o să mă întorc la universitate să fac nişte cursuri, spuse ea ca să schimbe subiectul.

- Mda.

Bătrânul se uită la termometru, pe urmă răsfoi calendarul. Nu spuse nimic despre geamurile spălate.

- Sunt nişte cursuri de drept penal, insistă ea.

- Drept penal? Ca poliţiştii!

- Asta n-are nici o legătură cu poliţia, ţi-am mai

explicat.

- Atunci, despre ce e vorba?

- Hm. despre terorism.Tatăl făcu o strâmbătură.

- De ce naiba ai nevoie să înveţi aşa ceva?

- Ei bine, trebuie să fim la curent cu toate. Nici o ţară nu e la adăpost de fenomenul ăsta şi.

- Totdeauna am spus că nu duc la nimic cursurile astea. Si când mă gândesc că pe astea se duc impozitele noastre! Ce-ar spune maică-ta dac-ar mai trăi?

Resemnată, Karen lăsă ochii în jos.

- Fără îndoială, ar fi de acord cu tine.

- Bineînţeles! Nu înţeleg femeile de astăzi. Când ai ajuns la biroul de imigrări, aveai nevoie de un post la arhivă. N-ar fi trebuit să accepţi promovarea asta, unde-ţi rişti viaţa.

De data asta, tânăra femeie nu se mai putu abţine.

- Tată, ştii foarte bine că dispreţuiam munca la arhivă. Am muncit mult ca să ajung la postul pe care-l am acum. Nu înţelegi ce-mi place, fie, dar nu-mi face reproşuri.

Tatăl scoase o ţigară din pachet şi o aprinse.

- Pfui, eşti la fel ca maică-ta. Şi ea se înfuria de fiecare dată când îi demonstram că n-avea dreptate.

In seara aceea, la cineclubul universităţii, era un festival Grace Kelly. Karen îşi lăsă tatăl singur şi se duse acolo. Găsise două prietene, şi toate trei petrecură seara privind evoluţia lui Grace împreună cu Bing, Jimmy şi Gary.

Se despărţiră destul de târziu şi Karen plecă să-şi ia maşina din parcare. Noaptea era călduţă, cu o briză plăcută. Ii plăcuseră filmele. Grace Kelly era una dintre actriţele ei preferate; dar o cuprinse o stranie tristeţe. Viaţa i se părea deodată anostă, dar n-avea altceva de aşteptat de la existenţă decât rutina cotidiană.

Fireşte, avea o slujbă, prieteni, o familie şi o sănătate excelentă. Stia, din experienţa prietenelor ei, că mariajul şi copiii nu erau de-ajuns pentru a satisface o femeie.

Cu un pic de noroc, peste douăzeci şi şase de ani, administraţia îi va oferi o petrecere de bun-rămas şi va avea drepul la o pensie confortabilă. Poate colegii îi vor oferi un cadou, cine ştie? Ce perspectivă deprimantă!

Conducându-şi maşina, încerca să se gândească. Avea în primul rând nevoie de un somn bun, şi pe viitor, se va abţine să se mai ducă să vadă asemenea filme.

Se opri la un semafor şi tresări. Silueta unui bărbat care aştepta nu departe, în staţia unui autobuz, i se păru cunoscută. Adonis Sotera.

Fără să se gândească, deschise geamul.

- Vrei să te duc undeva, străine? întrebă şoferiţa zâmbind.

Donis întoarse capul spre ea şi-şi înălţă sprâncenele.

- Nu mă recunoşti? Sunt Karen, de la biroul de imigrări.

Lumina semaforului se schimbă în verde şi maşinile din spate începură să claxoneze. Karen trase maşina lângă trotuar.

Nu uitase deloc îndoielile pe care le avea, însă discuţia cu Liz o făcuse să se detaşeze puţin. Dosarul Sotera o interesa la fel de mult, cu toate că promisese să nu se mai ocupe de el.

- Ce cauţi aici la ora asta? o întrebă în timp ce ieşea din maşină.

Intunericul nopţii şi luminile de pe stradă dădeau chipului său o expresie neliniştitoare. Ar fi fost mai bine să nu se oprească? Oricum, acum era prea târziu.

- Am fost să văd un film, cu nişte prietene. Vreau să spun. trei filme.

Era tulburată ca o liceană şi-şi muşcă nervos buzele.

Donis, care păruse la început contrariat, începu să zâmbească.

- Şi tu, ce faci aici în miezul nopţii?

- Aştept autobuzul.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta, însă Karen trebui să se mulţumească şi cu el. La ora asta, nu mai era dispusă să facă interogatorii.

- Dacă vrei să ajungi în oraş, pot să te duc eu. Te-ai întors la Holiday Inn?

- Nu. Părintele Peter mi-a propus să rămân la seminar şi am acceptat cu plăcere. Preţurile de la hotel nu sunt pe măsura buzunarului meu.

Karen era mulţumită că părintele Peter îl invitase pe Donis să rămână acolo. Avea încredere în judecata preotului. Dacă avusese încredere în Donis,

putea să facă şi ea la fel.

- Mă bucur pentru tine. Seminarul este un loc foarte plăcut. Vrei să mergem să bem o cafea?

Vorbise fără să se gândească, dar vroia să mai stea de vorbă amândoi, să ştie mai multe despre el.

- Stiu un bar nu prea departe, unde au un capucino excelent, adăugă ea.

Donis nu şovăi nici o clipă şi clătină din cap.

- Aş merge cu cea mai mare plăcere, dar sunt ocupat. Poate altădată.

Karen se simţi umilită. Aşadar, atracţia nu era reciprocă.

- Dar dacă vrei să mă laşi undeva.

Deşi farmecul situaţiei dispăruse, nu putea totuşi să refuze propunerea pe care i-o făcuse puţin mai înainte.

- Urcă!

Maşina era mică, şi apropierea lui Donis o făcea să nu se simtă în largul ei.

- Unde mergi? întrebă ea, dregându-şi glasul.

- Pe Oxford Street. Nu ştiu adresa exactă, dar am să-ţi arăt locul.

- Mergi la un restaurant?

- Da. Trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni. In sfârşit. nişte cunoscuţi.

Cine erau oamenii ăştia, şi unde-i întâlnise?

- Ai mai avut şi alte întâlniri neplăcute?

Karen regretă imediat că pusese o asemenea întrebare, dar Donis nu păru deranjat.

- Din fericire, nu.

Asta mă face să-mi amintesc că încă nu ţi-am mulţumit că m-ai scos din închisoare. De obicei nu rămân dator faţă de o femeie, dar îţi sunt profund recunoscător pentru ajutorul tău.

- Uită de asta!

- Ai fi de acord să mă însoţeşti, să bem un pahar într-o seară?

Ea nu se aştepta la o asemenea invitaţie.

- Mi-ar face plăcere.

- Perfect. Am să te sun cât de curând. Semaforul se face verde. Poţi să mă laşi aici.

- Eşti sigur? Aş putea.

- Nu, o să cobor aici.

Tonul lui Donis nu accepta contrazicere şi Karen avu impresia că-i simte o vagă nelinişte, ca şi cum ar fi fost grăbit s-o părăsească.

- Mulţumesc mult, noapte bună.

Semaforul era verde. Karen n-avea de ales decât s-o ia din loc. Incercă să-l vadă pe Donis în oglinda retrovizoare, ca să ştie unde mergea. Pe acolo erau mai multe restaurante.

Nu-şi putu satisface curiozitatea. Donis rămase mult timp pe marginea trotuarului, cu mâinile în buzunare. O privea cum se îndepărtează, ca şi cum n-ar fi vrut să se afle unde vroia să ajungă.

In zilele următoare, Karen se consacră exclusiv treburilor pe care le avea de făcut la serviciu. In felul ăsta, evita să se gândească prea mult la frumosul şi misteriosul străin.

Luă dosarul Garcia şi-l duse la Liz.

- Mi-ar plăcea să le fac o vizită proaspeţilor căsătoriţi. Liz ridică ochii spre ea.

- Despre cine vorbeşti?

- Despre Miguel şi Estelle Garcia.

- Ah, da, lucrătoarea la ketchup şi cel care culege roşii. Au ceva probleme?

- Au probleme încă de la început. E mai bine de o lună de când nu l-am mai văzut pe Miguel. Estelle are mereu scuze pentru el, dar sunt sigură că soţul a

părăsit-o deja.

- Atunci, trebuie făcută o anchetă. Te ocupi tu de asta?

- Bineînţeles. Mă înţeleg bine cu Estelle, şi sunt sigură că ea ştie cum stau lucrurile.

- De acord, dar fii prudentă. Situaţii de felul ăsta pot să ia o turnură neaşteptată.

- Stiu bine. Nu-mi place să mă amestec în viaţa personală a oamenilor, dar cred că trebuie să intervenim.

- O să văd cine te poate însoţi în misiunea asta.

Ea luă telefonul şi apăsă pe buton ca să capete ton.

- Alo, Barney. E cineva dintre voi care ar vrea să meargă în misiune cu o blondă fermecătoare?. Nu, prostule, nu cu secretara de la primărie. Cu Karen. E aici, la mine în birou.

La câteva secunde după ce Liz închise, apăru Barney.

- Haide, frumoaso, a trecut un veac de când n-am mai ieşit împreună, nu?

Karen oftă şi se întoarse spre Liz.

- Te rog să-i spui să nu mai bată câmpii.

- Karen are dreptate. Nu se vorbeşte aşa. Nu suntem vânători de recompense.

- Cum vrei dumneata, şefa.

Barney, un burtos de vreo cincizeci de ani, vedea peste tot emigranţi clandestini. La el, asta devenise o fobie.

- Pe cine o să anchetăm?

- O să-ţi explic în maşină, răspunse Karen ridicându-se.

Pe drum, îi făcu un scurt rezumat al aventurilor perechii Garcia.

- înţeleg, spuse însoţitorul. Si eu m-am interesat de Dominique Scapiletti, cel care s-a bătut cu clientul tău. parcă Sotera îl cheamă.

Interesată, Karen se întoarse spre el.

- Si ce-ai găsit?

- Adresa pe care a dat-o nu există.

- Adevărat? A mai luat legătura cu poliţia de atunci?

- Nu, nici vorbă. Amuzant, nu? E ca Sotera ăsta. A plecat de la Holiday Inn şi n-a lăsat adresa. Nu ştiu unde s-a dus.

- Eu ştiu. A rămas la seminar.

- Eşti sigură? Părintele ţi-a spus?

- Nu, l-am întâlnit pe Donis în oraş, sâmbătă seara şi chiar l-am dus cu maşina până la un restaurant.

- Da? Văd că ai grijă de clienţii tăi.

- Termină, Barney. Aştepta în staţia de autobuz şi l-am ajutat, atâta tot.

- Unde se ducea?

- Trebuia să se întâlnească la un restaurant de pe Oxford Street, cu nişte prieteni.

- Prieteni? Ce prieteni?

Karen oftă.

- Nu ştiu nimic şi nu e treaba mea. Poate o să te surprindă, Barney, dar străinilor nu le este interzis să se vadă cu cetăţeni canadieni. De altfel, Donis nu face obiectul unei anchete. Liz ţi-a cerut doar să fii cu ochii pe el.

- Pentru mine, draga mea, toţi sunt suspecţi.

Tânăra femeie se lăsă păgubaşă. N-avea nici un rost să mai discute.

Merseră câteva minute în tăcere, înainte ca Barney să revină la subiectul lui favorit.

- Ştii că în week-end-ul ăsta am făcut nouă expulzări?

- Bravo! se simţi obligată să reacţioneze interlocutoarea. Statisticile tale trebuie să fie impresionante.

- Da, aşa e! încă o arestare, şi bat recordul de anul trecut.

- Ei bine, dacă Miguel Garcia şi-a părăsit nevasta, te las să te ocupi de cazul lui.

- Chiar faci asta pentru mine?!

Karen ar fi vrut să izbucnească în râs în faţa reacţiei copilăreşti a colegului său, dar nu-i prea plăcea felul cum se purta Barney cu imigranţii.

Estelle şi Miguel locuiau lângă o unitate militară, într-un bungalou aparţinând Ministerului Apărării. Karen şi Barney se dădură jos din maşină şi se apropiară de uşă. înăuntru, se auzea înfundat ritmul unei muzici rock. Cu un asemenea fond sonor, era imposibil să fi fost auziţi. Barney deschise uşa de plasă pentru ţânţari şi, sub privirile îngrozite ale tinerei femei, începu să bată în uşă cu pumnii şi cu picioarele.

- Termină, Barney, o să dărâmi casa.

Dar metoda se dovedi eficientă. Muzica se dădu mai încet şi cineva dinăuntru răspunse în spaniolă.

Karen îi aruncă o privire surprinsă lui Barney.

- E Miguel, nu-mi vine să cred.

Uşa se deschise. In pragul ei, apăru Miguel Garcia. Era îmbrăcat cu o bluză de corp şi nişte pantaloni, şi nu părea deloc impresionat de nou-veniţi.

- Ce vreţi?

Barney scoase insigna.

- Coxwell, de la Imigrări. Si ea e Miller.

- O cunosc.

Karen încerca să se ascundă în spatele colegului ei. Nu-i plăcea deloc situaţia asta.

- Eşti Miguel Garcia? întrebă Barney.

- Mda.

- El e, confirmă Karen. Am vrea să vorbim cu tine, Miguel.

- Despre ce?

- Despre permisul tău de şedere.

Miguel ridică din umeri, indiferent.

- Hai să vorbim.

- Putem să intrăm? întrebă ea.

Miguel se uită pe rând la ei, cu o expresie bănuitoare.

- Intraţi, n-am nimic de ascuns.

Intrară într-un salon minuscul. Karen alese să se aşeze în timp ce Barney se plimba, cu mâinile la spate.

- Dacă suntem aici, începu Karen, este din cauză că nu te-ai prezentat la ultimele trei convocări.

Miguel îi făcu cu ochiul şi ieşi din cameră fără să răspundă. Se întoarse după un minut, cu o sticlă de bere în mână, şi se aşeză pe banchetă.

- Domnişoara Miller ţi-a pus o întrebare, urlă Barney. De ce n-ai venit la birou?

- Nu ştiu, domnule. Trebuie să fi uitat.

- Unde e Estelle? întrebă Karen.

- La lucru.

- Credeam că a fost dată afară.

El nu răspunse imediat.

- Da, dar au primit-o din nou.

- Parc-am înţeles că ţi-ai dat demisia.

- Aşa e .

- De ce? Nu e o muncă potrivită pentru un tip ca tine?

Karen făcu o strâmbătură, dar din fericire Miguel nu părea şocat de tonul lui Barney.

- Mă descurcam cu treaba pe care-o făceam. Am

făcut lucruri şi mai nasoale ca să câştig o pâine. Dar am alergie la roşii.

îşi ridică mâneca şi arătă braţul plin de bubiţe.

- Săracul de tine!

- Adevărat, domnule. E ceva pe frunze care-mi face ce se vede.

- Te-a văzut vreun medic? întrebă Karen.

Barney, care dispăruse în bucătărie, nu-i lăsă timp să răspundă.

- Hei, Garcia, nevastă-ta e alergică la menaj?

- Ce vrei să spui ?

- Vino să vezi, Karen.

Bucătăria era într-o stare înfiorătoare. Vasele nu mai fuseseră spălate de cine ştie cât timp, şi pe jos erau aruncate cutii de conserve. Karen n-o prea cunoştea pe Estelle, dar nu-i venea să creadă că o femeie putea să locuiască într-o asemenea mizerie.

Se întoarse în încăperea care ţinea loc de salon şi se postă în faţa lui Miguel.

- Am să-ţi pun o întrebare, şi vreau un răspuns sincer, spuse ea cu fermitate.

- Ascult, răspunse mexicanul, bosumflat.

- Tu şi Estelle locuiţi împreună, ca soţ şi soţie?

Miguel se ridică brusc.

- Am spus deja, e la muncă. Imediat ce-o să se-ntoarcă, o să facă curăţenie.

- Poţi să-mi dovedeşti că Estelle mai locuieşte aici?

- De ce-aş face-o?

- Arată-ne dulapul, ordonă Barney.

- Ce-i ăla?

- Locul unde vă ţineţi hainele.

îl urmară pe Miguel în cameră. Patul era nefăcut, dar se părea că dormise o singură persoană. Barney deschise dulapul.

Jumătate era plin cu haine bărbăteşti, cealaltă jumătate era goală.

- Unde sunt lucrurile ei?

- La curăţat.

- Nimeni nu-şi trimite toate lucrurile deodată la curăţat. Haide, spune adevărul!

Karen încerca să calmeze situaţia, pentru că se temea de reacţiile lui Barney.

- Bine, bine. A plecat la părinţii ei.

- Dar ai ei sunt morţi, interveni Karen.

Miguel devenea din ce în ce mai nervos. Se

legăna de pe un picior pe celălalt şi ridica ochii în tavan, ca şi cum ar fi aşteptat să-i vină din cer un ajutor.

- Bine, am să vă spun ce vreţi să auziţi. A plecat. Ne-am certat şi şi-a făcut bagajele.

Barney se bucura nespus să trăiască momente ca acesta. Pe chip i se întipări o profundă satisfacţie.

- Bine, bine. Atunci, v-aţi despărţit.

- Nu! Ne-am certat, atâta tot. Dar suntem în continuare căsătoriţi. Şi biroul de imigrări n-are dreptul să-şi vâre nasul în problemele mele conjugale. îmi iubesc nevasta, şi de asta rămân aici, s-o aştept.

Miguel marcase un punct. E drept că nimic nu-l obliga să rămână în bungalou. Karen nu prea era convinsă de spusele lui, dar vroia să-i mai acorde o şansă.

- Vino, Barney, hai să plecăm. Dacă Estelle se întoarce, dă-ne un telefon. Ne-am înţeles?

- De acord.

- Si vreau să-ţi văd certificatul medical.

Miguel mormăi ceva nedesluşit şi trase un şut în uşă ca s-o închidă.

Bucătarii de la Trattoria Palerma habar n-aveau de aerul condiţionat, şi aburul care ieşea din marmite făcea ca bucătăria să pară o baie turcească, însă Donis părea să nu se sinchisească.

Altădată, ar fi pufnit în râs dacă cineva i-ar fi spus că o să ajungă să spele vase ca să-şi câştige o pâine. Fusese un student strălucit şi avusese o carieră de succes până să...

Şi acum. Cine-ar fi putut să creadă că va ajunge aici? Cu un gest, aruncă resturile dintr-o farfurie într-un sac, pe urmă o vârî sub robinet.

De fapt, situaţia ar fi putut fi şi mai rea. Canada era o ţară frumoasă, şi oamenii nu erau atât de reci şi de distanţi cum îşi închipuise.

întâlnirea lui cu Karen Miller era o dovadă în acest sens. Doar ea fusese cea care-l scosese din închisoare!

Era o femeie seducătoare, inteligentă şi amabilă, dar rămânea înainte de orice consilieră la biroul de imigrări.

Totuşi, cu o seară înainte, când o întâlnise şi-l invitase să bea o cafea, nu era de serviciu. Era oare posibil să se intereseze de el şi altfel, decât pe plan

profesional?

Dac-ar fi fost la el acasă, lucrurile ar fi fost simple. Dar se găsea într-un orăşel din Ontario, în mijlocul Canadei, şi nu ştia care erau obiceiurile pe aici.

N-avea decât o certitudine. Karen nu era o uşuratică în căutarea unei aventuri trecătoare. Poate că în zilele următoare.

- Adonis Sotera?

Tonul glasului, şi mai ales mâna care i se opri pe umăr, nu putea să-l înşele pe Donis.

- Cine eşti? întrebă el fără să se întoarcă.

- Coxwell, de la biroul de imigrări. Vreau să-ţi văd documentele.

Puţin mai târziu, Coxwell îl împingea pe Donis, cu mâinile încătuşate, în localul oficiului de imigrări. Prima persoană pe care o văzu Donis fu Karen. Ea îl privi pe Barney, apoi îl recunoscu pe Donis. Deveni deodată foarte palidă şi-l auzi murmurând:

- Oh, nu.

Donis o privi cu răcelă şi se apropie de ea.

- Poţi să fii mândră, domnişoară Miller. Iţi faci treaba foarte bine.

Capitolul 4

- Ce se-ntâmplă, Barney?

Karen se grăbi spre colegul ei, fără s-o intereseze privirile curioase ale persoanelor care erau acolo.

Pentru ea, nu putea decât să fie vorba de o greşeală.

- Mulţumesc că mi-ai furnizat o indicaţie preţioasă. în felul ăsta, nu mi-am pierdut toată după-amiaza.

- Ce indicaţie? Despre ce vorbeşti?

Barney aruncă o privire triumfătoare spre Donis.

- Când te-am părăsit, am hotărât să mă duc să văd unde-l lăsaseşi pe Sotera cu o seară înainte. L-am găsit spălând vasele la Palermo, fără nici un permis de muncă, bineînţeles.

Karen lăsă ochii în jos. Inima i se strânse. Donis n-ar putea niciodată să înţeleagă că nu era cu nimic vinovată. Când ridică ochii, o lacrimă îi curgea pe obraz, o lacrimă care n-avea ce căuta aici, la locul ei de muncă.

- Imi pare rău, îi spuse lui Donis.

Dar el nici măcar n-o privi.

- De ce ţi-ar părea rău? interveni Barney. Nu ţi-ai

făcut decât datoria. Haide Sotera, avem un raport de scris.

Seara, după ce termina treaba la birou, Karen avea întâlnire cu cumnata ei ca să meargă la cumpărături. Era ceva ce nu făcea de prea multe ori, însă de fiecare dată, îi făcea plăcere.

Totuşi, ieşind din al optulea magazin, Sue se prăbuşi pe o bancă, lăsând să-i cadă pachetele pe jos.

- M-am săturat. Dacă mai trebuie să merg la vreun magazin, n-or să mă mai ţină picioarele.

- Sue, ce-i cu tine? De obicei eşti plină de viaţă.

- Totul e bine, te asigur. Vroiam să-ţi pun aceeaşi întrebare.

- Eu sunt cât se poate de bine, fii liniştită.

Karen se aplecă să strângă pachetele. Curios lucru. nu era în stare să-şi amintească ce cumpărase.

- Ai probleme la serviciu?

- Nu. în fine, nu prea.

Karen ştia că Sue nu i-ar mai pune alte întrebări. îi impusese să respecte secretul profesional, şi în plus, nu mai vroia să se gândească la Donis. Nu vroia să-şi mai aducă aminte de chipul lui, când îl adusese

Barney.

Şi pe urmă, de ce trebuia să se simtă vinovată? Donis fusese cel care lucrase, ştiind bine că n-avea dreptul s-o facă. Singura ei greşeală fusese aceea că nu-şi ţinuse gura.

Donis auzi uşa grea, metalică, închizându-se, şi zgomotul acesta îl simţi până în măduva oaselor. Gardianul se îndepărtă, închizând pe drum şi alte uşi. Donis mai trecuse şi înainte prin asta, aşa că zgomotele astea îi erau familiare.

Insă obişnuinţa nu făcea lucrurile mai uşoare, dimpotrivă. Reuşise să reziste o dată, şi nu era sigur că ar fi putut s-o ia de la început. Nevoia de libertate era din ce în ce mai presantă.

Acum doi ani, Donis nu înnebunise, pentru că în cele din urmă se resemnase. Acceptase să moară, pentru că în momentul acela, moartea era singura opţiune pe care o avea. Dar astăzi, credea că ce fusese mai greu trecuse.

Donis se aşeză pe patul metalic şi se uită în jur. Nu mai era la comisariatul de poliţie, ci la centrul de detenţie. La închisoare! Se întinse pe spate şi închise ochii.

Inchisoarea. Asta îi trezea în minte un trecut pe care ar fi vrut atât de mult să-l uite... Celula de astăzi era mai curată, patul mai confortabil, dar restul era la fel: o uşă încuiată şi gratii la ferestre.

In închisoare, timpul trece cu o încetineală greu de suportat. Pierdeai noţiunea de zi şi noapte. Rupt de lumea exterioară, cum puteai să păstrezi contactul cu realitatea?

Cel mai greu de îndurat era singurătatea. Şi mai era şi degradarea fizică, trupul slăbea, muşchii se atrofiau...

Da, amintirile-i erau încă vii, teribil de prezente.

- Hei, Sotera, trezeşte-te! Ţi se răceşte mâncarea.

Deschise ochii şi se ridică pe marginea patului. în faţa lui era o tavă cu mâncare. Gardianul intrase în celulă şi lăsase uşa deschisă. Donis nu înţelegea. Gardienii nu intrau niciodată în celule.

Asta trebuia să fie o nouă formă de tortură. Mâncarea era otrăvită. sau avea să i-o ia îndată ce-ar vrea s-o mănânce.

Dar gardianul ieşi, lăsând tava cu mâncare.

- Mănâncă, spuse el încuind uşa. N-o să mai ai nimic până la micul dejun.

Donis îl văzu pe om îndepărtându-se. Mirosul mâncării umplea atmosfera celulei, şi nu mai putea să suporte. Se ridică şi bătu în uşă.

- Ia mâncarea!

Gardianul se întoarse înapoi.

- Ce se-ntâmplă? Nu-ţi place ce ţi-am adus?

- Ascultă, nu sunt un criminal. E o greşeală. N-aş mai putea să trăiesc încă doi ani în felul ăsta.

- Doi ani? Ai mai petrecut doi ani în închisoare?

Era cald în închisoare, însă Donis dârdâia. Cămaşa îi era udă de transpiraţie, şi-i era greaţă.

- Dacă trebuie să rămân, atunci cheamă un preot.

- Poftim?

- Un preot. Am bani. Pot să plătesc.

- Hei, nu poţi vorbi pe englezeşte?

Donis dădu din cap. De ce gardianul ăsta nu înţelegea ce-i spunea? Vroia un preot, nimic mai mult.

- Parcă nu merge, nu?

Gardianul se întorsese în celulă şi-l examină încruntat.

- Ce se-ntâmplă? Hei, Sotera, ascultă-mă. Incearcă să te linişteşti puţin. O să-ţi aduc un pahar

cu apă.

Donis îl privi pe gardian cum se îndepărta din nou. Incet-încet, revenea la realitate. Nu era în Sanvito. Era în Canada. Infometarea şi tortura erau din altă epocă şi din altă lume.

La întoarcerea gardianului, se simţea mai bine. Ii mulţumi omului şi bău paharul cu apă.

- Sotera, s-ar zice că ţi-e mai bine. Te-ai mai colorat la faţă. Nu mai ai nevoie de nimic?

Erau multe lucruri pe care Donis nu le înţelegea în ţara asta.

- De ce trataţi prizonierii atât de. omeneşte? Gardianul păru uşurat să vadă că Donis îşi venise în fire.

- Pur şi simplu eşti în detenţiune, în aşteptarea terminării unei anchete făcute de serviciul de imigrări.

- Şi când se va termina ancheta asta?

- Cred că luni.

- Şi astăzi e vineri.

- Da, îşi fac treaba cât se poate de repede, dar. Trei zile. Şi fiecare oră din aceste trei zile avea să dureze o eternitate. Simţi cum îl cuprinde panica, dar

reuşi să se stăpânească.

- Pot să dau un telefon?

- Depinde cu cine vrei să vorbeşti.

Inexplicabil, prima dată se gândi la Karen. Ar fi vrut să-i audă glasul, dar ştia că nu trebuia să se mai gândească la ea. Nu din cauza ei era acum la închisoare?

- Aş vrea să dau telefon unui preot. Părintelui Peter.

- Nici o problemă. Il cunosc.

- Am dreptul să primesc şi vizite?

- Una pe zi, precum vitaminele. Acum, hai să telefonezi. Plimbarea asta mică o să-ţi deschidă pofta de mâncare.

Gardianul lăsă uşa deschisă şi Donis îl urmă până în sala unde se găsea telefonul.

Când îl văzu pe părintele Peter intrând în celula lui, Donis înţelese că viaţa putea să fie o permanentă reîncepere. Puteai să parcurgi mii de kilometri şi să te trezeşti exact în aceeaşi situaţie.

- Ce mai faci, fiule? întrebă părintele întânzându-i mâna lui Donis. Nu arăţi prea bine.

- Sunt obosit, dar o să treacă.

Părintele Peter se aşează pe patul de fier şi continuă discuţia pe care o începuseră la telefon.

- Ar fi trebuit să-mi spui că aveai nevoie de bani. Noi avem un buget la seminar pentru asemenea situaţii. N-ar fi trebuit să faci o ilegalitate.

Donis clătină din cap.

- Nu-i aşa de simplu.

- Ah nu? Totuşi, ştiai la ce riscuri te expui.

- Părinte, până la urmă n-am făcut decât să spăl nişte vase. Nici un canadian n-ar fi acceptat să facă aşa ceva.

- E drept, dar asta nu-i o scuză.

- Părinte, vă asigur că n-am venit în Canada să mă îmbogăţesc. Sunt aici pentru că. în sfârşit, pentru nişte motive care n-au nimic în comun cu banii, şi care nu sunt deloc simple.

- Ai destulă încredere în mine ca să-mi explici motivele astea?

Donis îşi trecu degetele prin păr. Putea să-i răspundă părintelui? Putea să aibă încredere în cineva? Aşa crezuse, când venise aici, însă destinul hotărâse altfel.

Părintele Peter păru a-i înţelege frământările.

- Poţi să ai încredere în mine, sunt preot, spuse el cu blândeţe.

Donis trase adânc aer în piept.

- Am ajuns în închisoare ca un criminal. N-am bilet de întoarcere, şi nici destui bani. Asta e de-ajuns pentru Coxwell să fie convins că nu m-aş prezenta la anchetă dac-aş fi liber.

- Ai face-o, ştiind că rişti să fii expulzat în Sanvito?

Donis aprecie sinceritatea părintelui, şi răspunsul lui fu la fel de sincer.

- Aşa mă gândeam şi eu. Ce s-a întâmplat cu biletul tău de avion? Când ai venit în Canada, trebuia să ai bilet dus-întors.

- Am vândut biletul de întoarcere.

- Câţi bani ai acum?

- Vreo două sute de dolari.

- Nu-i de-ajuns ca să pleci din Canada. Păcat, dar e logic să fii închis preventiv.

- Ce s-ar fi întâmplat dac-aş fi spus că nu vreau să părăsesc Canada?

- Nu asta-i metoda cea mai bună. Ar fi trebuit să faci cererea în ţara ta, pe lângă un consultant canadian.

- Asta am vrut să fac la Viena. Mi s-a spus că în Canada n-au nevoie de economişti şi că formalitaţile ar dura cel puţin un an.

- Exact aşa stau lucrurile.

- Nu puteam să aştept un an. Pentru mine, era deja periculos să mai întârzii măcar o zi.

Părintele Peter îşi înălţă sprâncenele.

- Nu înţeleg. De ce-ar fi fost periculos?

Iată din nou întrebarea la care nu îndrăznea să răspundă. Donis se gândi la bunica lui. Ea i-ar fi spus că întâlnirea cu părintele nu era întâmplătoare, şi că trebuia să aibă încredere în destin.

Dar atunci, ce i-ar fi spus în legătură cu Karen?

- Donis? Ce se-ntâmplă cu tine? întrebă părintele.

Işi alungă din minte imaginea lui Karen.

- Iertaţi-mă, mă gândeam la altceva. Dacă vă vorbesc despre trecutul meu, trebuie să-mi juraţi să păstraţi tăcerea despre ce am să vă spun. Alte vieţi decât a mea depind de discreţia dumitale.

Bătrânul zâmbi.

- Sunt preot, adu-ţi aminte. Sunt învăţat cu confesiunile. Pot să-ţi promit că cele ce-mi vei spune nu vor ieşi dintre zidurile acestei închisori.

Donis ezită o clipă, înainte de a lua hotărârea.

Timp de o oră, el vorbi, şi părintele îl ascultă, mai întrebându-l câteodată ca să-i explice câte un amănunt. După ce termină, Donis se simţi uşurat, ca şi cum fusese de-ajuns să spună povestea asta ca să scape de povara care-l apăsa.

- Dacă vrei, pot să te ajut, spuse părintele.

- Cum asta?

- Dacă asta vrei, pot să fac în aşa fel încât să rămâi în Canada. Voi fi sfătuitorul tău în cursul anchetei de la oficiul de imigrare.

- De ce aţi face asta?

- Pentru că ştiu ce înseamnă să fugi mereu, şi ştiu că la un moment dat, trebuie să te opreşti.

Prima reacţie a lui Donis fu să refuze ajutorul părintelui. în Sanvito, să accepţi ajutorul cuiva era considerat un semn de slăbiciune. Poate asta explica de ce poporul evoluase atât de puţin în decursul secolelor. Dar, poate nu era chiar aşa.

- Vă sunt recunoscător, părinte.

Capitolul 5

Luni după-amiază, Barney Coxwell apăru în biroul lui Karen.

- Spune-mi, ştii în ce mare încurcătură e clientul tău? începu el cu o expresie satisfăcută.

Karen îşi aşeză stiloul pe birou, străduindu-se să rămână impasibilă.

- Mă ocup de mai multe persoane în acelaşi timp. Despre cine vorbeşti?

- Sotera, frumosul mediteranean, cum îi spune Molly.

Interogatoriul lui Donis începuse în dimineaţa aceea. Karen parcă stătea pe jar aşteptând decizia justiţiei. Sperase doar să afle ce se întâmplase de la altcineva decât de la Barney.

- Văd că abia aşteptţi, aşa că spune-mi ce s-a întâmplat?

- Audierea a fost suspendată. Trebuie să reînceapă după-amiază, dar reprezentantul nostru mi-a garantat că va fi expulzat, fără nici o problemă.

Karen îl cunoştea bine pe ofiţerul despre care era vorba. Era un om cinstit, care n-ar fi expulzat un imigrant clandestin dacă n-ar fi considerat într-

adevăr necesar.

- De ce nu i se propune mai degrabă să plece de bunăvoie? Doar nu-i acuzat de nici o activitate criminală.

- Aşa crezi dumneata. Poliţia a trimis un telex autorităţilor din Sanvito ca să afle mai multe despre Sotera. Ei bine, numărul paşaportului e fals.

- Poate să fie o simplă greşeală.

- Lasă-mă să termin. Nu e nici o greşeală. Nu numai că Sotera nu lucrează pentru preşedinte, dar chiar nu mai este cetăţean din Sanvito.

- Dar atunci.

- Este apatrid.

Acum doi ani, preşedintele i-a retras cetăţenia.

- Cum a obţinut paşaportul?

- E un fals.

- Doamne!

Barney îşi freca mâinile, vizibil încântat de întorsătura pe care o luau evenimentele.

- Lucrurile n-au să rămână aşa, asta e sigur.

- Barney, te rog să termini!

Trebuia să stea să se gândească, şi nu putea să facă asta în prezenţa lui.

- Hei, n-are nici un rost să fii supărată pe mine, domnişoară!

Spunând acestea, ridică din umeri şi ieşi. Karen făcu un efort să nu ia ceva de pe birou şi să arunce după el. Se ridică şi se duse s-o caute pe Liz.

- Pot să vorbesc cu tine?

- Bineînţeles. Tocmai mă pregăteam să cobor să beau o cafea. Nu vii şi tu?

- Nu, nu pot. N-am timp.

- Bine, atunci te ascult.

- Vroiam să-ţi cer o favoare. De îndată ce se va lua o hotărâre în cazul Sotera, te rog să-mi dai şi mie de veste, de acord?

- Văzându-te cum arăţi, îmi dau seama că Barney a trecut pe la tine.

- Da, şi mi-a prezentat cum stau lucrurile, în stilul lui personal.

- Sper că nu te simţi vinovată în chestia asta.

- Ca să fiu sinceră, nici eu nu mai ştiu ce simt.

- Ţi-ai făcut treaba, aşa cum ar fi făcut oricine. N-aveai de unde să ştii că minţea în legătură cu paşaportul şi cu restul.

- Dar nu despre asta vreau să-ţi vorbesc. Iţi aduci

aminte ce credeam despre el după ce am citit la bibliotecă? Ei bine, m-am înşelat. Nu este complice cu guvernul, dimpotrivă. Preşedintele îi poartă pică şi n-are nici un amestec în atrocităţile comise pe insula lui.

Liz o privi o clipă cu surprindere.

- Trebuie să recunosc că eu nu vedeam aşa lucrurile, dar nu te grăbi să-l consideri nevinovat pe omul ăsta. Dacă nu face parte dintre oamenii apropiaţi de preşedinte, asta nu înseamnă că este un sărman nevinovat.

- Ştiu bine, dar dacă a comis vreo fărădelege, a făcut-o doar ca să-şi salveze pielea. N-a avut de ales.

Karen se prăbuşi pe un scaun, nemaiavând argumente.

- Poate ai dreptate. îmi închipui că asta se va consemna în raport. Dar de ce ai venit să-mi spui toate astea, Karen?

- Aveam nevoie să vorbesc cu cineva.

Liz izbucni în râs.

- Barney a reuşit ce vroia, nu-i aşa?

- Când intră la mine în birou, văd roşu în faţa ochilor.

- Ascultă, l-am văzut pe Donis şi înţeleg că l-ai luat sub aripa ta. Şi eu aş fi făcut ca tine, dar nu ştii nimic despre el, în afară de ceea ce a descoperit poliţia. Nu te plimbi cu un paşaport fals în buzunar fără un motiv serios, şi dacă a fost decretat apatrid, trebuie să existe unul.

- Vrei să spui că nu sunt obiectivă?

- Nu trebuie să te laşi prinsă în capcană de sentimentele tale faţă de bărbatul ăsta. Păstrează-ţi mintea limpede. E singurul sfat pe care pot să ţi-l dau.

Cuvintele lui Liz parcă puneau puţină ordine în gândurile lui Karen.

- Ai dreptate. Am să mă străduiesc.

- Foarte bine. Iţi promit să te ţin la curent cu ce se-ntâmplă, dar deocamdată cafeaua mă aşteaptă, şi trebuie neapărat s-o beau, dacă vreau să rămân trează până la sfârşitul zilei.

Era aproape ora de închidere a birourilor, când Karen o văzu din nou pe Liz.

- Tocmai am primit un telefon de la judecător.

Karen îşi ţinu respiraţia.

- Ce-au hotărât?

- Expulzarea.

- Oh, nu.

- Aşteaptă puţin. Arestarea a fost suspendată, şi Donis a ieşit din închisoare.

Karen nu mai înţelegea nimic.

- Adevărat? Dar de ce?

- A făcut o cerere să obţină statutul de refugiat politic. Părintele Peter l-a sfătuit să facă aşa.

Karen se simţi uşurată.

Ea i-l prezentase lui Donis pe părinte, şi acesta se dovedise un sfetnic bun.

- Ceea ce înseamnă că Donis va putea să rămână în Canada până când comitetul va lua o hotărâre în acest caz. Şi asta poate să dureze câteva luni.

- Exact, confirmă Liz.

- Cine se va ocupa de dosarul lui, aici?

- Chiar despre asta vroiam să vorbesc cu tine. M-am gândit că ai putea să te ocupi tu.

Lui Karen nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Eu?

- Te-ai mai ocupat de asemenea cazuri. Crezi că poţi să te descurci şi cu ăsta?

- Glumeşti? Dosarul ăsta va intra în istoria biroului de imigrări ca cel mai frumos care a fost întocmit vreodată.

- Doamne, abia aştept să-l citesc şi eu.

- Trebuie să recunosc că dacă n-ai fi fost şefa mea, superioară ierarhic, ţi-aş fi sărit de gât să te sărut.

- Haide, nu te sfii s-o faci. Birourile sunt închise, acum.

***

Totul era pregătit. Pixurile erau aliniate în faţa ei, dosarele dispăruseră în sertare şi blocnotesul se afla exact pe marginea biroului.

Karen se mai gândise să aşeze cu o neglijenţă ostentativă casetofonul pe un colţ al mesei, şi pusese în el o casetă nouă.

Nu mai lipsea decât Donis.

La ora exactă, auzi bătând la uşă.

- Intră! spuse ea ridicându-se.

Donis deschise uşa şi intră în birou. Era palid şi părea obosit. Era îmbrăcat cu un costum gri, cu croială europeană.

- Bună ziua, spuse ea pe un ton cordial, dar

impersonal.

El păru să cântărească o clipă sinceritatea primirii.

- Imi pare bine să te văd din nou, răspunse până la urmă. Hotărât lucru, drumurile noastre sunt făcute să se încrucişeze.

- Asta de deranjează?

- Trebuie să recunosc că atunci când părintele Peter mi-a spus că o se te ocupi de dosarul meu, n-am fost prea încântat.

Karen lăsă ochii în jos.

- Şi acum, ce părere ai?

- Din întâmplare, m-am întâlnit cu un negustor portughez care a venit aici acum cinci ani.

- Da, trebuie să fie domnul Medeiros.

- Ii place mult de tine. Te găseşte simpatica, cum spune el.

- Şi comerciantul ăsta te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre mine?

- Nu. Mi-am schimbat părerea când mi-a vorbit despre Coxwell. Colegul tău are o reputaţie proastă printre imigranţii care au apărut de curând.

Karen se linişti un pic şi-i arătă un scaun pe care să ia loc.

- Barney face uneori. exces de zel. Părintele Peter va asista şi el la întrevederi?

- Nu. Nu vreau să-l mai deranjez.

Tânăra femeie simţi o mare plăcere. Asta însemna că Donis avea încredere în ea.

- înainte de a începe, trebuie să-ţi spun clar că întâlnirile astea au ca singur scop întocmirea unui dosar. Eu una, n-o să am nici o influenţă personală în luarea deciziei finale. E de la sine înţeles că tot ce se va vorbi aici va rămâne confidenţial. Ai să-mi pui vreo întrebare?

- Nu, niciuna.

Ea apăsă pe butonul casetofonului şi întrevederea începu.

- Biroul de imigrări din Londra, Ontario, 24 iulie. Scopul audierii: să se stabilească dacă cererea este conformă cu statutul convenţiei refugiaţilor politici.

Vorbise privind casetofonul, apoi se întoarse spre Donis.

- Care este numele dumneavoastră, vă rog?

- Andonis Miliano Sotera.

- Care este data naşterii?

- M-am născut pe 27 iulie 1958.

Peste trei zile, avea să fie aniversarea lui. Va fi cineva care să-l sărbătorească?

- Unde v-aţi născut?
- La Muniz, Sanvito
- Care este situaţia familială?

- Necăsătorit.

Răspunsul acesta o surprinse. Tot timpul îşi închipuise o soţie care trebuia să-l aştepte acolo, pe insula lor, o soţie care ar fi făcut-o să nu mai viseze la o eventuală relaţie cu clientul său.

- Mai aveţi familie?

- Cred că bunica mai trăieşte, şi am doi veri, veri îndepărtaţi.

- Unde locuiesc?

- Bunica şi un văr locuiesc în Sanvito, verişoara mea e în Spania.

Caseta ajunse la sfârşit şi Karen trebui s-o întoarcă.

- Cred că acum ar fi un moment potrivit să nu vă mai pun întrebări şi să vă las să vorbiţi. Ceea ce vor să afle membrii comitetului, sunt motivele care v-ar împiedica să vă întoarceţi acasă. Puteţi să începeţi chiar cu perioada copilăriei. N-o să mai intervin decât dacă va fi nevoie pentru precizarea unui amănunt, sau o dată.

Donis luă un pix de pe masă şi-l privi cu atenţie.

- Copilăria mea a jucat un rol important în evenimentele care s-au petrecut în ultimii ani. Tatăl

meu era redactor-şef la un ziar din Sanvito. Mama era casnică şi se ocupa de creşterea mea. Când am împlinit optsprezece ani, am plecat la Barcelona să studiez economia. Când m-am întors, mi s-a propus un post de consilier economic. Cum nu eram prea mulţi în domeniul ăsta, am ajuns repede în fruntea Comisiei însărcinată cu dezvoltarea.

- Sub ordinele cui lucraţi?

- Ale preşedintelui. în fine, ale fostului preşedinte. Am rămas pe postul ăsta mai bine de şase ani. După ultimele alegeri, mi s-a cerut să plec. N-am avut de ales, pentru că birourile mele fuseseră devastate şi se schimbaseră încuietorile. Am încercat să pun la punct un cabinet de consilieri pentru întreprinderi, însă clienţii mei dispăreau unul după altul în agitaţia reformelor economice. Atunci, am ajuns la ziarul tatălui meu unde mă ocupam de cronica economică. Tăcu câteva clipe, ca şi cum povara amintitilor devenea prea apăsătoare. Sau poate pierduse obişnuinţa de a povesti?

- Tata a fost mereu foarte independent faţă de cei de la putere. Din păcate, de data asta, guvernul nu mai suporta nici o critică, şi ziarul a început să fie

cenzurat.

- Ce aţi făcut?

- Nu puteam să tăcem. Atunci, am început să întemeiem o presă clandestină, unde apăreau toate informaţiile cenzurate în presa oficială.

- Guvernul n-a ştiut nimic despre asta?

- Ba da, până la urmă ne-a descoperit sistemul, dar câtă vreme am reuşit să apărem, am fost foarte eficace.

Karen surprinse în ochii lui Donis o flacără nouă. Il vedea înflăcărându-se vorbind despre ţara lui, şi-l simţea că era mândru de ceea ce se întâmplase. Dar deodată, lăsă capul în jos, şi glasul lui deveni mai sumbru.

- Intr-o zi, tata mi-a cerut să mă duc la o conferinţă economică, la Geneva. Am încercat să-l fac să înţeleagă că nu stăteam în loc de asta, dar el nici n-a vrut să audă. In absenţa mea, tata şi mama au fost arestaţi şi aruncaţi în închisoare. Am încercat să mă întorc cât mai repede, dar ţara se închisese pentru lumea exterioară.

Nu mai era nici un vapor, nici un avion cu care să se poată ajunge în Sanvito.

- Şi ce aţi făcut?

- Am plecat la Barcelona, şi acolo i-am cerut cuiva care avea o şalupă să mă ducă pe insulă.

- Părinţii au fost arestaţi din cauza activităţii de jurnalişti?

- Da, numai din cauza asta.

- Şi de ce preşedintele a aşteptat să plecaţi din ţară ca să facă arestările? Trebuia să bănuiască faptul că veţi deveni un opozant.

- Cred că a avut o plăcere sadică să ne despartă şi să mă împiedice să mă întorc la ai mei.

- E o presupunere?

- Nu, mi-a spus-o el însuşi.

Aducând vorba despre omul care-i pricinuise atâtea suferinţe, Karen îl văzu pe Donis strângând pumnii. Furia clocotea în el, stăruitoare.

- Nemulţumirea oamenilor creştea din zi în zi. Au început să se ţină întruniri politice în biserici, pentru că era locul pe care-l credeau cel mai ferit de poliţie. Dar guvernul s-a grăbit să închidă bisericile şi să-i împuşte pe preoţi pentru incitare la revoltă.

- Au fost judecaţi?

- Bineînţeles. Toţi au fost găsiţi vinovaţi.

- Ce-aţi făcut când v-aţi întors în Sanvito?

- Am fost s-o văd pe cea la care ţineam cel mai mult: bunica mea. Era foarte bătrână, dar era în fruntea celei mai importante mişcări de rezistenţă din Sanvito. M-am ascuns la ea acasă. După câteva săptămâni, am aflat că părinţii mei au fost împuşcaţi.

- Of, Doamne! lăsă să-i scape Karen.

Donis, cu o expresie indiferentă, făcu un semn spre casetofon.

- S-a terminat caseta.

Karen se grăbi s-o schimbe. Gesturile îi erau şovăitoare, pentru că fusese bulversată de lucrurile pe care le auzise.

- în timpul ăsta, continuă Donis, ţara se îndrepta spre catastrofă. Fabricile se închideau una după alta, şi inflaţia îi ruina pe oamenii de rând. Câmpurile nu mai erau cultivate şi foametea s-a adăugat şirului de nenorociri din ţară.

Oamenii au început să fugă din Sanvito, ca să scape de situaţia asta.

- Cum plecau?

- Pe mare. Fireşte, asta se întâmpla noaptea, cu permanenta nelinişte de a fi reperaţi de poliţie.

Bunica şi cu mine ne ocupam de operaţiile astea, pentru că era unul dintre ultimele lucruri pe care le puteam face pentru ai noştri.

Donis se ridică şi se duse să-şi umple un pahar cu apă. Karen îl privea cu un amestec de jenă şi respect.

Nu era prima dată când retrăia coşmarurile unui refugiat politic întors în infern. Cambodgieni, libanezi, palestinieni, trecuseră prin biroul ei. Şi de fiecare dată, uriaşul, monstruosul decalaj care exista între aceste poveşti şi ceea ce se întâmpla în viaţa ei de zi cu zi, o făcea să simtă un nod în gât.

In timp ce ea se revolta împotriva creşterii preţurilor, popoare întregi erau condamnate să moară de foame, erau condamnate să trăiască în mizerie.

Ii era ruşine de problemele ei neînsemnate, ruşine că avusese norocul să se fi născut la adăpost de frământările profunde din toată lumea.

Donis îşi puse paharul pe birou şi continuă:

- Intr-o noapte, îmi ajutam verişoara să fugă. Era studentă la Barcelona şi era în vacanţă în Sanvito când s-au închis graniţele. Vaporul cu care urma să plece tocmai se pregătea să iasă în larg, când a venit

poliţia. Au tras în vasul lor, dar fără să-i nimerească.

Cât despre mine, am fost dus direct la închisoare.

- De ce vă acuzau?

- Trădare, crime împotriva siguranţei statului. Mi s-a înscenat un simulacru de proces. Imediat, preşedintele a organizat o ceremonie într-o piaţă publică, în decursul căreia mi-a retras cetăţenia.

- De ce asta?

- Cred că devenise megaloman şi vroia să demonstreze lumii întregi că avea puterea absolută luându-mi drepturile civice, ca şi cum mi-ar fi negat existenţa.

- Ce s-a întâmplat după aceea?

- Am fost aruncat în închisoare şi am petrecut doi ani în izolare completă.

- Aţi fost condamnat la doi ani de închisoare?

Donis lăsă să-i scape un râs amar.

- Am fost condamnat să fiu împuşcat chiar a doua zi, în zori. N-am să uit niciodată noaptea aceea pe care am petrecut-o în celulă. Mi-au adus o masă bogată, un adevărat festin, cu feluri de mâncare rafinate, care, la noi, nu se mai găseau de mult. M-au sfătuit să mânânc bine, pentru că era ultima mea

masă. Pe urmă, timp de doi ani, am aşteptat în fiecare dimineaţă să vină după mine. In fiecare seară, mă gândeam că va fi ultima mea noapte. Timp de doi ani, n-am vorbit cu nimeni, n-am văzut pe nimeni.

Karen începea să-l înţeleagă mai bine pe Donis. Ii înţelegea privirea atât de stranie. Aşa se explica şi panica ce l-a cuprins când ajunsese în închisoare.

- Intr-o zi, în sfârşit, am primit anunţul oficial al condamnării la moarte. Se părea că le trebuise doi ani de gândire ca să fie siguri că meritam pedeapsa capitală. Imi aduc aminte că am râs când am citit hârtia.

Karen nu-l scăpa din ochi. Chipul lui Donis era posomorât aducându-şi aminte de trecut, dar părea să se uşureze descărcându-şi sufletul.

- Iţi închipui pe cineva izbucnind în râs la anunţul propriei condamnări la moarte? Dar toată situaţia asta nu părea decât o farsă crudă. Simţeam nevoia teribilă să vorbesc, să stau de vorbă cu cineva. Atunci, i-am cerut gardianului să-mi aducă un preot. Credeam că cererea îmi va fi refuzată, ca de obicei. De altfel, nu mai rămăseseră prea mulţi preoţi în Sanvito. Spre marea mea surprindere, un preot a

apărut în celula mea în toiul nopţii. Era întuneric şi el ţinea o lumânare în mână.

Donis coborî glasul şi privirea i se pierdu în ceaţă, din pricina acestei amintiri sumbre.

- Purta o haină lungă de dimie, explică vorbitorul. Nu puteam să-i văd faţa, dar glasul lui. n-am să-i uit niciodată glasul. Poate nu era decât un glas obişnuit, dar era prima dată când auzeam aşa ceva după doi ani.

- Ce ţi-a spus?

- M-a întrebat dacă sunt de religie catolică. I-am răspuns că am fost crescut în credinţa ortodoxă. N-a luat asta în seamă spunând că suntem fiii aceluiaşi Dumnezeu. S-a oferit să-mi asculte confesiunea, dar i-am explicat că n-avea nici un rost. Aveam nevoie să vorbesc, şi doar asta am făcut. La un moment dat, s-a apropiat de mine şi m-a anunţat că o să-mi acorde iertarea păcatelor. Cu o mişcare din mânecă, a stins flacăra lumânării. Gardianul a strigat ceva, dar părintele l-a liniştit spunându-i că aproape am terminat.

Karen îşi ţinea răsuflarea. Donis lăsa impresia că trăia a doua oară scena aceea.

- A continuat să spună o rugăciune, dar, în întuneric, am auzit zgomotul unei haine căzând pe jos. Nu înţelegeam ce se întâmpla. Pe urmă, mi-a pus un obiect în mână. Am recunoscut o cuminecătură şi. un inel. "Pune-ţi inelul", mi-a şoptit. Am făcut ce mi-a spus. Pe urmă mi-a întins o carafă cu vin, şi în timp ce beam, m-a îmbrăcat cu haina lui de dimie. S-a apropiat de urechea mea şi mi-a spus că o barcă mă aştepta pe ţărm ca să mă ducă în Spania.

- Te-a ajutat să evadezi? întrebă Karen, nevenindu-i să creadă.

- A rămas în locul meu. Când l-am întrebat de ce face asta, mi-a răspuns că sute de oameni contează pe mine. Pentru ei, devenisem Eliberatorul.

Se întrerupse, şi Karen îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să înceapă din nou.

- Nu ştiam ce să fac, şi nu puteam să accept sacrificiul unei feţe bisericeşti, dar lucrurile s-au întâmplat mult prea repede. S-a dus şi a bătut la uşă chemându-l pe gardian. Ultimele lui cuvinte au fost: " Să nu te încrezi în Santinela Roşie". Dar n-a avut timp să-mi spună mai mult.

- Gardianul nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat?

- Nu. Era noapte şi purtam o glugă pe cap. A văzut inelul, şi i-a fost de-ajuns. Câteva minute mai târziu, eram liber.

în micul birou al ofiţerului de imigrări Karen Miller urmă o tăcere prelungită.

- Ştiţi ce s-a întâmplat cu preotul?

Chipul lui Donis se întunecă.

- A. a fost executat dimineaţă, abia reuşi să răspundă cel întrebat. N-am ştiut niciodată cum l-a chemat.

Capitolul 6

- Nu, nici măcar cum îl chema, repetă el.

Donis tăcu, chinuit de imaginile teribile din trecut. Amintirile îi chinuiau zilele, îl făceau să nu doarmă nopţi întregi. Erau ca nişte ghiulele, pe care avea să le poarte legate de picioare toată viaţa.

- Donis, te simţi rău?

O voce îi vorbea, blândă, afectuoasă.

- Donis!

Karen se ridică şi-l luă de mână.

El lăsă ochii în jos, şi privi mâna delicată. O prinse cu degetele şi cele două mâini se strânseră, încurajându-se, încălzindu-se una pe cealaltă.

Asta a fost de-ajuns ca să-l trezească din coşmar.

El ridică privirea.

Karen era neliniştită şi impresionată.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

- Nu ştiu. Păreai atât de. preocupat de ceva. Mi-a fost frică.

îngerii trebuia să arate aşa, însă Karen Miller era adevărată, cât se putea de adevărată. Şi totuşi, Karen Miller era o femeie.

- Mi-e foarte bine.

Nu ăsta era adevărul. Ar fi vrut să se arunce în braţele ei ca să-şi uite temerile, să-şi alunge sentimentul de vinovăţie, dar nu se putea aşa ceva.

- Eşti sigur?

O linişti cu un zâmbet.

- Putem face o pauză, dacă vrei.

- Nu, răspunse el cu fermitate. Prefer să continuăm. îl privi o clipă, apoi se hotărî să apese pe butonul casetofonului.

- De acord, să continuăm. Mi-ai spus că părintele ţi-a atras atenţia înainte de a pleca.

El păru să facă un efort ca să-şi amintească ce se întâmplase.

- Da, m-a avertizat să mă feresc de Santinela Roşie.

- Ce înseamnă Santinela Roşie?

- Este un serviciu al poliţiei secrete din Sanvito. De fapt, e vorba despre o organizaţie puternică, dar care a apărut când eu eram deja în închisoare. Nu ştiu mare lucru despre ei.

- Cu ce se ocupă?

- Principala lor preocupare este să-i repereze pe cei fugiţi în străinătate. Fie că-i aduc cu forţa să fie

judecaţi în Sanvito, fie îi elimină pe loc. De obicei, optează pentru a doua variantă. Se mulţumesc să-i răpească pe oamenii de care au nevoie, medici, ingineri. Pe urmă, îi silesc să lucreze pentru ei sub ameninţare, sau îi şantajează.

- Inţeleg.

Donis citi confuzia din ochii lui Karen, şi-i păru rău că asta se întâmpla din cauza spuselor lui.

- Oamenii care fac parte din Santinela Roşie recurg la tortură fizică sau morală? întrebă ea.

- Bineînţeles.

- Hai să ne întoarcem la noaptea evadării. Ce s-a întâmplat când te-ai trezit afară?

- Am luat-o la fugă. în orice clipă, mă aşteptam să mă trezesc faţă în faţă cu poliţia, dar am avut noroc şi am reuşit să ajung la ţărm, unde mă aştepta o şalupă cu care am ajuns la Barcelona.

- Acolo, erai aşteptat?

Donis zâmbi, ca şi cum şi-ar fi amintit un lucru care-l făcea fericit.

- Da. Acolo era verişoara mea, cea care fugise cu doi ani înainte. Mă aştepta pe chei, cu o sticlă de vin într-o mână şi un paşaport în cealaltă.

- Un paşaport adevărat?

- Nu, era imposibil să fac rost de un paşaport adevărat. Era un fals, cu care m-am prezentat aici.

- Ai rămas în Spania?

- Numai câteva săptămâni. Trebuia să pun la punct o reţea de evadare ca să-i ajut pe cei care rămăseseră în Sanvito. Pe urmă, am călătorit prin Europa, să iau legătura cu cei care fugiseră şi să le atrag atenţia în legătură cu Santinela Roşie.

- Ştiau deja despre ea?

- Nu. Cei mai mulţi nici nu ştiau de existenţa Santinelei Roşii. Presa internaţională nu spusese nimic. De fapt, toate asasinatele săvârşite de serviciile secrete, de fiecare dată erau făcute să pară nişte accidente. Nu se făcea nici o anchetă, deci nu era nici o crimă.

- înţeleg. Din cele ce mi-ai spus, înţeleg că nu poţi să te întorci în Sanvito fără să-ţi pui viaţa în pericol. Dar de ce ai ales Canada, câtă vreme erai în siguranţă şi în Europa?

- Nu mai era vorba despre siguranţa mea personală. Eu puteam întotdeauna să mă descurc, dar exilaţii îşi puneau toate speranţele în mine şi nu

înţelegeau că nu puteam să fac nimic pentru ei.

- Nu pentru asta te-au ajutat să evadezi?

- Ba da, dar începeam să devin un pericol pentru ei. Am călătorit un an de zile prin toată Europa, folosind o sumedenie de şiretlicuri ca să nu fiu urmărit, dar am aflat că mai mulţi compatrioţi cu care mă întâlnisem au început să piară la puţin timp după plecarea mea. Am tras concluzia că eram urmărit în permanenţă.

- Au încercat să te oprească?

- Nu. Nu li se ordonase aşa ceva. Planul lor trebuia să fie acela de a-i elimina pe toţi cei care fugiseră, şi eu eram cel care-i conducea la ei. într-o zi, m-am întâlnit cu un om de afaceri într-o pădure de lângă Viena. Tocmai fugise, şi vroiam să-l ajut. L-am atenţionat în legătură cu Santinela Roşie, pe urmă ne-am întors, fiecare la treburile lui, pe drumuri separate. Abia am ajuns la liziera pădurii, când am auzit un foc de armă.

- Cel cu care te-ai întâlnit a fost împuşcat?

- Da. Am făcut cale întoarsă şi l-am găsit. Fusese împuşcat pe la spate. Ar fi trebuit să-i anunţ familia, dar ştiam că asta ar fi însemnat să-i condamn şi pe ei

la moarte. M-am mulţumit să dau un telefon la poliţie şi am plecat.

- Unde te-ai dus?

- M-am întors la Viena, am obţinut o viză de la consulat, şi am luat primul avion care pleca în Canada.

- De ce ai ales Canada?

- Mi s-a părut cea mai bună alegere. Auzisem despre marile întinderi sălbatice şi îngheţate.

- Crezi că Santinela Roşie te-a urmat până aici?

- Nu, nu cred. Şi de altfel, am întrerupt legăturile cu exilaţii.

- Mai ai ceva de adăugat?

- Nu, nimic.

- întrevederea s-a terminat, spuse Karen oprind casetofonul.

- Ce-o să se-ntâmple acum?

- înregistrarea va fi trimisă la Ottawa, după aceea va trebui să aşteptăm hotărârea comitetului.

- Cât poate să dureze asta?

- Câteva luni. Până atunci, ai să primeşti un permis de şedere.

Complexitatea şi aparenta incoerenţă a birocraţiei

părea să-l amuze din plin.

- Vrei să spui că acum pot să lucrez?

- Exact. Permisul o să fie gata mâine, şi poţi să treci pe aici să-l iei.

Era o ocazie să-l vadă din nou, şi Karen îşi dădu seama în acea clipă cât de important era pentru ea.

- Pe mâine, spuse el ridicându-se.

- Mulţumesc, ai fost foarte curajos.

Donis se opri în pragul uşii, şi se întoarse.

- Fără tine, n-aş fi ajuns aici.

Un grup de studenţi începea un concert, undeva, în parc. Karen, care se întorcea acasă, se opri să-i asculte. Pe urmă, îşi scoase pantofii şi se aşeză pe iarbă.

Atmosfera după-amiezii era cât se poate de plăcută. Lui Karen îi plăceau asemenea surprize în viaţa cotidiană.

- Frumos, nu-i aşa?

Karen tresări, însă recunoscu glasul, şi un zâmbet îi apăru pe buze.

- Donis!

El îşi lăsă jos geanta de sport pe care o avea în mână şi se aşeză lângă ea. Renunţase la costumul

convenţional pe care-l purtase dimineaţă şi era îmbrăcat mai confortabil.

- Tocmai ieşeam de la sala de gimnastică, şi am auzit muzica.

- Erai aici de mult?

- Destul cât să mă uit la tine şi să-mi dau seama că eşti o romantică incurabilă.

Karen lăsă ochii în jos.

- Poate ai dreptate. în mine, undeva foarte adânc, trebuie să dormiteze o fiinţă romantică.

- La ce visează o canadiană romantică?

Karen păru să se concentreze.

- Nu ştiu. n-am o imagine prea clară. Este. mai degrabă ceva ca muzica asta, o emoţie, o senzaţie, ca şi cum aş fi la mii de kilometri de aici, gata să fac nişte lucruri extraordinare, minunate.

- Lucrurile astea, ai să le faci.

Karen începu să râdă.

- Lucrând pentru guvernul federal?

- întâlneşti oameni de toate felurile, asculţi poveştile fiecăruia.

- E amuzant, nu mă gândeam niciodată c-o să ajung să fac aşa ceva, dar lucrul ăsta mă pasionează.

- Este şi ăsta un punct de vedere.

Erau aşezaţi unul lângă altul şi aproape se atingeau. Iarba din jurul lor era ca un covor catifelat. Soarele strălucea pe cerul senin.

O clipă, Karen începu să viseze că făcea dragoste cu bărbatul acesta, acolo, în aer liber, legănaţi de muzică.

- Nu vrei să mergem undeva, să bem un pahar? propuse Donis.

Ea tresări şi reveni la realitate, înroşindu-se.

Orchestra terminase de cântat şi spectatorii începuseră să se răspândească pe alei.

- Da, cu plăcere.

La insistenţa lui Donis, Karen alese locul unde să meargă. îl conduse la o cafenea ungurească, cu mobilă de lemn închisă la culoare, care o făcea să se simtă cât se poate de liniştită.

Se aşezară la o masă de la fereastră.

- Nu pari să te simţi în largul tău, remarcă Donis. Te deranjează să fii văzută împreună cu mine?

- Nu, nicidecum. Este. n-aş putea să spun.

- Te intimidez cumva?

îl privi şi-i zâmbi. Ce femeie nu s-ar fi simţit

intimidată în faţa acestui bărbat?

- în primul rând, povestea ta e cea care mă intimidează. Când mă gândesc prin câte ai trecut, am impresia că nu există nimic comun între noi.

Era, bineînţeles, această atracţie fizică, dar nu putea s-o recunoască.

Donis făcu un gest prin care să arate sala în care se aflau.

- Avem în comun locul acesta. Avem amintirea concertului din parc.

Avem clipa pe care o trăim împreună.

- Eşti un personaj surprinzător, Donis Sotera.

- De ce spui asta?

- Uită-te la tine! Ai cunoscut infernul, şi te-ai întors de acolo. Cu toate astea, rămâi deschis plăcerilor simple ale vieţii.

- Mă supraapreciezi, Karen. Sunt ca oricine altcineva. Ştiu ce înseamnă îndoiala şi frica, dar în clipa asta mă faci să mă simt bine, îmi redai încrederea în viitor.

- Nu glumi.

- Ăsta-i adevărul. Când sunt cu tine, găsesc puterea să fac faţă trecutului, sau cel puţin să las

impresia asta.

Era impresionată de sinceritatea lui. Erau puţini bărbaţii care să-şi recunoască slăbiciunile.

Ospătarul veni şi aşeză pe masa lor o sticlă de vin şi două pahare. Donis fu cel care turnă.

- Gustă, spuse el, e o băutură dumnezeiască.

- Doar văzându-l, te face să te simţi bine.

- Destul cu vorba, continuă el. E rândul tău să-mi vorbeşti despre tine, să-mi spui dacă ai fraţi, surori, vreun soţ sau vreun iubit.

- N-am nici un soţ şi nici un iubit, spuse ea râzând. în schimb, am trei fraţi şi două surori. Unul dintre fraţi locuieşte chiar aici, în Londra, însă restul familiei e răspândit pe tot continentul american.

- N-ai fost măritată niciodată?

Ea bău o înghiţitură de vin şi clătină din cap.

- Nu, dar am fost logodită de două ori.

- Ce s-a întâmplat?

- Prima dată, n-aveam decât nouăsprezece ani. Logodnicul meu a plecat la universitate, şi pe la mijlocul anului şcolar am primit de la el o scrisoare în care-mi spunea că-şi găsise sufletul pereche în timpul cursurilor de biologie.

- Erai prea tânără.

Spusese asta pe tonul unui unchi care stătea de vorbă cu nepoata, şi asta-l amuza.

- Ai dreptate. Mă înfior şi acum când mă gândesc c-aş fi putut să-mi petrec viaţa lângă el.

- Ce face acum?

- Are un butic de închiriat casete video.

- Ai fi putut deveni o cinefilă convinsă.

- Poate, dar nu e o motivaţie suficientă ca să-ţi trăieşti viaţa, nu crezi?

- Sunt de acord cu tine. Ce s-a întâmplat cu al doilea?

Karen izbucni în râs. Oare vinul, sau prezenţa lui îi inducea această plăcută euforie?

- Pe al doilea l-am întâlnit acum patru ani. Am trăit împreună doi ani. Si astăzi mă întreb dac-am avut un motiv să-l părăsesc. Le plăcea părinţilor mei, era curtenitor, îi plăcea să muncească.

- îl iubeai?

Karen nu înţelese de ce-i era atât de greu să răspundă acestei întrebări.

- Ei bine, trebuie să-l fi iubit.

- Atunci, de ce nu v-aţi căsătorit?

îşi aduse aminte de acest episod al vieţii, şi asta o făcu să zâmbească.

- într-o zi, logodnicul meu m-a aşteptat la ieşirea de la birou şi mi-a spus că avea o surpriză pentru mine. M-a dus undeva la marginea oraşului şi mi-a arătat casa pe care o cumpărase.

- Pentru cine o cumpărase?

- Pentru noi.

- A cumpărat-o fără să staţi de vorbă?

Tânăra femeie încuviinţă.

- Casa era oribilă, şi m-a făcut imediat să mă gândesc la o colivie în care vroia să mă închidă. Ne-am certat, şi după aceea n-am mai vrut să-l văd.

- Ce-ai fi vrut să-ţi ofere?

- Habar n-am. O altă viaţă. Ţi se pare că sunt nebună?

- Nicidecum. Vă iubeaţi deja?

- Nu. Când eram tânără, n-aveam timp să mă îndrăgostesc. Pe urmă, împrejurările nu m-au mai lăsat.

- îmi pare rău că te fac să te gândeşti la lucruri de care nu-ţi aduci aminte cu plăcere.

Donis o prinse de mână.

- Ştii de când n-am mai avut plăcerea să port o asemenea discuţie?

Karen clătină din cap.

- De ani de zile. Am fost la închisoare, bineînţeles. Pe urmă, în ilegalitate, vechii mei prieteni mă priveau ca pe Marele Eliberator.

Devenisem un mit pentru ei.

- îi înţeleg. Eşti foarte curajos.

El îşi retrase brusc mâna.

- Partea asta a vieţii mele s-a terminat.

Nu sunt Eliberatorul, şi nu vreau să mai am nici un amestec în povestea asta. Niciodată.

- Crezi că e posibil?

- De ce pui întrebarea?

- Pentru că trecutul este o parte din tine. Nu poţi să-l respingi, nici dac-ai vrea.

- Vreau să trăiesc, pur şi simplu să-mi trăiesc viaţa şi să fiu liniştit.

Donis schimbase tonul, şi asta o făcu să-i mai pună o întrebare:

- Crezi că cel care te-a agresat, Dominique Scapriletti, este omul Santinelei Roşii?

- E posibil, dar nu cred.

- Si-a dat un nume şi o adresă false!

- Dacă serviciile secrete ar fi fost interesate de mine, ar fi recurs la mijloace de acţiune mai sofisticate.

- Sper să ai dreptate.

O mângâie cu blândeţe pe obraz.

- Karen, eşti atât de bună. Crede-mă, am avut ocazia să cunosc firea omenească, şi-mi dau sema că generozitatea este departe de a fi o trăsătură firească a cuiva. E o calitate rară. Tu eşti o femeie deosebită.

Complimentul lui Donis o puse pe gânduri. Despre ce vorbea? Ce căuta să bea un pahar cu vin împreună cu un bărbat pe care-l întâlnise în timpul orelor de serviciu, cu câteva zile înainte?

- Trebuie să plec, spuse ea deodată.

- Deja?

- Da, am. am ceva de făcut, acasă.

Donis nu era naiv, dar nu făcu nici un comentariu.

- Am să te însoţesc.

- Nu e nevoie.

- Mi-ar face plăcere.

De ce l-ar fi refuzat? Nu-i stătea în fire să facă aşa

ceva. Şi nici nu i-ar fi făcut plăcere să-l părăsească.

Se întunecase când ajunseră în faţa casei lui Karen. O clipă, se gândi să-l invite să urce, dar cu toată dorinţa pe care o avea, se abţinu.

Donis nu-i lăsă timp să se gândească. O luă în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei.

Tânăra femeie avu intenţia să se dea înapoi, însă Donis n-o lăsă să-i scape. în braţele bărbatului, cu buzele strivite de ale lui, simţurile i se trezeau. Senzaţii de mult uitate îi cuprindeau trupul.

Deodată, diferenţele dintre ei dispăreau.

Lumile lor, atât de îndepărtate cu câteva clipe înainte, se întâlneau dincolo de cuvinte. Nu mai erau decât un bărbat şi o femeie îmbrăţişaţi.

Karen ar fi vrut ca această clipă să dureze o veşnicie, însă Donis o îndepărtă încet şi-i cuprinse faţa în mâini.

- Eşti o femeie extraordinară, Karen, murmură el.

- Mulţumesc, răspunse ea fără să se gândească.

- Eu trebuie să-ţi mulţumesc. Mi-ai redat ceva ce crezusem pierdut pentru totdeauna. Mi-ai redat speranţa.

O privi lung, apoi se răsuci pe călcâie şi se

îndepărtă în întuneric.

Karen se linse pe buze. ” Donis, dac-ai şti că şi tu ai dat vieţii mele gustul pe care şi-l pierduse”.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, fu cuprinsă de panică. Aşadar, fuseseră de-ajuns două pahare cu vin ca să se lase sărutată în faţa casei! Ce-avea să creadă despre ea?

Ajungând la serviciu, se întâlni cu domnul Rathbone în ascensor. Stânjeneala pe care o simţea în compania lui era accentuată de atitudinea rece şi arogantă.

Fără îndoială, încerca s-o intimideze, şi, din păcate, reuşea foarte bine.

- Vă rog să veniţi în biroul meu.

Demoralizată, îşi urmă şeful. Degeaba încerca să se gândească, să se convingă singură că nu mai era o fetiţă, nu ajuta la nimic.

- Permisul lui Adonis Sotera.

Domnul Rathbone îi întinse dosarul pe care-l luase de pe masă.

- Poftim?

- Ieri ai cerut un permis de şedere.

Tânăra femeie îşi strânse mâinile la piept, în

speranţa să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii.

- Atâta tot?

O privi cu surprindere.

- Aşa cred. De ce? Vroiai să-mi mai ceri ceva?

- Nu, domnule, nu mai vreau nimic. Mulţumesc pentru permis.

Părăsindu-şi superiorul, îşi reproşa că fusese atât de proastă şi se duse să se refugieze în biroul ei.

Pe urmă, îşi petrecu toată ziua reflectând ce atitudine să adopte faţă de Donis după cele întâmplate. Dar cu cât căuta mai mult, cu atât era mai disperată că nu găsea nimic. Poate era mai bine să i-l dea lui Molly, ca să se descurce ea?

Molly intră chiar în clipa aceea, punând capăt reflecţiilor lui Karen.

- Ghiceşte cine-i aici?

- Mi-am înghiţit limba, răspunse Karen mimând plictiseala.

- Haide, Karen, nu te mai preface. Ţi-am văzut sclipirea din ochi, şi nu te condamn deloc, e un tip drăguţ.

- Mulţumesc, Molly. Mă duc să-l caut.

Când ajunse în sala de aşteptare împreună cu Molly, îşi pierdu din nou calmul. Va putea să-şi ascundă tulburarea?

Donis ridică ochii spre ea şi-i ieşi în întâmpinare. Privirile li se întâlniră, şi Karen se grăbi să se întoarcă.

- Poţi să vii în biroul meu? spuse ea cu glas puţin tremurător.

O urmă şi Karen îi făcu semn să se aşeze în faţa ei.

- Eşti destul de nervoasă, nu?

- Eu ? Nu. poate oboseala.

- înţeleg.

Karen îi fu recunoscătoare că nu insista. Scoase dosarul şi începu să-i explice condiţiile pe care le impunea acest permis de şedere, pe un ton cât se poate de profesional şi neutru.

- Si dacă mi se acordă statutul de refugiat politic, ce se va-ntâmpla?

- O să ţi se dea un permis permanent, şi vei putea rămâne în Canada cât vrei.

- Foarte bine.

Se apropie să semneze, în timp ce Karen

completa data.

- Peste două zile o să fie aniversarea ta, nu-i aşa?

- Ia te uită! Era cât pe ce să uit. De ce mă întrebi?

Karen nu era o persoană spontană.

De multe ori se gândea o lună de zile până să ia o iniţiativă.

- Mă gândeam că am putea pregăti o serată ca să sărbătorim asta, împreună cu câţiva prieteni.

Donis se uită la ea ca şi cum i-ar fi dăruit luna de pe cer.

- Vorbeşti serios?

Tânăra femeie se înroşi până în albul ochilor.

- Ei bine, eşti departe de casă, şi nu cunoşti prea multă lume aici. M-am gândit că.

- E o idee excelentă.

- Perfect. Atunci, să zicem vineri, la mine. Stii imobilul, şi numele este trecut pe sonerie.

Donis părea surprins şi încântat. Se apropie de ea şi o sărută pe obraji.

- Mereu mă surprinzi, Karen. Mulţumesc pentru permis, şi pe vineri.

Imediat după ieşirea lui, Karen se prăbuşi în fotoliu, năucită. "Tot timpul mă surprind pe mine

însămi.”

Capitolul 1

- Molly, ai ceva de făcut vineri seară?

Secretara o privi, amuzată.

- Karen, nu ştiam că sunt o femeie pe gustul tău.

- Amuzant, dar nu glumesc deloc.

Nu ştiu ce m-a apucat, dar i-am promis lui Donis să organizez o mică serată pentru aniversarea lui, şi acum caut invitaţi.

Cele două tinere femei luau masa de prânz la bufet.

- De ce vrei să inviţi pe cineva? N-ai decât să-i spui lui Donis că prietenii tăi sunt ocupaţi, şi o să petreceţi o seară între patru ochi.

- E foarte tentant ce spui tu, crede-mă, însă Donis nu se aşteaptă să fie vorba de o petrecere intimă, la lumina lumânărilor, şi nu vreau să-l sperii. Ştii cum sunt bărbaţii.

- Mie-mi spui?! Când sunt cu Mick, abia îndrăznesc să deschid gura, de frică să nu-mi înţeleagă greşit vorbele. Acestea fiind spuse, îmi pare rău, dar vineri am întâlnire.

- Cu Mick? N-ai decât să-l chemi şi pe el.

- Crezi? Trebuia să mergem la cinema, dar cred c-o să fie de acord să schimbăm programul.

- Foarte bine, atunci, contez pe tine.

- Poţi s-o faci. Donis e un bărbat bine, şi pe urmă e atât de galant.

Chipul visător al lui Molly o făcu să pufnească în râs. Era clar, nu era singura impresionată de farmecul frumosului mediteranean.

- Ai idee ce cadou am putea să-i aducem? o întrebă secretara.

- Nu-ţi face griji, nu trebuie să aduci nimic.

- Nu se poate aşa ceva! Nu se poate sărbători o aniversare fără un cadou.

- Despre aniversarea cui este vorba?

Liz abia venise la masa lor cu o cafea şi nişte fursecuri pe o tavă.

- A frumosului domn Sotera, răspunse Molly.

Liz se întoarse spre Karen, uimită.

- Aşa e? Pregăteşti o petrecere pentru el?

- E doar o reuniune între prieteni, atâta tot. Asta sper că nu ridică nici o problemă, nu?

- De ce mă întrebi?

- Păi, Donis este unul dintre clienţii noştri, şi n-aş vrea să fac o gafă.

- Fii serioasă! Atâta vreme cât îi dai de băut şi de

mâncat dar nu te măriţi cu el, serviciul n-are de ce să se amestece.

Fraza nevinovată a lui Liz avu efectul unei bombe în mintea lui Karen, care făcu un efort să râdă, dar rezultatul fu jalnic.

- Nu-ţi face griji, Liz.
- Sunt şi eu invitată?
- De bună seamă. O să fie la mine, vineri seara. Trebuie doar să vii la opt.

Seara următoare, Karen se hotărî să-şi facă ordine în apartament. Până la urmă, era mulţumită de ideea pe care o avusese. I-ar fi părut rău dacă Donis ar fi fost singur de ziua lui.

Ar fi şase, şapte, punându-l la socoteală şi pe părintele Peter, care nu era sigur că putea veni, dar insistase pe lângă el, ştiind că prezenţa lui i-ar face mare plăcere lui Donis. Era singurul lui prieten de pe acolo.

De altfel, fusese surprinsă să afle că Donis nu mai locuia la seminar. Acum împărţea un apartament cu un irlandez, a cărui soţie şi copii rămăseseră în Irlanda.

La drept vorbind, se neliniştise puţin. într-adevăr, Donis locuia acum aproape de ea.

Soneria de la uşă o smulse din reflecţii.

- Cine e?

- Sunt eu, Sue.

Karen se grăbi să-şi scoată şorţul şi să se ducă să deschidă.

- Ce surpriză plăcută!

- Hm. curăţenie în toată regula, spuse tânăra femeie intrând. Ce se-ntâmplă?

Karen nu vroia să intre în amănunte, şi preferă să nu ia în seamă întrebarea.

- Nimic deosebit. Vrei să bei ceva?

- Ai nişte lapte?

- Bineînţeles. Vrei şi biscuiţi?

- Nu, doar un pahar cu lapte.

Karen se duse în bucătărie şi umplu un pahar pentru cumnata ei.

- Ce cauţi afară la ora asta?

- Vroiam să vorbesc cu tine.

Intorcându-se în salon, Karen observă că Sue era foarte palidă.

- Ce se-ntâmplă? Nu pari în apele tale.

- Nu-i nimic. Sunt doar puţin obosită.

- E din cauza lui Tim, nu-i aşa? Ce-a mai făcut, de

data asta?

- Karen, îmi pare rău că vin iarăşi să-ţi vorbesc despre problemele noastre, dar ne-am certat aseară. Mi-e tare frică.

- De ce v-aţi certat? Iarăşi vroia să se mute?

- Nu, nu-i asta. S-a întâmplat ceva. important, şi vroiam să-l pun la curent pe tatăl tău. Am vorbit cu Tim, şi mi-a spus să mă ocup eu. Aşa se face că l-am sunat pe tatăl tău, ca să-i spun că trecem să-l vedem, mâine seară.

- La fermă?

- Da. N-am făcut cea mai bună alegere, nu-i aşa? Când i-am spus lui Tim că poate o să rămânem acolo peste noapte, s-a înfuriat la culme.

- Poate foarte bine să rămână peste noapte, acolo.

- Asta am încercat să-i explic şi eu, însă se teme ca vizitele astea să nu devină o obişnuinţă, şi tatăl lui să nu înceapă să ne aştepte în fiecare sâmbătă.

Karen îşi aducea aminte foarte bine de perioada în care relaţiile familiale începuseră să se strice. Sue, Tim şi cu ea obişnuiau să meargă regulat în vizită la părinţi, dar după ce s-a vândut ferma, situaţia a devenit de nesuportat.

Tatăl ei stătea tot timpul în fotoliu, cu un pahar în mână, plângându-se de soartă.

Mama lor rămânea în bucătărie şi se ocupa de toate. întrevederile între patru ochi cu soţul ei deveneau de fiecare dată tot mai groaznice, şi aştepta cu nerăbdare vizita copiilor.

Purtarea tatălui lor nu-i stimula să treacă des pe acolo. Credea că toată familia trebuia să i se supună, nu suporta nici cea mai mică critică şi nu arăta deloc recunoştinţă nici lor, nici soţiei.

Karen avea un caracter conciliant, însă Tim moştenise de la tatăl lui mândria şi temperamentul irascibil, şi cea mai neînsemnată discuţie între cei doi bărbaţi degenera repede într-o dispută.

- Cum pot să te ajut, Sue?

- Nu prea ştiu. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva care-l înţelege pe Tim.

- Si m-ai găsit pe mine? exclamă Karen, contrariată, dar eu nu l-am înţeles niciodată. Doar am crescut alături de el.

- Când vorbesc cu prietenele mele, mă sfătuiesc să divorţez.

Karen se încruntă.

- Sper că nu te gândeşti serios să faci aşa ceva, nu?

- Nu. îl iubesc pe Tim. Nu este perfect. dar cine este? Am venit să vorbesc cu tine, pentru că ştiu că niciodată nu te superi pe el.

- Nu că nu-mi vine s-o fac, dar privesc mereu lucrurile cu ochii surorii mai mari, care iartă totul. Si pe urmă, este singurul din familie care a rămas aici. Cu cine altcineva aş mai petrece de Anul Nou?

- Şi pentru el e important acest lucru, dar nu vrea să recunoască. Mă întreb cum să fac să-i apropii pe tată şi fiu.

- Dacă v-aş invita pe toţi trei la masă, într-o seară?

- S-ar putea?

- Bineînţeles. De mult timp nu l-am mai invitat pe tata, şi uite că s-a ivit acum ocazia. Ce-ai zice de sâmbătă?

- Nu, nu sâmbătă, pentru că sunt de gardă la spital.

- Atunci, să zicem, duminică.

- Tim este invitat de nişte prieteni la ţară şi săptămâna viitoare, lucrez de noapte. De ce să n-o facem mâine?

Mâna lui Karen se încleştă pe cana cu cafea. Totul mersese atât de bine până aici. Trebuia ca o reuniune

de familie să strice mica serată pe care o pregătea.

Ştia de asemenea că nu putea să refuze să-i întindă o mână de ajutor cumnatei. Sue conta pe ea.

- Am invitat câţiva prieteni mâine seară. N-aveţi decât să veniţi şi voi.

- Oh. n-aş vrea să-ţi stric planurile.

- Nu vorbi prostii.

Nu mă deranjează absolut deloc, dimpotrivă.

Karen zâmbi larg, ca să fie mai convingătoare. Din fericire, meseria o învăţase să fie aşa.

- Si pe urmă, mereu am vrut să te prezint colegilor mei de serviciu. Asta e o ocazie cât se poate de bună.

Sue se ridică şi se duse s-o ia pe Karen în braţe.

- Eşti cumnata cea mai extraordinară pe care o cunosc. Si cred că întâlnirea asta ar fi cadrul ideal ca să anunţ o noutate senzaţională.

Fericirea lui Sue îi făcu plăcere lui Karen, dar parcă se simţea în pielea unui creştin care urma să fie aruncat leilor.

Molly si Mick ajunseră primii. Molly era încântătoare în rochiţa ei mulată. Mick era surprinzător. Foarte palid, cu părul negru căzându-i pe umeri, purta o haină de piele neagră, un tricou si blugi. In ureche, avea un inel

gros, de argint.

- Bună seara, mă numesc Karen.

- Salut, eu sunt Mick, răspuse el strângându-i mâna.

- Mick e baterist într-un grup rock, preciză Molly.

- Poftim, intraţi, îi invită gazda. Trebuie să fie o îndeletnicire pasionantă.

Purta cizme mexicane, ale căror tocuri înalte păreau o sfidare permanentă a legilor echilibrului.

- Păi. în momentul de faţă, nu cânt. Aştept un angajament. Deocamdată. spăl maşini într-un garaj.

- E doar o chestiune de timp, trebuie să fii perseverent.

Molly şi Mick erau foarte tineri. Karen avea impresia că era o mătuşă care-şi primea în vizită nepoţii.

- Unde să las asta? întrebă Molly.

Avea în mână un pachet, a cărui formă trăda conţinutul: un disc.

- Frumos din partea voastră că aţi venit cu un cadou. Pune-l pe masa din salon.

îşi invită musafirii să ia loc şi le aduse de băut. Mick începu imediat să se amuze cu nişte arahide pe care le arunca în sus şi încerca să le prindă în gură.
Karen făcea tot posibilul să se uite în altă parte, în timp

ce secretara bătea din palme. Din fericire, se auzi soneria de la intrare.

- Iertaţi-mă, trebuie să mă duc să deschid.

A fost fericită să dea peste Tim şi Sue. Poate aveau să se ocupe ei de Mick. Ii conduse în salon, dar n-avu timp să le propună să bea ceva, pentru că deja suna altcineva la uşă.

Erau Liz şi părintele Peter, care formau o pereche surprinzătoare. Rigoarea clasică a feţei bisericeşti contrasta cu ţinuta sofisticată a Lizei. Ea purta o rochie cu volane, în stil spaniol, două inele enorme în urechi şi zâmbea ca o stea de televiziune.

Molly nu-şi putu reţine un râs înfundat când îi văzu intrând în salon.

- Nu ştiam că ieşiţi împreună, spuse ea.

Remarca îl făcu pe părintele Peter să pufnească în râs.

- Am încercat să păstrăm cât mai multă discreţie în relaţia noastră.

Liz se apropie de Molly şi o ciupi uşor de obraz.

- Uite, asta-mi place la tine. In momentul în care mă apropii de cineva, trebuie să apari tu, şi ratez totul din pricina asta.

în faţa expresiei îngrozite a lui Mick, părintele Peter se simţi obligat să spună cum stăteau lucrurile.

- Suntem doar prieteni, explică el.

Schimbarea asta contribui la destinderea atmosferei şi Karen era mulţumită să constate că toată lumea vorbea cu însufleţire. Plecă să mai aducă o sticlă de Sangria când se auzi din nou soneria.

Se duse să deschidă uşa şi dădu peste tatăl ei, cu un carton de beri în mână. în spatele lui, cu expresia neliniştită a celui care nu cunoaşte locurile, Donis părea să şovăie.

- Bună seara, fata mea, ce mai faci?

- Foarte bine, tată. Văd că te-ai întâlnit deja cu invitatul nostru de onoare.

Domnul Miller nu se întoarse, ci făcu doar un semn cu mâna peste umăr.

- Ah, despre el vorbeşti? Ne-am întâlnit în lift, dar nu ştiam că venea aici.

- Atunci, intră, Donis, spuse gazda. îmi pare bine să te văd

Donis adusese o sticlă cu vin franţuzesc pe care-l alesese cu grijă, dar pentru moment nu se gândea deloc la asta.

Karen era superbă. Purta o rochie verde, de mătase, foarte decoltată la spate. Se machiase discret, şi roşul din obraji îi punea în valoare culoarea de jad a ochilor. Cum ar fi putut s-o considere rece şi distantă?

- Rochia ţi se potriveşte de minune, murmură el.

- Mulţumesc. Tată, aş vrea să ţi-l prezint pe Donis Sotera. Donis, tatăl meu, William Miller.

Donis înclină capul şi-i strânse mâna, însă domnul Miller îl privea bănuitor, cu aceeaşi privire pe care o arborau toţi turiştii americani aflaţi în vizită în Europa.

- Incântat să vă cunosc.

- Şi eu la fel, răspunse domnul Miller.

Nou-venitul strânse cartonul cu beri ca şi cum s-ar fi temut să nu i le fure cineva.

Donis se linişti descoperind figuri cunoscute în salon. Era secretara lui Karen, o femeie mai în vârstă cu care se întâlnise la biroul de imigrări, şi părintele Peter.

Karen părea încordată. Se gândi o clipă că el era cauza, dar înţelese că nu aşa stăteau lucrurile, când surprinse schimbul de priviri dintre ea şi fratele ei. Membrii familiei Miller se părea că nu se prea înţelegeau între ei.

- Tim, nu vrei să le oferi ceva de băut ultimilor

veniţi ? întrebă Karen.

Gazda avea grijă de invitaţi, vroia să facă pe plac fiecăruia, însă lui Donis îi venea greu să participe la veselia generală. Ar fi preferat să petreacă seara numai cu ea.

Gândul ăsta îl făcea să se simtă vinovat. Nu şi-ar fi închipuit nicidecum o asemenea aniversare! Ar fi putut foarte bine să fie singur în camera lui sau poate chiar la închisoare. Până la urmă, Karen făcuse pe dracu-n patru să-i facă plăcere.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se distreze împreună cu ceilalţi. Acceptă paharul cu vin pe care i-l întindea Tim şi se aşeză lângă bărbatul cu cercel în ureche.

Lui Karen nu-i venea să creadă. Totul se desfăşura de minune. Invitaţii vorbeau între ei, şi Donis se înţelegea cu toată lumea. Bineînţeles, o cină la lumina lumânărilor, între patru ochi, ar fi fost mai romantică, dar era totuşi bucuroasă de turnura pe care o luase serata.

Se apropie de cumnata ei şi plecară amândouă în sufragerie să aşeze cadourile pe masă. Pe urmă, se duse să-i caute pe ceilalţi, abia aşteptând să vadă

reacţia lui Donis.

N-a fost decepţionată. Ochii au început să-i sclipească asemenea unui copil în dimineaţa de Crăciun.

- E pentru mine? întreba el, nevenindu-i să creadă.

- E aniversarea ta, nu? Dar înainte de toate, trebuie să te aşezi în capul mesei.

Sue şi-a făcut atunci intrarea, cu tortul în braţe, şi toată lumea a început să cânte.

Chipul lui Donis a căpătat o expresie curioasă, şi Karen s-a temut o clipă să nu fi făcut o gafă. Poate torturile aniversare nu erau bine privite în Sanvito... Dar de unde să ştie?

Sue aşeză tava în faţa lui, şi flăcările lumânărilor luminau expresia gravă a lui Donis.

- Trebuie să-ţi pui o dorinţă înainte de a sufla, recomandă părintele Peter.

- O dorinţă? Orice dorinţă?

- Bineînţeles, confirmă faţa bisericească.

Si trebuie să alegi cu grijă, pentru că numai o dată pe an ai ocazia asta.

Donis a suflat în lumânări şi a ridicat ochii spre Karen. Privirile li s-au întâlnit şi, preţ de o clipă, au fost

singuri în încăpere, ca şi cum ar fi fost singuri pe lume.

Pe urmă, Molly a venit să-l sărute pe Donis şi farmecul clipei s-a risipit. Ceva mai târziu, Karen se întreba dacă nu cumva visase momentul acela de magie.

Liz a adus cadourile pentru Donis. Spre marea surprindere a lui Karen, toată lumea, în afară de tatăl ei, se gândise să-i aducă un cadou.

Tim şi Sue îi aleseseră un tricou al echipei de basse-ball din Toronto. Donis era încântat. El le spuse că în Sanvito, oamenilor le plăcea foarte mult acest sport şi că toţi prietenii aveau să-l invidieze pentru tricou.

Nimeni nu remarcă, dar pe Karen o surprinseră spusele lui Donis. Aşadar, se gândea că putea să se întoarcă la el în ţară într-o bună zi. Chiar credea că era posibil să-şi regăsească prietenii din copilărie sau era o frază inspirată de nostalgie?

Liz îi oferi un ghid turistic al regiunii şi profită de asta ca să amuze pe toată lumea cu gesturile ei seducătoare când îl sărută.

Karen tocmai se gândea că Liz era persoana ideală să anime o serată, când îşi văzu tatăl, care stătea într-un colţ, singur, ca de obicei. Dar ceea ce o surprindea,

era felul cum se uita la Liz. O sorbea din priviri. Ea se întoarse spre Tim, care era prea ocupat ca să-şi fi dat seama.

A venit rândul cadoului său să fie desfăcut. Donis dădu la o parte hârtia de ambalaj, şi scoase capacul cutiei. Înăuntru nu era decât un plic, pe care îl deschise şi zâmbi spre Karen.

- Uite un cadou care nu se datorează întâmplării, Karen. Cum te-ai gândit la aşa ceva?

- Mi-a venit aşa. răspunse cea întrebată, râzând.

Reacţia lui o bucura la culme. Toată noaptea se chinuise să găsească o idee originală, şi până la urmă se hotărâse să-i ia un abonamant de trei luni la clubul sportiv al căminului. Termenul depăşea puţin ceea ce prevăzuse la început, dar în definitiv, era un cadou util.

Părintele Peter îi dădu două bilete la teatru.

Cât despre Molly, ea tropăi din picioare nerăbdătoare până ce Donis desfăcu pachetul.

- Un disc, constată cu plăcere sărbătoritul. Muzica îmi place foarte mult.

Karen îşi muşcă buzele. Secretara ei era o fată încântătoare, dar n-avea nici o judecată. Imigranţii nu se plimbau cu combinele audio în bagaje.

- Nu cunosc grupul ăsta.

Donis arătă tuturor albumul. Era fotografia a patru tineri îmbrăcaţi în verde.

- Este Jimmy Crud, explică Molly. E grozav.

Cântă rock adevărat, o să vezi. Karen, putem să-l ascultăm?

îngrijoraţi, toţi întoarseră capetele spre Karen.

- Păi. să vedeţi, pick-upul meu nu e în cea mai bună formă. în condiţiile astea, n-aş vrea să-i stric discul lui Donis.

Un murmur de uşurare urmă cuvintelor gazdei. Liz avu grijă să caute nişte muzică, şi găsi o melodie plăcută, pentru ambianţă.

Karen termina de servit invitaţilor tortul, când Sue se apropie de ea.

- Karen, poţi să vii cu tatăl tău în bucătărie?

Tim le urmă, şi toţi patru se regăsiră curând în jurul mesei.

- Ce se-ntâmplă? întrebă William Miller.

Ochii lui Sue scânteiau poznaşi.

- Spune-le tu, Tim.

Tim părea stingherit ca un adolescent care vroia să ceară permisiunea de a fi lăsat să facă ceva.

- Ei bine. în fine, Sue şi cu mine. vroiam să vă anunţăm că. Sue e însărcinată.

- Si când urmează să naşti? interveni Karen.

- în ianuarie, răspunse Sue.

- Aha, acum înţeleg totul. Iată de ce erai aşa de palidă ieri. Felicitările mele!

William Miller îşi puse berea pe masă. Stânjenit, el înaintă cu braţele deschise.

- Bine, copiii mei. E foarte bine.

în prima clipă, lui Tim îi veni să se dea înapoi, ca şi cum acest gest neobişnuit al tatălui său l-ar fi speriat, dar până la urmă, se îmbrăţişară.

- Mulţumesc, tată.

Pe urmă, William se întoarse spre nora lui şi o ridică în sus.

- Ei, uşurel cu nevastă-mea! E firavă.

- Nu-i adevărat. Nu sunt firavă, sunt însărcinată, ceea ce nu înseamnă acelaşi lucru.

Părintele Peter intră în bucătărie.

- Pardon, reacţionă el. Nu vroiam să vă întrerup.

Tatăl lui Karen se apropie de el, zâmbitor.

- Părinte, ghiceşte ce s-a întâmplat? O să fiu bunic!

- Felicitările mele, William. E pentru prima dată?

- Nu, e a şaptea oară. Sau poate a opta. Dar e prima dată când va creşte aici, la Londra. O să pot să mă ocup de el.

Karen şi Tim se uitară miraţi unul la altul. Tatăl lor începea oare să se exteriorizeze? Ce era mai nimerit să-l scoată din plictiseala lui, decât un nepoţel cu care să se joace pe genunchi?

După ce aflară vestea asta importantă, se întoarseră în salon la invitaţi, care solicitau să danseze. Se dădu la o parte masa joasă, la fel şi fotoliile, şi apăru un ring de dans improvizat.

Au început Tim şi Sue, urmaţi imediat de Molly şi Mick. Pe urmă, Liz l-a invitat pe William Miller, şi Karen era încântată să-şi vadă tatăl atât de bine dispus. In timp ce se alcătuiau perechile, gazda dispăru discret ca să facă un pic de ordine în încăperea alăturată şi de

asemenea în gândurile ei. îşi reproşa faptul că fusese reţinută să-şi invite familia, mai ales tatăl. O copleşi un vag sentiment de vinovăţie. De ce se temuse că tatăl ei va strica petrecerea? Se purtase la locul lui, ca şi cum nu s-ar mai fi văzut de mult. Poate ar fi fost bine să se vadă mai des, nu?

Simţi pe umeri două mâini hotărâte, dar bânde. Nu trebui să se întoarcă să vadă cine era. Inima începu să-i bată dintr-o dată mai repede.

- Te căutam, murmură glasul grav al bărbatului.
- Eu. făceam un pic de ordine pe aici.
- Lasă, o să ne ocupăm mai târziu de asta.

Femeia simţi două buze atingând-o la baza gâtului, apoi el o făcu să se întoarcă şi o luă în braţe.

- Să dansăm.

Capitolul 8

In momentul acela, cineva puse unul dintre discurile ei preferate, care începea cu o baladă care-i mergea la inimă. Era un cântec de dragoste despre doi îndrăgostiţi, care se reîntâlneau în cele din urmă.

In braţele lui Donis, cu capul sprijinit de umărul lui, Karen se lăsa condusă. Nu vroia să se mai gândească la viitor, la tot ce-i despărţea. Nimic nu conta mai mult decât trupurile lor înlănţuite, mişcându-se în acelaşi ritm.

Oare Donis era la fel de fericit? Reuşea să-şi uite trecutul dureros, viitorul nesigur? Işi dorea din toată inima să fi fost aşa.

- Karen, eşti altfel decât celelalte femei.

Ea ridică puţin capul, şi buzele li se atinseră. Simţi un fior şi se cuibări la pieptul lui.

- Donis, nici tu nu eşti ca ceilalţi bărbaţi. Eşti diferit. Foarte diferit. Cântecul se terminase, însă Donis nu părea dornic să-i dea drumul. O mângâia cu blândeţe pe spate, şi o săruta la baza gâtului. Karen nu putea să se îndepărteze, ca şi cum muzica ar fi ţesut în jurul lor o plasă invizibilă şi misterioasă.

- Aha, aici vă ascundeaţi amândoi! se auzi glasul lui

Liz, care risipi magia momentului.

Liz se părea că abuzase de Sangria. Avea privirea tulbure şi gesturile neîndemânatice.

- Ce-ai zice de un pic de cafea? propuse Karen. Tocmai vroiam să fac.

- Cafea?! Nici pomeneală. Venisem să te întreb dacă nu cumva ai nişte tangouri.

- Tangouri?

- Da, vreau un tango. Tangoul este un dans foarte. grăitor. Si sunt o specialistă în aşa ceva.

- Din păcate, nu, nu am.

Liz ridică din umeri, înălţându-şi sprâncenele, vizibil decepţionată.

- Bine, nu-i nici o problemă. Pot să mă descurc şi fără muzică. Veniţi şi voi! Am promis c-am să fac o demonstraţie şi nu vreau să rataţi aşa ceva.

Donis o luă de mână şi o conduse în salon.

- Trebuie să fie fascinant, comentă el.

- Will a fost de acord să-mi fie partener.

Ea puse mâna pe William Miller, care o privea vinovat, şi-l împinse până în mijlocul încăperii.

- Cine, tata? exclamă Karen, nevenindu-i să creadă.

Mick opri muzica şi toţi cei de faţă făcură un cerc în jurul dansatorilor. Liz începu, aşezându-şi partenerul într-o poză potrivită pentru tango, cu un picior înainte, corpul înclinat spre spate şi capul drept.

- Foarte bine, şi nu uita ce te-am învăţat.

- Ar fi bine să n-ai prea multă încredere în mine.

Liz nu-i mai lăsă timp să aleagă, şi începu să ritmeze paşii.

- Pa-ram, pam, pam. Pa ram pam pam. Ram pam pam.

Acesta a fost momentul dezlănţuirii unui râs nebunesc. Nimeni nu se mai putea abţine. Molly se răsucea pe canapea şi Sue râdea cu lacrimi în ochi. Liz parcă era o Carmen Miranda puţin cherchelită, în timp ce William se uita tot timpul nefericit în jurul lui.

Râzând, Donis o luă de mână pe Karen. Era un gest nesemnificativ, dar care le dovedea complicitatea. Tânăra femeie simţea speranţa renăscând în ea. între ei, se puneau bazele unei prietenii trainice, şi cine ştie, poate a unui sentiment mai adânc.

Liz şi William şi-au salutat publicul care nu se mai sătura să-i aplaude.

Era târziu şi părintele Peter a fost primul care s-a

ridicat să plece.

- Trebuie să ţin liturghia mâine dimineaţă, devreme. Mulţumesc foarte mult pentru invitaţie. A fost o seară de care o să-mi amintesc.

Karen îl însoţi pe părinte până la uşă.

- Părinte, mă bucur că ai venit, şi cred că şi lui Donis i-a făcut plăcere. De fapt, nu era vorba s-o duci pe Liz acasă?

- I-am făcut propunerea asta, dar se pare că tatăl tău a avut mai mult succes.

- Aşa se pare. Ei bine, pe curând, părinte Peter.

întorcându-se în salon, Karen îl găsi pe William Miller aşezat pe canapea alături de Liz. I-a şoptit ceva la ureche, după care au pufnit în râs amândoi. Tatăl ei nu era de obicei atât de sociabil, şi gazda remarcase că nu băuse decât două beri. Asta se datora faptului că aflase că are să fie bunic, sau Liz îl făcea să fie aşa?

încet-încet, apartamentul se goli. După ce şi-a condus la uşă ultimul invitat, Karen s-a trezit, singură, în salon, faţă în faţă cu Donis.

Rămaseră tăcuţi, ca şi cum ar fi fost stânjeniţi, şi unul şi celălalt.

Donis rupse tăcerea.

- Am să te ajut să pui lucrurile la loc.

Karen ar fi preferat să se cuibărească lângă el pe canapea, dar nu îndrăznea să-i propună să lase menajul pentru a doua zi. Cum ar fi fost s-o facă?

Se apucară să spele vasele, vorbind de toate şi de nimic. Fiecare făcea un efort supraomenesc să nu lase să transpară din gesturile sau cuvintele lui ceea ce într-adevăr gândea. Dar nu după mult timp, ultima farfurioară era aşezată la locul ei, şi nu mai exista nici o portiţă de scăpare.

Donis o conduse cu blândeţe până la sofa, o făcu să se aşeze şi se instală alături de ea, apoi cuprinse cu palmele chipul tinerei femei şi o privi în ochii verzi.

- Chiar în visurile mele cele mai nebuneşti, n-aş fi îndrăznit să-mi închipui că cineva ca tine va apărea în viaţa mea.

Femeia îl privi, surprinsă. Donis era frumos, inteligent, formidabil de seducător. Cu siguranţă, toate femeile erau înnebunite după el.

- Mi-ai redat speranţa, încrederea în mine însumi, şi zâmbetul. Eşti o rază de soare, care-mi luminează viaţa.

El îi atinse buzele cu ale lui, cu atâta delicateţe încât

era mai degrabă o mângâiere decât un sărut, apoi îi răsuci o şuviţă de păr arămiu în jurul degetului.

- Aş vrea să fac o înţelegere cu tine, mai spuse el.

- O înţelegere?! repetă ea.

Karen era dezamăgită. Se aştepta la vorbe mai romantice.

- Promite-mi să nu-ţi strici părerea despre mine, orice s-ar întâmpla..

- Nu înţeleg.

- Suntem două fiinţe omeneşti făcute din carne şi sânge, şi natura are regulile ei. Mă întreb de altfel dacă nu e prea târziu.

- Prea târziu, pentru ce?

Chipul lui Donis deveni grav.

- Eşti îndrăgostită de mine şi mă doreşti, nu-i aşa?

Karen se înroşi ca racul.

- Cum poţi să. bâigui tânăra femeie. Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

- Ăsta-i adevărul, nu poţi să spui că nu.

- Chiar de-ar fi adevărat, n-are nici o importanţă. Siguranţa ta depăşeşte limita.

Ea se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari prin

încăpere. Era furioasă, şi în acelaşi timp se simţea umilită.

- N-am vrut să te jignesc.

- Totuşi, ai făcut-o.

- De ce?

Neîncrezătore, se întoarse spre el şi-l privi fix, însă Doris părea sincer surprins de reacţia ei.

Parcă era un copil care nu înţelegea că făcuse o prostie.

- Pentru că. pentru că un bărbat nu trebuie să spună aşa ceva unei femei, nu înainte de a. îngădui chiar ea.

- Vroiam ca relaţia dintre noi să fie sinceră.

Karen se prăbuşi într-un fotoliu.

- Nu asta-i problema. Nu ştiu cum sunt femeile de la tine din ţară, dar aici, noi avem mândria noastră.

- Ce legătură are mândria cu dragostea?

Era clar că Donis încerca s-o înţeleagă dar nu reuşea. Poate era din cauza ultimilor doi ani de singurătate.

- Foarte bine, voi încerca să-ţi explic. Spunând că sunt îndrăgostită de tine şi că. te doresc, mă obligi să

trec în defensivă.

Donis veni să se aşeze turceşte în faţa ei, cu mâinile pe genunchii ei.

- Intenţia mea nu era să te jignesc sau să te fac să te simţi ridicolă, îţi jur.

- Nu-mi vine să cred. El lăsă mâinile să-i cadă.

- îmi pare foarte rău. Nu-mi închipuiam că vorbele mele or să te şocheze. Trebuie să fi uitat toate ocolişurile pe care trebuie să le facă un bărbat şi o femeie ca să meargă unul spre celălalt.

- Iar eu, cred că e nevoie de toate ocolişurile astea, cum spui tu.

- Te-ai supărat pe mine?

” Nu sunt supărată! Aş vrea să te consolez, să mă arunc în braţele tale şi să te sărut ca să-ţi şterg tristeţea de pe chip, dar amorul propriu e mai tare”.

Un alt motiv o făcea să fie reţinută. Niciodată nu spusese că dragostea era reciprocă. Să nu simtă oare nimic pentru ea?

- Cred c-ar fi mai bine să pleci, spuse ea pe un ton neutru.

- Nu vrei să-mi mai dai o şansă să mă explic?

Karen întoarse capul ca să-şi ascundă

amărăciunea.

- Am vorbit destul, astă-seară.

Donis se ridică. Citi tristeţea pe chipul lui, dar nu se răzgândi asupra deciziei sale.

Avea nevoie de timp, să se calmeze şi să se mai gândească.

- Mulţumesc pentru seara asta.

- N-are rost să-mi mulţumeşti.

Nu era în stare să-l însoţească până la uşă. Ii auzi paşii îndepărtându-se şi uşa închizându-se. O clipă, vru să-l cheme înapoi, să-i spună că-l iartă, că vroia să rămână, dar se stăpâni.

***

A doua zi dimineaţă, Karen se trezi foarte devreme.

Era sâmbătă, şi ar fi trebuit să profite să se odihnească, mai ales după petrecerea din seara care trecuse, dar îi era cu neputinţă să adoarmă din nou. Un vârtej de gânduri nu-i dădeau pace.

Se aşeză pe marginea patului şi încercă să reflecteze. Ce să facă pentru a-şi alunga amintirile? Nu-i venea să citească, era prea devreme să se ducă la o prietenă. Singura soluţie era să plece din apartamentul acesta care-i amintea de discuţia cu

Donis. De aceea, se hotărî să-i facă o vizită tatălui său.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî să-şi ia maşina. Era frumos, vremea ideală pentru o plimbare de îndrăgostiţi. Pe drum, se strădui să nu se gândească la ziua pe care-ar fi putut s-o petreacă împreună cu Donis, să stea de vorbă, să se plimbe prin parc.

Oprind maşina în faţa fermei, ceva nefiresc îi atrase atenţia. Ziarul rămăsese aruncat pe pragul uşii, iar primul gest al bătrânului, când se trezea, era să-l ia ca să-l citească în timp ce-şi bea cafeaua.

Karen încercă să deschidă uşa, dar aceasta era încuiată. O descuie cu cheia ei şi intră.

- Tată?

Liniştea din interior o făcu să se gândească la ceva rău.

- Sunt eu, Karen. Nu te-ai trezit încă?

” Să dea Dumnezeu să nu se fi sculat încă! ”

Se duse spre camera lui, cu inima strânsă. Karen inspectă toată casa, dar în zadar, nici un semn de tatăl ei. Ieşi în grădină şi-l mai strigă de câteva ori, fără nici un rezultat.

Nemaiputând suporta neliniştea, se întoarse în casă şi dădu un telefon fratelui.

- Tim , eu sunt. Sunt la fermă şi nu-l găsesc pe tata.
- Dar. cât e ceasul?
- E aproape unsprezece.
- Cum? Iţi dai seama că e week-end?
- Ştiu, dar sunt îngrijorată.
- Poate s-a dus să facă o tură prin sat. Maşina mai e în garaj?
- Am uitat să mă duc să mă uit. Stai puţin, nu închide.

Fără să mai ţină seama de mormăielile fratelui, o luă la fugă spre garaj. Maşina nu era acolo.

Când luă din nou receptorul, Karen îşi auzi fratele râzând la celălalt capăt al firului.

- Ce se-ntâmplă?
- Cred că am aflat unde se ascunde.
- Despre ce e vorba?
- Tata nu s-a oferit s-o ducă acasă pe Liz?
- Ba da, dar nu văd ce. Oh, nu, Tim, doar nu crezi că.
- De ce nu? In definitiv, sunt majori amândoi.
- Bineînţeles, dar.

Era explicaţia cea mai raţională, dar lui Karen nu-i venea să creadă.

- Mai eşti acolo, surioară?

Karen se simţea dintr-odată cât se poate de singură.

- Da, încă mai sunt. murmură ea. Scuză-mă că v-am trezit.

Donis fusese cât pe ce s-o sune pe Karen de câteva ori, dar reuşise să se abţină. Trecuse aproape o săptămână de la serată. Nu merita acest lucru, dar ar fi fost nedrept să-i dea speranţe câtă vreme nu era decât un fugar, care nu putea să-i ofere decât povara vinovăţiei lui. Un preot necunoscut îşi dăduse viaţa ca să îndeplinească o sarcină, şi se ascundea aici, departe de ai lui şi de lupta lor pentru libertate. Si lui Karen, ce-ar fi putut să-i spună? îi ştia sentimentele, dar n-ar fi fost mai bine dac-ar fi rupt-o cât mai era încă timp? Cineva bătu la uşă şi Donis tresări. Era aproape unsprezece noaptea şi nu aştepta pe nimeni.

- Donis, eşti aici? Sunt părintele Peter.

Instinctiv, Donis sperase să fie Karen, aşa că îşi ascunse cât putu decepţia de pe faţă când deschise uşa.

- Bună seara, părinte.

- Imi pare bine să te ştiu în viaţă. Ai tăi se nelinişteau.

Donis preferă să nu întrebe la cine se referea.

- Am lucrat.

- Zi şi noapte? întrebă ironic preotul.

- Practic, da. Părinte, pot să-ţi ofer ceva? Cafea, ceai?

- Nu, mulţumesc, nu vreau nimic. Scuză-mi ora târzie la care am venit, dar eşti un om greu de găsit.

- Trebuie să recunosc.

- Sper să nu te superi pe mine dacă-ţi spun că nu arăţi bine deloc.

Donis lăsă ochii în jos. Şi ăsta era unul dintre motivele care-l făcuseră să nu treacă pe la Karen. Era tras la faţă, avea ochii încercănaţi şi arăta obosit.

- Câte slujbe ţi-ai luat?

- Trei. Dar, părinte, ce motiv are vizita dumitale?

- Lucrezi prea mult, dragul meu Donis, îţi pierzi minţile. Doar tu mi-ai spus să iau legătura cu tine, după seara aceea.

- Ah, da, banii, uitasem. N-am să fiu plătit decât săptămâna viitoare, dar pot să-ţi spun cu cine să iei legătura. Dar te rog să ţii minte, nu rămâne nimic scris.

Donis îi dădu indicaţiile, şi părintele le repetă de mai multe ori, ca să i se întipărească în minte.

- îmi pare rău că nu pot să spun mai mult, dar înţelegi că asta trebuie să rămână ultrasecret.

- înţeleg, şi nu-ţi face griji, am să mă ocup de tot.

- îţi mulţumesc, în numele meu şi al tuturor celor pe care-i ajuţi.

- De ce nu i-ai dat nici un semn de viaţă lui Karen?

întrebarea îl luă prin surprindere, şi chipul lui reflectă o clipă tulburarea care-l măcina.

- Dumneata ai vorbit cu ea?

- De mai multe ori. Nu crezi că merită cel puţin un telefon?

- I-am mulţumit pentru ce a făcut, dacă asta e ce vrei să spui.

Părintele îl privi dojenitor.

- Haide, e o prietenă, Donis. îşi face multe griji pentru tine.

- Ţi-a spus ea, părinte?

- Nu direct, dar o cunosc destul de bine ca să-mi dau seama ce simte.

Donis nu vroia să se arate prea aspru; ştia că preotul n-ar putea să-l înţeleagă.

- Pe mine, nu mă cunoşti. Nu caut să leg prietenie cu un semen.

Preotul îşi înălţă sprâncenele.

- Si ce vrei, până la urmă?

Cel întrebat ezită câteva clipe.

- Singurătatea. De aşa ceva am nevoie.

- De ce faci alegerea asta, când poţi să aduci atâtea, celorlalţi?

Donis zâmbi cu amărăciune.

- Ce pot să le ofer? Reputaţia mea de erou, de eliberator, în timp ce mă ascund aici?

- N-ai dreptate. Nici Karen, nici eu nu te considerăm un laş.

Ai ocazia să porneşti din nou de la zero, însă trebuie să înveţi din nou să trăieşti.

- Pentru asta am nevoie de timp şi trebuie să fiu singur. Trebuie să-mi pun în bună rânduială existenţa.

- în realitate, te văicăreşti pentru soarta ta. Spectacolul ăsta mă întristează.

Donis strânse pumnii de furie.

- Atunci, n-ai decât să pleci ca să nu mai trebuiască să mă vezi!

Imediat îi păru rău de ce spusese.

- Imi cer scuze, nu mă gândeam că.

- Nu-i nimic. Eşti obosit şi n-am să încep acum să-ţi

fac morală.

El se ridică şi porni spre uşă.

- Dă-mi un telefon când o să ai banii.

- Mulţumesc că ai venit.

Când rămase singur, Donis se întinse pe pat. Lângă el, pe noptieră, era un plic cu biletele pe care i le oferise părintele Peter. Spectacolul avea să fie sâmbătă.

Donis stinse lampa şi zâmbi. Prietenul lui avea dreptate. Era timpul să înveţe din nou să trăiască.

Capitolul 9

Liz o întâlni pe Karen în faţa xeroxului.

- Salut, pari foarte ocupată în momentul ăsta.

- De ce? întrebă Karen, sortând paginile.

- N-am mai vorbit de o grămadă de timp. Ce-ai zice să mergem să bem o cafea?

- Nu se poate; după cum ai observat, am de lucru până peste cap.

- Mda. Ei bine, trebuie totuşi să mănânci. Te invit să mâncăm împreună la prânz.

- Nu ştiu, Liz. îmi propusesem să-mi iau un sandviş, ca să am timp să-mi termin dosarele.

- Ascultă, trebuie să stăm de vorbă.

Dosarele tale pot să mai aştepte.

- E vorba despre serviciu? Am făcut vreo greşeală?

- E vorba despre tatăl tău.

Karen ştia că nu putea să evite la nesfârşit discuţia asta. Fără să-şi dea seama, evitase să dea ochii cu Liz în ultimele zile. Stia foarte bine că tatăl ei şi Liz se vedeau aproape în fiecare seară. William Miller era destul de mândru ca să-i spună că se ducea la restaurant, la cinematograf sau chiar să danseze cu Liz.

N-avea nici un motiv să prelungească aşteptarea

aceasta.

- De acord, să mergem să mâncăm.

Aleseră un mic restaurant chinezesc, care se afla nu departe de birou.

- Să vorbim deschis, începu Liz când se aşezară. Trebuie să-mi spui dacă te deranjează că mă văd cu tatăl tău

Karen lăsă ochii în jos şi începu să se joace cu şerveţelul.

- Bineînţeles că nu, ce naiba!

Simţea privirea lui Liz îndreptată asupra ei şi ştia că aceasta nu se va mulţumi cu un asemenea răspuns.

- Poate că, la început, m-a deranjat.

- Aşa credeam şi eu. De ce?

- Nu-mi dau seama. E foarte greu de spus în cuvinte. Ştiu că tata a rămas singur de doi ani şi că are dreptul să-şi trăiască viaţa.

- Dar?

- Dar nu pot să nu fiu îngrijorată. Sunteţi atât de diferiţi unul faţă de celălalt. Tu eşti obişnuită să ieşi, să ai o viaţă socială animată, în timp ce tata n-a părăsit niciodată ferma în cinzeci de ani de căsnicie.

- E normal. Părinţii tăi au avut şase copii de crescut,

şi o fermă de întreţinut.

- Da, dar.

- Ţi-e teamă c-o să-l fac să sufere, nu?

Karen oftă, apoi clătină din cap.

- Crezi că o să mă distrez cu el, şi-o să-l las baltă când mă plictisesc?

Tânăra femeie nu răspunse. Îi venea greu să discute despre relaţiile tatălui său cu o altă femeie decât mama ei.

- Iţi jur cu mâna pe inimă că nu s-a întâmplat nimic între noi.

Karen îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Nu mai sunt copil, Liz. Degeaba încerci să-mi ascunzi realitatea.

- Totuşi, ăsta-i adevărul. Cu toate eforturile mele, n-am dormit niciodată în acelaşi pat cu tatăl tău.

Pe chipul tinerei femei se citi o mare uşurare.

- Dar cum se poate aşa ceva? Liz pufni în râs.

- Tatăl tău este un domn cu principii învechite. El mai crede că trebuie să facă mult timp curte unei femei, înainte de a îndrăzni să facă primul pas.

- Dar, în seara de după aniversare, nu s-a întors la fermă.

- Am stat de vorbă toată noaptea şi pe urmă, el a dormit pe canapea. Aşa se întâmplă de fiecare dată când rămâne la mine. Acum te-ai liniştit?

Era ridicol, însă, da, se simţea mai bine. încuviinţă, clătinând din cap. Liz o prinse de mână şi o privi în ochi.

- înţeleg, şi-mi pare bine c-am putut sta de vorbă.

- Pot să-ţi pun o ultimă întrebare?

- Te rog.

- Eşti îndrăgostită?

Liz oftă din toată inima şi aruncă o privire spre uşă. Venise rândul ei să se simtă stânjenită.

- Ascultă, întrebarea e delicată, şi n-aş vrea să par prea optimistă, dar cred că de data asta, l-am găsit în sfârşit pe cel pe care-l căutam de multă vreme.

Se întorcea în biroul ei, gândindu-se încă la discuţia pe care o avusese, când o sună Molly.

- Karen, ghiceşti cine te-a căutat la telefon cât ai lipsit?

Văzând zâmbetul poznaş al secretarei, Karen înţelese imediat despre cine era vorba. Dar, curios lucru, nu simţi nici o bucurie. Nu hotărâse să-l uite pentru totdeauna?

- De ce faci mutra asta? Credeam că-l iubeşti.

Karen se strădui să zâmbească şi luă foaia de hârtie pe care i-o întindea secretara.

- Il iubesc, dar nu asta-i problema.

Citi mesajul. Donis nu lăsase nici un număr de telefon. Spunea doar că va suna mai târziu. Işi petrecu restul după-amiezii aşteptându-l. Primi exact treisprezece apeluri, dar nici unul de la Donis. Ce înţelegea prin acest mai târziu? Astăzi, săptămâna, luna viitoare?

In momentul în care uşile ascensorului se închiseră în urma ei, i se păru că aude telefonul.
Ridică din umeri şi-şi văzu de drum. Era o prostie să-şi ia dorinţele drept realitate.

Odată ajunsă acasă, încercă să nu se mai gândească la el şi se hotărî să facă un duş. Se îndrepta spre baie când telefonul începu să sune. Se grăbi să ajungă la el şi ridică receptorul.

- Alo?

- Karen? Sunt Donis.

Rezemată de perete, se lăsă să alunece pe el şi se trezi pe jos, cu receptorul sprijinit de umăr şi un zâmbet senin pe buze.

Donis lucra sâmbătă până la şapte seara, aşa încât

n-aveau timp să cineze înainte de spectacol, însă lui Kare puţin îi păsa, pentru că era prea fericită să-l vadă din nou.

Donis ajunse la ea la şapte şi jumătate. Când îi deschise uşa, abia reuşi să-şi stăpânească o tresărire de stupoare.

Era proaspăt ras şi purta cămaşă albă, dar părea epuizat.

- Eşti sigur că vrei să ieşim astă-seară? întrebă ea.

- Da, bineînţeles, fără discuţie!

O prinse de mână şi se îndreptară împreună spre ascensor.

- Pari extenuat. Lucrezi prea mult.

- Trebuie să recunosc, astăzi a fost o zi grea. A venit un transport pe care nu-l aşteptam, dar a trebuit să-l descărcăm. La celelalte slujbe pe care le am, e mai simplu.

Se hotărâră să meargă la teatru pe jos. Răcoarea serii era divină după canicula de peste zi.

- Celelale slujbe? Dar câte ai? se nelinişti Karen.

- Trei, în total.

- Trei? Dar acum trei săptămâni n-aveai de lucru. Cum le-ai găsit?

- E foarte simplu. Restaurantul unde spălam vasele m-a angajat chelar, şi acolo lucrez şase seri pe săptămână. Ziua, manipulez mărfuri într-un antrepozit, iar la sfârşit de săptămână livrez pizza acasă.

- N-are nici o legătură cu calificarea pe care o ai.

O privi zâmbind.

- Ştii, aici, în Ontario, nu prea se caută un expert în economie din Sanvito. Dar sunt convins că într-o zi, o să găsesc un post mai sigur şi mai interesant.

- Şi eu sunt convinsă, Donis.

El o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o conduse aşa până la teatru.

Piesa era interesantă, decorurile excelente şi actorii extraordinari. Cu toate astea, Donis adormi în actul al doilea. Când cortina coborî după ultimul act, ropotul de aplauze îl făcu pe Donis să tresară. Părea complet dezorientat. Privea în jurul lui şi i se adresă lui Karen într-o limbă de neînţeles. Pe urmă se trezi la realitate şi-i zâmbi.

- Când am adormit ?

- Imediat după ce Billy Bigelow a ajuns în cer.

- A avut cum să-şi îndrepte greşelile?

- Da, s-a întors pe pământ să-şi ajute soţia şi fata.

- Imi plac poveştile care se termină cu bine.

O umbră apăru în ochii ei verzi. Şi ei îi plăceau poveştile cu happy-end. Dar aşa avea să se întâmple şi în cazul lor?

Relaţia cu Donis era atât de fragilă, viitorul, atât de nesigur.

- Ai pizza de livrat astă-seară? întrebă ea ieşind din teatru.

- Nu, sunt liber până mâine seară.

- Am o sticlă cu vin alb în frigider. Nu vrei să vii la mine, să bem un pahar?

Ea îi remarcă ezitarea.

- Nu preferi să mergem să dansăm undeva sau să mergem în altă parte?

- Ceea ce vreau în primul rând, este să-mi dau jos pantofii.

El râse şi o prinse de mână.

- Atunci, să mergem.

în timp ce mergeau, ea îi povesti piesa cu vervă şi constată cu plăcere că se destindea. Ajunşi la ea acasă, gazda se duse să caute pahare, în timp ce el deschidea sticla de vin.

- Vroiam să-ţi spun ce rău îmi pare pentru cele ce s-

au petrecut în seara aceea, spuse el pe un ton grav.

îi întinse un pahar şi ea bău o înghiţitură.

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

- N-am vrut să te jignesc.

- Ştiu foarte bine lucrul ăsta. De altfel, şi eu trebuie să-ţi fac o mărturisire.

Ea privi sclipirile care pluteau pe suprafaţa vinului din pahar. Nu-şi găsea cuvintele şi-i era cât se poate de recunoscătoare lui Donis că era atât de răbdător.

- Motivul pentru care am reacţionat atât de prompt, a fost acela că. aveai dreptate. Eram. în sfârşit, sunt îndrăgostită de tine.

- Karen .

El îi puse o mână pe braţ.

- Da, sunt îndrăgostită de tine. Acum, am căpătat curaj şi pot să ţi-o spun. Dar sentimentele mele mă privesc doar pe mine, şi nu-ţi cer nimic. Dacă vrei, putem să nu ne mai vedem. Vroiam doar să ştii că. ai ghicit.

Donis oftă şi o trase pe Karen spre el.

- Nu eram pregătită s-o recunosc, iată de ce m-am supărat.

El o mângâie cu blândeţe pe păr.

- îmi pare rău pentru neînţelegerea asta, dar nu mi-ai lăsat timp să-ţi explic.

- Acum, ai tot timpul de care ai nevoie.

El râse şi o sărută.

- Da, avem timp cel puţin până mâine seară. Când vorbeam, simţeam că suntem atât de apropiaţi, încât acest lucru m-a surprins şi m-a speriat. Venim din două lumi atât de diferite...

- De ce te-a speriat asta?

- Pentru că mă tem că nu putem să găsim ce căutăm.

Karen ridică spre el ochii întrebători. Bărbatul bău o înghiţitură de vin, apoi îşi duse paharul la buzele lui Karen.

- Sunt trei feluri de dragoste. Afecţiunea profundă, care uneşte prieteni sinceri şi fideli, dragostea familială, şi pasiunea, care-i consumă pe amanţi.

O strânse cu putere, şi ea simţi orice teamă părăsind-o. Acum, nimic din ce-i mai putea spune, n-avea s-o mai sperie.

- Prietenia e sentimentul cel mai trainic pentru că prietenii se aleg, şi ceea ce-şi oferă, o fac fără să ceară nimic în schimb.

Karen se întrebă dacă era pe cale să-i propună prietenia. Se putea face teorie despre dragoste şi dorinţă?

- Şi legăturile de familie? întrebă ea.

- Aici, n-ai de ales. Sunteţi legaţi prin sânge, şi dacă familia nu-ţi convine, o să suferi toată viaţa.

Karen se gândi la familie. Era dragoste între ei? Da, chiar dacă n-o exprimau deschis.

- Şi amanţii?

Donis o sărută pe păr.

- Pasiunea care-i uneşte mai poate să se şi destrame.

Avea dreptate sau nu, trebuia să ştie să-şi asume riscul de a iubi, cel puţin aşa gândea Karen după ce se întâlnise cu Donis. Totuşi, îi înţelegea mai bine atitudinea din seara aniversării.

- Când ai spus că eram îndrăgostită de tine, era un fel de punere în gardă?

- Da. Nu vroiam să ne angajăm pe drumul ăsta. Ţin prea mult la prietenia noastră.

- Dar de ce dragostea ar strica relaţiile noastre?

- Poate este doar o prejudecată. Dar eu n-am încredere în dragoste. în spatele fiecărui te iubesc, se

ascunde o aşteptare, la care celălalt nu poate totdeauna să răspundă.

Ea îl privi cu o expresie gravă.

- Acum înţeleg.

- Ascultă-mă, Karen. Orice-ai aştepta de le mine, mi-e teamă să nu te decepţionez.

- Şi dacă ţi-aş spune că n-aştept nimic?

- Ţi-aş răspunde că ţin la tine mai mult ca la orice pe lumea asta.

- Ca prietenă. sau ca amantă?

- Tu trebuie să hotărăşti.

Il îmbrăţişă, fericită să asculte inimile bătând la unison, să simtă căldura trupurilor unite. Trupul ei luase deja hotărârea pe care trebuia s-o exprime cu voce tare.

- Donis, noaptea asta vreau să fim amanţi. Nu este nici o condiţie şi nu aştept nimic de la tine.

El îi cuprinse faţă în palme şi o privi mult timp, ca şi cum ar fi şovăit.

- Eşti sigură că n-o să ai remuşcări?

- Nu, Donis, îţi promit.

Un sărut prelung pecetlui acordul lor. Apoi descoperiră cum mângâierile le trezeau încet-încet

simţurile.

Karen simţi nu după mult timp rochia alunecându-i pe trup, şi avu impresia că era antrenată de un vârtej căruia nu putea să i se împotrivească. De altfel, nici n-ar fi vrut s-o facă. Datorită lui Donis, descoperea din nou o lume de
senzaţii uitate, o lume în care era femeie, femeie din plin.

Ca de foarte departe, i se păru că auzea glasul lui Donis care murmura:

- Dragostea mea.

Visase sau totul nu era decât un vis?

Capitolul 10

O rază de soare trecea prin perdeaua ferestrei şi ajunse s-o trezească pe Karen. Ea deschise ochii şi se întrebă de ce totul i se părea atât de diferit astăzi.

Se întoarse într-o parte şi văzu perna mototolită. Imediat, îşi aduse aminte şi pe buze îi înflori un zâmbet la amintirea acestei nopţi minunate. Insă Donis nu mai era acolo.

Se dădu jos din pat şi-şi puse pe ea o rochie de casă. N-avea de ce să se neliniştească, trebuia să facă un duş sau să bea o cafea.

Nu era nimeni în baie şi era linişte în casă. Se duse la bucătărie. El stătea sprijinit cu coatele pe pervazul ferestrei, cu privirea pierdută în depărtare. N-o auzise venind. Părea absent, ca şi cum ar fi fost la mii de kilometri depărtare.

Ea ar fi vrut să-i sară în braţe, dar nu îndrăzni.

- Bună dimineaţa.

Se întoarse încet şi păru să se desprindă greu din gândurile lui. Dar poate era o impresie greşită. Ea avea soarele în ochi, şi el era în contre-jour.

- Te-am trezit? întrebă Donis.

- Nu.

- Cu atât mai bine.

El zâmbi şi-i întinse braţele. Uşurată, veni să se lipească de el. Bărbatul îşi înfundă faţa în părul ei mătăsos. De cât timp nu mai fusese atât de fericit?

"Karen, cum aş putea să te răsplătesc pentru fericirea pe care ţi-o datorez?”

- Păreai atât de adâncită în somn. Nu vroiam să te deranjez.

- Nu, sunt aici, împreună cu tine.

Donis îi remarcă un pic de nelinişte în privire. Era oare din cauza lui?

- Noaptea asta a fost minunată.

- Da, Donis, minunată.

- Atunci, de ce ai umbra asta în ochi?

- Nu-mi vine să cred că e adevărat, că n-a fost un vis.

- Iţi pare rău?

- Nici vorbă, doar ţi-am promis.

Tăcură şi rămaseră mult timp înlănţuiţi, privind soarele care se ridica la orizont. Cuvintele n-aveau nici un rost.

- Ai ceva planuri pentru ziua de azi? întrebă în cele din urmă Donis.

- Nu, n-am nici unul.

- Vrei să petrecem ziua împreună?

- Da, mi-ar face plăcere.

Donis îşi dădea seama că era reţinută să-şi arate bucuria de a trăi şi buna dispoziţie.

- Ştii care a fost prima impresie când te-am văzut? întrebă el.

Karen se aşeză, cu ochii sclipind de curiozitate.

- Nu, nu mi-ai spus nimic.

- Ei bine mi s-a părut că erai foarte rece şi afectată.

Ea se bosumflă imediat.

- Mulţumesc, frumos din partea ta.

- Dar impresia asta n-a durat decât câteva minute. M-am gândit puţin şi mi-am dat seama că nu era decât o aparenţă.

- Şi acum, când mă cunoşti mai bine, ce părere ai?

- Părerea mea s-a consolidat. Eşti femeia care-mi place.

Karen se cuibări la pieptul lui, ca să-şi ascundă obrajii ce se înroşiseră.

- Bine, acum e timpul să afli ce aşteaptă un bărbat din Sanvito de la o femeie.

- Dar eu nu sunt din Sanvito.

- Ba da, eşti. în tradiţia din insula noastră, dragostea este de-ajuns ca să facă din tine o cetăţeancă pe de-a-ntregul.

- Ei bine, ar fi trebuit să-mi spui asta de la bun început.

- Am făcut-o înadins. Ai fi putut să nu fii de acord, în ultima clipă. Karen pufni în râs.

- Să nu-mi spui că trebuie să stau toată ziua-n bucătărie...

- Nu, nici vorbă de aşa ceva. în fine, nu încă. Pentru moment, e de-ajuns să faci o cafea până fac un duş, şi când termini, o să vii la mine.

- E un obicei al femeilor din ţara ta, să facă duş cu amanţii lor?

- Şi alte câteva lucruri.

El se ridică şi se duse în baie.

Aşa cum promisese, tânăra femeie ajunse sub duş lângă el. Se spălară unul pe celălalt, descoperindu-şi pentru a doua oară trupurile, cu mai multă tandreţe şi mai puţin grăbiţi decât o făcuseră în ajun. Apoi se şterseră, şi Donis o luă în braţe, o duse în pat şi se întinse lângă ea.

Se mângâiară îndelung, înainte să se îmbrăţişeze

din nou. Şi din nou, pasiunea îi împinse pe culmile plăcerilor trupeşti. Pe urmă se odihniră, lipiţi unul de celălalt, încântaţi de fericirea la care nici nu îndrăzniseră să se gândească.

Mult mai târziu, Donis găsi curajul să se ducă la bucătărie, de unde se întoarse după câteva minute cu cafele şi biscuiţi. Se rezemară confortabil cu spatele pe perne şi-şi luară micul dejun în pat.

- Ştii să mergi pe bicicletă? întrebă Karen. Am putea să mergem în Springbank Park şi să facem acolo un picnic. Am un vecin de la care aş putea împrumuta o bicicletă.

- Un picnic, grozavă idee! Păcat că n-o să am timp să pregătesc câteva specialităţi de la mine de acasă.

Karen îl privi, amuzată.

- Să înţeleg că ştii să găteşti? Credeam că mediteraneenii nu se ocupă de probleme menajere.

- Ai prea multe prejudecăţi. Ştii bine că bucătarii-şefi din marile restaurante europene sunt bărbaţi, nu?

- Să înţeleg că faci parte din categoria asta?

- Exact. Sunt foarte dotat în domeniul ăsta.

Karen se aplecă spre el şi-l sărută. Inchise ochii ca să simtă mai bine momentul.

- Am avut mare noroc să te întâlnesc.

Era aproape miezul zilei, când ajunseră în parc. Ziua era superbă şi Karen nu se putea abţine să nu facă legătura între soarele care strălucea pe cer şi dragostea care-i încălzea inima. Pe tot drumul, mergând în faţă, se întorcea spre el să vadă dacă o urma. De ce-i era teamă? C-o să dispară aşa cum apăruse, fără s-o anunţe?

Găsiră un loc liniştit pe malul râului şi se opriră acolo. Mâncară sandvişurile pe care le pregătiseră şi după aceea se întinseră să-şi facă siesta.

Fericirea lui Karen ar fi fost desăvârşită dacă n-ar fi existat întrebarea care o chinuia. Ce se-ntâmpla dacă pleca? Viaţa ei va putea să-şi reia cursul firesc ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

- Te gândeşti să te întorci în Sanvito? Vreau să spun, dacă lucrurile se pun la punct.

Donis privea un nor lung, întins pe cerul albastru.

- Niciodată! răspunse fără ezitare.

- Ţara ta nu-ţi lipseşte?

El se gândi o clipă.

- Ţara care-mi lipseşte nu mai există. Nu sunt decât nişte scene de coşmar. Oamenii cerşesc pe stradă,

copiii îşi trădează părinţii ca să supravieţuiască. Niciodată n-am să mă întorc de bunăvoie.

- Dar bunica ta mai e acolo?

- Cred că da.

El zâmbi de această amintire.

- Mi-era teamă de ea, când eram copil.

- De bunica ta?

- Da, dac-ai cunoaşte-o, ai înţelege de ce. Toată lumea o respectă şi se teme puţin de ea, pentru că are darul previziunii.

- Prezice viitorul?

- Nu chiar. Dar când întâlneşte pe cineva, ştie imediat dacă e un om bun sau nu. Are de multe ori presimţiri, când cineva va muri, de exemplu.

- Brrr, înţeleg că te înspăimântă.

- Oamenii din Sanvito sunt foarte superstiţioşi. Văd semne peste tot, în nori, în culoarea pământului.

- Tu, în schimb, pari foarte neîncrezător.

- Nu poţi să citeşti destinul în te miri ce, dar trebuie să recunosc că cei mai mulţi dintre noi au o sensibilitate excepţională şi pot prevedea evenimente ce urmează să se întâmple.

Karen îşi aşeză bărbia pe pieptul lui.

- Chiar crezi? Eu una, trebuie să recunosc, nu sunt în stare să intuiesc absolut nimic. Dacă am impresia că va ploua, poţi să-ţi laşi liniştit umbrela acasă.

- Nici eu nu sunt prea dotat în privinţa asta, dar bunica mi-a explicat ore întregi că avea un adevărat instinct. Asta n-are nimic în comun cu previziunile meteorologice.

- Ce însemnă un adevărat instinct?

O privi cu o expresie gravă şi ochi scânteietori.

- Chestia asta apare pe nepregătite în mintea cuiva, într-o perioadă de criză sau de mare tensiune. Sunt viziuni pe care le accepţi. E imposibil să nu iei în seamă aceste ” avertismente.”

- Şi ce se întâmplă dacă le ignori?

Chipul lui se întunecă.

- Poate să-ţi pară rău toată viaţa.

Mai târziu, se duseră să se plimbe prin parc. Mergând pe o alee, Karen observă un cuplu care părea o pereche de tineri îndrăgostiţi, ieşiţi la plimbare. Erau Estelle şi Miguel Garcia care se plimbau, liniştiţi, braţ la braţ. La urma urmei, poate se înşelase în privinţa lor. Acum erau atât de aproape, încât întâlnirea era inevitabilă.

- Bună ziua, Estelle, bună, Miguel! exclamă Karen cu un zâmbet larg. Imi pare bine să vă văd.

- Bună ziua, răspunse Estelle lăsând ochii în pământ.

- Ia te uită, domnişoara Miller! Ce mai faceţi?

Tânărul mexican părea foarte sigur pe el, ceea ce nu se potrivea deloc cu atitudinea nevestei lui.

- Unde ai fost? o întrebă Karen pe Estelle.

- Am fost să-mi văd părinţii. Miguel mi-a spus că aţi trecut pe la noi.

- Ultima dată când am vorbit, mi-ai spus că erai în şomaj. Ce faci acum?

- M-au angajat din nou.

- Dar tu, Miguel? Ţi-a trecut alergia?

- Atâta timp cât stau departe de roşii, n-am nici o problemă.

- Nu uita să-mi aduci certificatul medical.

- Da, domnişoară Miller, nu vă faceţi griji. O să iau legătura cu dumneavoastră cât de curând.

în zilele care urmară, Karen trăi într-o dulce euforie. Fiecare clipă petrecută împreună cu Donis era atât de preţioasă, la fel de intensă ca în prima zi.
Singura umbră din acest tablou era programul

supraîncărcat al lui Donis. Din când în când, rămânea peste noapte la ea, dar asta nu se putea întâmpla prea des, pentru că întâlnirile lor pasionale îl împiedicau să se odihnească. Dar mergea şi aşa. Karen se obişnuise să trăiască în condiţiile astea, fără să-şi facă griji pentru ziua de mâine. Era mijlocul lui august, trecuse o lună de la demersul oficial de la biroul de imigrări şi nu se primise încă nici un răspuns. Dar câtă vreme îl ştia pe Donis alături de ea, parcă nu mai era aşa de temătoare.

Aşa stăteau lucrurile şi în această frumoasă duminică. Erau pe drum spre ferma bătrânului Miller, unde Liz organizase un grătar. Donis privea pe fereastră şi era impresionat de câmpurile cultivate cu tutun. După un drum plăcut, în timpul căruia Karen îi dădu o sumedenie de amănunte în legătură cu tutunul şi cu viaţa de acolo a bătrânului Miller, ajunseră la un mic drum care ducea direct la fermă. De o parte şi de alta a aleii, câteva flori încercau să supravieţuiască în mijlocul ierbii sălbatice.

Tânăra femeie îşi aduse aminte de vremurile când grădinile lui Miller stârneau invidia tuturor vecinilor. Tatăl şi mama ei plantaseră toate speciile de flori, şi

vizitatorul era întâmpinat de un foc de artificii vegetale de toate culorile.

Karen simţea mereu o strângere de inimă când vedea ce se întâmplase cu casa în care copilărise. Dar astăzi, nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de surprindere în faţa spectacolului care o aştepta. Tatăl ei, urcat pe o scară, agăţa iedera, în timp ce Liz era aşezată în mijlocul unor ghivece cu plante.

- Ce se-ntâmplă aici? întrebă Karen când ieşi din maşină.

Tatăl coborî de pe scară şi veni spre ea.

- E puţin cam târziu, dar ne-am gândit c-ar fi bine să avem câteva plante în jurul casei.

Acest noi o făcu pe Liz să zâmbească. Donis îl salută pe domnul Miller după care se apropie de ea.

- Pari descumpănită. Ce nu merge?

- Nu merge nimic. Cred că mă pricep la grădinărit la fel cum mă pricep la fizica nucleară.

- îţi aduc aminte că tu eşti cea care a insistat să cumpărăm plante, o tachină William.

- Dar eu n-am decât plante artificiale, care n-au nevoie de nimic şi sunt mereu verzi.

- îndrăzneşti să le spui plante? Nu sunt decât nişte

cadavre.

- Vrei să te ajut? îi propuse Karen.

- Tatăl tău e un profesor foarte bun. Ar trebui să mă descurc singură.

Făcu o grimasă de dezgust, apoi cu mâna cu manichiură perfectă, începu să sape o groapă mică în pământ. Karen se uită la tatăl ei. Era ciudat să-l vadă îndrăgostit, şi, trebuia s-o recunoască, stânjenitor.

- Donis, hai să luăm din maşină ce am adus!

Donis lucrase câteva ore bune să pregătească nişte specialităţi din ţara lui, care să însoţească grătarul. Karen nu fusese lăsată să guste nimic, pentru că bucătarul ţinea ca surpriza să fie aceeaşi pentru toată familia.

Tim şi Sue veniră puţin după aceea şi se apucară cu toţi să pregătească masa. Tim şi tatăl lui aprinseră focul, discutând despre sport.

Donis încerca şi el să facă ceva, însă Karen îl simţi că nu era în apele lui. îl luă cu ea în salon şi-l îmbrăţişă.

- N-ai nevoie de nimic?

- Nu. Când eşti aici, n-am nevoie de nimic altceva.

- Dar cred că te plictiseşti.

O sărută ca s-o facă să tacă.

- Dacă ţi se pare că mă plictisesc, vino doar să-mi dai un sărut din când în când.

- Poţi să contezi pe mine.

Liz îi strigă de afară să vină să mănânce. Fripturile la grătar erau gata şi se aşezară toţi la masa rotundă. Karen adusese ce pregătise Donis şi-l servi pe tatăl său. Acesta aruncă o privire neîncrezătoare la ce avea în farfurie.

- Ce-s astea?

- Gustă, sunt specialităţi din Sanvito, pregătite special de Donis.

- Sunt dolmas, se găseşte aşa ceva şi în bucătăria grecească.

Domnul Miller le împinse pe marginea farfuriei fără să mai spună nimic, dar era clar că-i era teamă să nu se otrăvească. Karen îşi dădu atunci seama că tatăl ei nu ştia nimic din ce se întâmpla în lumea din afara fermelor din Ontario. In plus, era fără îndoială foarte mândru de situaţia lui şi nu vroia să se schimbe şi să se deschidă spre lumea exterioară.

- E o mâncare deosebită, se scuză Donis.

- Mmm, e excelentă! exclamă Liz.

- Da, întări Sue. E delicioasă.

Donis îi zâmbi lui Karen, s-o liniştească. Nu era supărat pe tatăl ei, şi asta o mulţumi. Bineînţeles, Donis avusese de-a face cu oameni mai antipatici decât un ţăran limitat şi neîncrezător.

Restul mesei se desfăşură fără nici un incident, însă Karen înţelese că făcuse o greşeală vrând să-l introducă pe Donis în familia ei.

Era un eşec total. Prezenţa lui îl făcea pe tatăl ei să nu se simtă bine.

Liz se ridică să strângă farfuriile şi Karen îi dădu o mână de ajutor.

- La desert, avem plăcintă cu mere, anunţă Liz.

- Ai fost s-o cumperi de la patiserie? o întrebă Karen în bucătărie.

- Nu, eu am făcut-o. Nu-ţi vine să crezi?

- Hm. eşti şefa mea, lucrezi într-un birou, şi mereu te-am văzut întotdeauna îmbrăcată impecabil, machiată, şi.

Liz ridică privirea, zâmbitoare.

- Niciodată nu-i prea târziu să te schimbi. îmi face mare plăcere să gătesc pentru tatăl tău.

- De acord, dar să nu-mi spui mai târziu că nu te-am prevenit. Vei fi surprinsă să vezi cât de repede se va

obişnui tata cu ce faci pentru el, şi în curând va considera lucrurile astea fireşti.

Liz aduse plăcinta la masă, o tăie şi prima bucată i-o dădu lui William. Toată lumea începu să mănânce, în afară de Liz, care aştepta să vadă părerea protejatului ei. Acesta, conştient de importanţa pe care o avea în momentul de faţă, începu să inspecteze plăcinta.

Luă furculiţa şi încercă să decupeze o bucăţică, dar plăcinta rămase întreagă. După câteva încercări, reuşi.

- Nu crezi că umplutura e puţin cam uscată?

De cum văzuse expresia contrariată a tatălui său, Karen se aşteptase la o asemenea reacţie. Acum, era curioasă să vadă ce va spune Liz.

- Totuşi, am respectat cu stricteţe reţeta.

- Da, bineînţeles, spuse tatăl pe un ton nesigur. Trebuie totuşi să ai mâna formată.

- Si eu n-o am, nu-i aşa?

- Mie, plăcinta asta mi se pare delicioasă, interveni Donis.

- Mulţumesc, Donis, dar ce poate să ştie un locuitor din Sanvito despre plăcinta cu mere? Lui Will nu-i place plăcinta mea, şi trebuie să mă antrenez până o să am mâna formată. Chiar dacă trebuie să fac un milion de

plăcinte cu mere, am să aştept până ce Will o să fie mulţumit.

Ochii lui Liz aruncau fulgere, şi Karen îşi ascunse un zâmbet. O regăsea în sfârşit pe Liz O'Connell care-i plăcea. Era femeia hotărâtă, de care tatăl ei avea nevoie. Mama lui Karen suferise destul pentru că fusese prea slabă.

Will îşi dădu seama de grosolănia lui şi mormăi:

- N-are rost să te enervezi.

- Ai dreptate. N-are rost să mă enervez. Ar trebui să-ţi mulţumesc că le-ai atras tuturor atenţia că nu ştiu să gătesc. O femeie apreciază aşa ceva.

Karen şi Sue îşi vârâră nasul în farfurie. Tim se ridică şi se duse în salon. Donis ridică sticla de vin să le toarne celorlalţi.

- Cine vrea să bea un pahar?

- Mi-ar fi plăcut atât de mult să nu trebuiască să lucrezi în noaptea asta.

Karen oprise maşina în faţa casei în care locuia Donis.

- Si mie-mi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi duminica. îmi reproşez că ţi-am impus dejunul ăsta.

- Nu-ţi face nici o grijă, nu eşti versiunea feminină a

tatălui tău. De altfel, n-ai dreptate să te arăţi atât de severă cu el. Până la urmă, nu este decât un produs al mediului în care trăieşte.

Karen se apropie de el şi-l sărută.

- Se vede că eşti diplomat. La ce oră trebuie să fii la restaurant?

- La şase.

Karen se uită la ceas.

- Ei bine, înseamnă că nu mai avem mult timp. N-ai decât să faci un duş şi să te schimbi, pe urmă am să te duc eu.

- Mulţumesc.

- Plăcerea va fi de partea mea.

- Atenţie, fetiţo, nu te las să urci la mine decât dacă-mi promiţi c-o să fii cuminte.

- Promit.

Karen venise doar de câteva ori pe la el. Impărţea apartamentul cu încă cineva şi era mult mai simplu să se-ntâlnească la ea.

Il aşteptă în salon în timp ce făcea duş. Parcă era un interior spartan. Nici măcar n-avea televizor. Incepu să se plimbe cu paşi mari prin încăpere. Pe noptieră, văzu o fotografie înrămată. Era o fotografie alb negru, destul

de veche. Nu recunoscu personajele din clişeu. Trebuie să fi fost una dintre puţinele fotografii pe care putuse să le ia când plecase.

Donis intră în momentul acela. Tânăra femeie întoarse capul şi-i zâmbi, însă el părea stânjenit. Se uita pe rând la Karen şi la fotografie.

- Familia mea, spuse el simţind-o că aştepta o explicaţie.

- Nu vroiam să fiu indiscretă.

Chipul lui Donis se întristă, dar îi zâmbi.

- Ar fi trebuit să ţi-o arăt de mult.

- Cine sunt aceşti oameni?

Donis se apropie şi o prinse cu braţul de umeri.

- Uite-o pe bunica, spuse el arătând-o pe femeia care se afla în mijloc.

Era foarte slabă şi îmbrăcată în negru, aşa cum şi-o închipuise.

- Aici sunt părinţii mei şi mătuşa care a murit, acum multă vreme.

- Si cei trei copii?

- Cel cu pantaloni scurţi sunt eu. Aveam zece ani. Aici e verişoara Talia. E cu doi ani mai mică decât mine, şi acum locuieşte în Spania.

- Ea te-a ajutat să fugi?

- Da.

- Si al doilea băiat, cine e?

- Vărul meu. fratele Taliei.

Karen încercă să-i privească mai atent trăsăturile.

- Unde-i acum? A murit?

Donis îşi încleştă fălcile.

- Nu, vărul meu n-a murit. îl cheamă Salvo Gibrian. E preşedintele din Sanvito.

Capitolul 11

Donis luă fotografia înrămată din mâinile lui Karen şi o sili să se aşeze pe pat.

- Ar fi trebuit să-ţi spun înainte.

- Si de ce n-ai făcut-o? replică ea, nedumerită.

- Ţi-ai fi schimbat părerea despre mine.

Ce-i mai ascunsese? Avea să mai afle că era însurat şi avea zece copii?

- în timpul audierii pentru raportul de la comisariat, ar fi trebuit să precizezi că era vărul tău.

- Nu era momentul cel mai potrivit ca s-o fac.

- De ce? Pentru că, după aceea, n-aş mai fi vrut să ies cu tine?

Nu-i plăcea tonul cinic pe care-l adoptase, dar era mai presus de puterile ei.

- Nu amesteca relaţia noastră în toată treaba asta, Karen. M-am gândit să-ţi spun la audiere, dar am considerat că e mai bine să mă abţin. Scopul acestei audieri, dac-am înţeles bine, era să se ştie dacă puteam să mă întorc sau nu în Sanvito, fără ca viaţa să-mi fie pusă în pericol. Cred că am dovedit că nu puteam, şi asta fără să intru în detaliile relaţiilor mele familiale.

- Sunt de acord, dar ai ascuns un lucru important.

- Ce-i aşa de important? Salvo a vrut să mă distrugă psihic, iar eu, cum aşa putea să dovedesc că nu sunt un spion sau un terorist în solda guvernului?

In ciuda iubirii, neîncrederea ei profesională trecea pe primul plan. Dacă ascunsese un lucru atât de important, se putea să fi minţit în toate.

- Ai putea fi unul sau altul?

- Dumnezeule! Karen, ai văzut bine urmele de pe trupul meu!

Karen îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Poate că tocmai prin tortură te-au determinat să joci rolul pe care-l vroiau ei.

- Ascultă-mă bine. Vezi ce se-ntâmplă? Ne iubim, şi nici măcar nu reuşesc să te conving că nu sunt o marionetă în mâinile preşedintelui. Cum aş putea să mă descurc în faţa unui juriu alcătuit din birocraţi?

Karen trebui să recunoască; avea dreptate, şi-şi reproşă că se îndoise de el. Donis continuă, încet:

- în ţara mea, familia este un lucru foarte important, şi nu se reduce doar la părinţi şi copii. Salvo şi cu mine suntem veri îndepărtaţi, dar când eram copii, eram nedespărţiţi.

- îmi pare rău, murmură ea.

Trebuie să fi fost cumplit să-l vezi evoluând. în direcţia asta.

Donis se apropie şi o cuprinse în braţe.

- Mai cumplit de cât poţi să-ţi închipui.

Karen nu putu să închidă ochii toată noaptea, bulversată de cele aflate. în zori, ajunsese să ia două hotărâri.

Pe plan personal, această revelaţie nu schimba nimic în raporturile ei cu Donis. îl iubea şi el nu era răspunzător de purtarea vărului său.

în schimb, pe plan profesional nu putea să nu reacţioneze. Situaţia era delicată, pentru că informaţia asta putea să fie în defavoarea lui Donis, dar în acelaşi timp, era important ca cei din comitet să nu afle de la altcineva.

Imediat cum ajunse la serviciu, se duse să bată direct la uşa şefului.

- Domnule Rathbone, puteţi să-mi acordaţi o întrevedere de câteva minute? întrebă ea.

Donis nu lucra în această seară de luni, astfel încât Karen se duse direct la el după ce ieşi de la birou.

însă degeaba sună, pentru că nu-i deschise nimeni.

Rămase un timp în faţa uşii, fără să se poată hotărî să plece. Trebuia să-l vadă. Trebuia să-i spună ce făcuse.

Nervoasă şi neliniştită, se hotărî să nu se ducă imediat acasă şi intră în parc. Era locul lor preferat de plimbare, şi seara, ca să profite de răcoare, veneau deseori să se întindă pe iarbă.

Drumul o conduse până în faţa sălii de gimnastică. Îi veni o idee. Poate Donis era acolo. Intră să vadă cum stăteau lucrurile în registrul clienţilor.

- Pe mine mă cauţi?

Karen tresări şi se întoarse.

- Donis!

El avea o geantă de sport în mână şi părea epuizat.

- Am trecut pe la tine. Nu erai acasă.

Bărbatul zâmbi.

- Firește, eram aici.

Karen vroia să-i vorbească, să-i mărturisească, dar nu reuşea să spună nimic.

O luă încet de mână şi o conduse afară.

- Le-ai spus, nu-i aşa?

- Cum ai ghicit?

- Pentru că-ţi stă scris pe faţă, pe de o parte, şi pe de altă parte, pentru că-mi dau seama că n-aveai de

ales.

- Ba da, chiar aveam de ales. Aş fi putut să tac.

- Iar secretul te-ar fi apăsat zi şi noapte, şi până la urmă, din cauza asta ne-am fi îndepărtat.

Karen se aruncă la pieptul lui.

- Mi-era atât de teamă de reacţia ta. Eram împărţită între impresia că te trădez şi, pe de altă parte, datoria mea.

- Ştiu, şi asta nu schimbă nimic în sentimentele pe care le am pentru tine.

- Eşti sigur că nu eşti supărat pe mine?

- Nicidecum, spuse el, mângâindu-i părul. Şi dacă tot suntem la capitolul confidenţe, trebuie să-ţi mărturisesc şi eu ceva.

O cuprinse teama. Se încordă, aşteptându-se la ceva rău.

- Ce?

- Te iubesc.

Păsările nu-şi opriseră cântecul, şi pământul nu se cutremurase sub picioarele ei. Auzise bine?

- Cred că n-am înţeles prea bine ce-ai spus. Vrei să repeţi?

Izbucni în râs şi o luă în braţe.

- Te iubesc. Uite, în câteva secunde am spus de două ori ceva ce n-am mai spus niciodată în viaţă.

- Nu te-ai descurcat rău pentru un începător. N-a durut? întrebă ea, maliţioasă.

- Nici vorbă de aşa ceva. Şi tu, nu te simţi în stare să-mi declari sentimentele tale?

- Te iubesc, Donis, dar ai descoperit asta înaintea mea.

El o prinse de mână.

- Hai să mergem să bem un pahar ca să ne revenim din emoţii, propuse el zâmbind.

Tânăra femeie încuviinţă, în tăcere. Era atât de fericită, încât nu mai era în stare să vorbească. Donis o iubea! O iubea!

Donis n-a ştiut niciodată de câte ori a repetat cuvintele astea în săptămânile care au urmat. Era ca o melodie, o incantaţie de care nu mai scăpa.

într-o dimineaţă, mergând la serviciu, tânăra femeie îşi dădu seama că era mai răcoare. Ce repede trecuse vara!

Trecuseră două luni de la audierea lui Donis şi decizia nu trebuia să mai întârzie mult.

Când ajunse în birou, o scrisoare era aşezată pe

masă. O deschise distrată, dar îndată ce începu s-o citească, înţelese că putea să aibă neplăceri cât de curând.

"Domnişoară Miller,

Vă aducem la cunoştinţă prin prezenta că a fost depusă o plângere împotriva dumneavoastră de către domnul şi doamna Garcia, locuitori în Londra, Ontario. Ei afirmă că au fost victimele unor persecuţii din partea dumneavoastră, şi că a trebuit să suporte tot felul de sâcâieli, din cauza naţionalităţii domnului Garcia.

Un ofiţer însărcinat cu respectarea drepturilor omului a început o anchetă şi va lua legătura cu dumneavoastră cât de curând. Trebuie să-i daţi toate indicaţiile referitoare la plângerea celor doi.

Mulţumindu-vă pentru colaborare etc."
Semnătura era indescifrabilă.
Persecuţii? Sâcâieli?

Era ridicol; toate astea nu stăteau în picioare de la bun început.

Cei doi Garcia n-aveau dreptul să facă aşa ceva! Fusese înţelegătoare cu ei, cu toate că nu fuseseră de bună-credinţă. Ba dimpotrivă!

în momentul acela, Barney Coxwell deschise uşa şi-şi strecură capul înăuntru.

- Salut, Miller!

- Lasă-mă-n pace.

Barney era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă. în plus, el ar fi meritat să i se atragă atenţia pentru metodele dure şi vorbele rasiste.

- Am venit să-ţi aduc o veste bună.

- O să ascult veştile bune mai târziu, Barney. Pentru moment, trebuie să mă duc s-o văd pe Liz.

Liz luă cunoştinţă de scrisoare clătinând din cap.

- Mă aşteptam la aşa ceva. Avocatul lor m-a sunat. Mi-a spus că i-ai întâlnit pe clienţii lui în parc şi că.

Liz nu putea să termine ce începuse.

- Şi ce?

- Că ai fost grosolană. N-are rost să mai spun că nu cred nimic, dar va trebui să reacţionăm.

- Dar n-am fost grosolană!

- N-ai de ce să-ţi faci griji. Cei doi Garcia n-au nimic la mână împotriva ta, şi întotdeauna ai fost apreciată.

- Poate, dar o anchetă va avea loc, şi asta e destul de grav.

- Cel mai bine ar fi să te duci să vorbeşti cu şeful cel mare. Trebuie să afle cum stau lucrurile şi poate te va ajuta.

Karen simţi un nod în gât, dar răspunse:

- Bună idee.

Dacă domnul Rathbone era surprins de conţinutul scrisorii, n-o arătă totuşi.

- Te rog să-i atragi atenţia lui Molly şi întregii echipe care va trebui să colaboreze cu anchetatorul, spuse şeful lui Liz.

- O să le spun.

Pe urmă, se întoarse spre Karen.

- Ei bine, domnişoară Miller, ce-ai de spus despre aceste acuzaţii care ţi se aduc?

- Ce vreţi să spun? Toată povestea asta e ridicolă. E drept că tot timpul am bănuit că această căsnicie nu e decât un mijloc pentru ca Miguel să obţină un permis de şedere. In rest, n-am făcut decât ce aveam de făcut. Am luat legătura cu ei destul de des, pentru că uitau mereu să-mi aducă certificatul lui medical.

- Din dosar, înţeleg că te-ai dus la ei împreună cu Coxwell.

- Da. Vroiam să verific dacă mai stau împreună. Am văzut că lucrurile nu erau chiar aşa.

- Karen ar fi putut să facă un raport despre asta, interveni Liz. Dacă n-a făcut-o, este o dovadă a faptului

că a fost înţelegătoare.

Domnul Rathbone nu spuse nimic şi continua să răsfoiască dosarul Garcia.

- Nu văd nici o notiţă referitoare la întâlnirea pe care ai avut-o cu ei în parc.

- Bineînţeles, era duminică.

- Eşti în permanenţă o reprezentantă a guvernului şi trebuie să faci o referire la tot ce se-ntâmplă, asta ca să ai o acoperire în caz că apare vreo problemă.

Avea dreptate şi ar fi trebuit să se gândească şi ea la asta.

Deodată, îi veni o idee.

- A fost un martor la întâlnirea noastră.

- Cine?.

- Numele lui este. Adonis Sotera.

Domnul Rathbone se încruntă şi se întoarse spre Liz.

- Sotera? N-am mai auzit numele ăsta undeva?

Liz o privi dezolată pe Karen.

- Da, ne ocupăm de dosarul lui.

- A făcut o cerere de statut de refugiat politic.

- Acum îmi aduc aminte. Sotera. Aşteaptă să fie expulzat pentru muncă ilegală şi paşaport fals. Despre el este vorba?

- Avea nişte circumstanţe atenuante, explică Liz.

- Credeţi, domnişoară Miller, că un clandestin poate să susţină o mărturie valabilă într-o anchetă ca asta?

în faţa tăcerii lui Karen, el continuă:

- Trebuie să înţeleg că nu te-ai întâlnit cu Sotera întâmplător?

- Nu, ne-am plimbat împreună.

- Vezi, domnişoară Miller, atitudinea dumitale mă derutează. Pe de o parte, îi bănuieşti pe cei doi Garcia că au un mariaj de formă, şi pe de altă parte, dumneata apari în public în compania unui bărbat într-o situaţie ilegală.

Ce să mai înţeleg?

- Viaţa mea personală n-are nimic în comun cu povestea asta.

- Credibilitatea dumitale este în joc. Când te plimbi la braţ cu un imigrant fără acte, cum vrei să fii luată în serios după accea?

- Imi cereţi să nu mă mai văd cu domnul Sotera?

- Ştii bine că nu am dreptul ăsta.

- Dar asta mă sfătuiţi?

- Gândeşte-te puţin: într-o situaţie ca asta, viaţa privată îţi va fi luată la bani mărunţi.

- N-am nimic de ascuns şi am să continuu să mă văd cu Donis în timpul, şi după terminarea anchetei.

Domnul Rathbone oftă din tot sufletul şi se aşează mai bine în fotoliul său.

- Ascultă, te-am pus în gardă, fă ce vrei. Să ştii totuşi că discuţia noastră de acum se va repeta în faţa anchetatorului.

E datoria mea să procedez aşa.

Liz luă dosarul Garcia de pe birou şi se duse spre uşă.

- Mulţumesc, domnule Rathbone.

- Baftă! îi spuse acesta lui Karen în momentul în care tânăra femeie ieşea din birou.

***

După masa de prânz, tocmai se gândea la ce se întâmplase când Coxwell apăru din nou.

- Acum, vrei să auzi vestea mea cea bună?

- Te ascult, Barney.

- îţi aduci aminte de Scapiletti?

- Cel care a făcut plângerea împotriva lui Donis?

- Exact. Tocmai a fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate. Se folosea de o duzină de identităţi şi era căutat în trei state.

- Eşti sigur?

- Bineînţeles. Amprentele digitale nu mint niciodată.

- Atunci, nu face parte din Santinela Roşie.

- Poftim?

- Nu, nimic. Eşti formidabil, Barney! Mulţumesc.

- îţi stau oricând la dispoziţie. Şi dacă ai de gând să urmăreşti vreun clandestin, fă apel la mine.

Karen preferă să nu răspundă.

Capitolul 12

în seara aceea, Donis ajunse târziu acasă la Karen. Părea epuizat de ziua de lucru, dar imediat ce o văzu, o flacără i se aprinse în ochii negri.

Adusese o sticlă de vin şi se pregătea s-o deschidă, când remarcă expresia îngrijorată de pe chipul tinerei femei.

- Ce se-ntâmplă, draga mea? Ai probleme?

Karen se gândise degeaba toată seara să-şi pregătească un discurs. Acum, nu mai ştia cum să înceapă.

Puse două pahare pe masă.

- Stai jos, Donis. Vreau să vorbim despre noi.

- Trebuie neapărat să adopţi un ton atât de oficial ca să abordezi subiectul?

- Nu. în sfârşit, ba da. nu ştiu. Ah, cum să te fac să înţelegi ceea ce vreau să-ţi spun? Ascultă, poftim, vreau să ştiu ce se va întâmpla dacă. dacă n-ai primi autorizaţia să rămâi în Canada.

El nu păru deloc surprins. Nesiguranţa situaţiei îl făcuse să-şi pună de multe ori asemenea întrebări.

- Răspunsul mi se pare cât se poate de clar. Dacă nu primesc autorizaţia să rămân, am să plec.

- Atâta tot? O să te mulţumeşti să le accepţi decizia?

- Am de ales?

- Ai putea să faci apel. E o procedură care poate să dureze ani întregi.

- De când domnişoara Karen Miller se ocupă de apărarea mea?

- Nu vreau decât să te ajut.

- Iţi mulţumesc foarte mult, dar n-am de gând să-mi petrec viaţa depinzând de hotărârile unor birocraţi care vor arunca o privire nepăsătoare asupra dosarului meu. Dacă mi se refuză statutul de refugiat, o să plec în altă parte.

- Dar unde?

- Nu ştiu.

Karen se simţi copleşită de tristeţe şi de disperare.

- Şi eu. te-ai gândit ce se va întâmpla cu mine, dacă pleci?

Cel întrebat lăsă capul în jos, dar avu timpul să-i vadă în privire o suferinţă pe care nu reuşea s-o ascundă.

- Viaţa ta e aici. Ai o meserie, o familie. Trebuie să rămâi şi să continui ca înainte.

- N-aş putea, mărturisi ea cu o voce care se vroia neutră.

- Am ştiut amândoi de la bun început că n-aveam nici o garanţie. Credeam că suntem de acord să ne iubim cât se va putea.

- Nu-i un motiv să ne lăsăm învinşi. Dacă vrei să începi o viaţă nouă aici, în Canada, există o modalitate.

Donis reflectă mult timp înainte de a răspunde, şi asta o nelinişti pe Karen. De ce şovăia atât? Putea să găsească în altă parte decât aici libertatea şi dragostea?

- Te gândeşti la. căsătorie?

- Noi. nu suntem străini unul faţă de celălalt.

- Ai dreptate.

- Şi chiar dacă ne căsătorim, nu vei fi obligat.

- Obligat să ce? Fii mai explicită!

- Ei bine, n-o să fii obligat să rămâi toată viaţa cu mine. Imediat după ce vei obţine cetăţenia, ai putea să-ţi recapeţi libertatea.

- Fir-ar să fie, Karen, drept cine mă iei?

Ea lăsă capul în jos. Nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge să-şi ofere mâna unui bărbat. Poate se gândea că n-o va refuza. Ruşinea o făcea să-i vină s-o ia la

fugă.

- Nu pot să-ţi spun cât mă impresionează propunerea ta, Karen, dar trebuie să ştii că dacă ar fi fost altă situaţie, de mult ţi-aş fi cerut să fii soţia mea.

Karen ridică spre el ochii înlăcrimaţi.

- Adevărat?

- Bineînţeles că-i adevărat. Nu pot să mă însor. Trebuie să-mi înţelegi motivele.

- Explică-mi-le...

- în primul rând, e vorba de siguranţa ta.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că sunt urmărit.

Ar fi o prostie să cred că nu mai există nici un pericol.

- Vorbeşti despre Santinela Roşie, nu-i aşa?

- Vorbesc despre oamenii lui Salvo.

- Nu pot să facă nimic împotriva mea, sunt cetăţeană canadiană.

- După legea din ţara mea, căsătoria ţi-ar conferi imediat cetăţenia din Sanvito, cu drepturile şi obligaţiile ei. Şi soţia Eliberatorului ar înfrunta aceleaşi riscuri ca mine.

Karen îşi aduse aminte de evenimentele pe care i le

descrisese Donis şi se cutremură.

- De acord, îţi înţeleg temerile, dar nu exagera cu pericolul. Iţi aminteşti de Dominique Scapiletti?

Incidentul care-l făcuse să ajungă în închisoare îi reveni imediat în minte.

- Da. Ce mai e cu el?

Karen îi povesti ce-i spusese Barney. Păru uşurat.

- Uite o veste bună, dar asta nu înseamnă că nu e nimeni pe urmele mele.

- Ai şi alte motive ca să respingi căsătoria noastră?

- N-am spus că aş refuza această căsătorie. Am spus că este imposibil. Nu vreau să trăiesc cu sabia lui Damocles deasupra capetelor noastre. fără să mai pun la socoteală riscul de a fi expulzat. Aş vrea să trăiesc viaţa pe care ne-o alegem noi, nu cea pe care ne-o impun evenimentele.

Cer prea mult?

Karen se apropie şi-şi sprijini capul pe pieptul lui.

- Nu, nu ceri prea mult.

în următoarele trei zile, tânăra femeie urmări cursuri la universitate şi nu avu timp să se gândească la grijile ei.

însă răgazul nu dură prea mult, pentru că la birou o

aştepta o veste proastă.

- Uite că m-am întors, spuse ea luând loc în faţa lui Liz. Ce noutăţi sunt?

- în legătură cu Donis, nimic, altfel te-aş fi sunat imediat.

- îmi pare bine. Aici, cum s-au desfăşurat lucrurile?

- Rău. Sala de aşteptare este mereu plină, şi inspectorul a venit ieri să ne interogheze, pe Rathbone şi pe mine.

- Cum arată? Cu cine seamănă?

- Nu seamănă cu cineva cunoscut. Am petrecut trei sferturi de oră cu el, şi n-aş fi în stare să ţi-l descriu.

Nu-ţi face griji, Karen, sunt sigură c-o să te descurci de minune cu el.

- Aşa sper, dar ţine-mi pumnii. Ei bine, acum mă duc în biroul meu.

- Stai o clipă. Eşti liberă după serviciu?

- Bineînţeles.

- Nu vrei să mergem să bem un pahar împreună? Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva.

Karen remarcă în momentul ăla că Liz nu părea în apele ei.

- Cu plăcere, Liz.

Se întâlniră la cafeneaua ungurească şi Liz comandă imediat o votcă, ceea ce nu era un semn bun. Karen trase concluzia că nu stătea bine cu moralul.

- Ce nu merge? întrebă ea.

- în primul rând, promite-mi să păstrezi secret tot ce-ţi voi spune. E cineva care nu trebuie să ştie despre discuţia noastră.

- Cine?

- Tatăl tău.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Promit, n-am să scot nici o vorbă. Dar de ce te-ai gândit să vorbeşti cu mine? La urma urmei, sunt fata lui.

- Eşti de asemenea singura persoană pe care o cunosc, care poate să mă asculte şi să mă înţeleagă.

Karen aprecie încrederea prietenei sale, chiar dacă discuţia asta nu-i făcea deloc plăcere.

- Ce-a făcut deci tăticul meu?

- Am rupt-o cu el.

- Cum asta?

- S-a întâmplat în ultimul week-end. Sunt surprinsă că nu eşti la curent.

- N-am ştiut nimic. Când i-am cerut tatei veşti despre tine, mi-a spus că erai foarte ocupată.

- Da, comentă ea cu un zâmbet amar. Eram ocupată să-mi îngrijesc rana.

- Dar, aţi avut un motiv anume?

- Unul cât se poate de important.

Am făcut dragoste...

Karen se înecă cu o înghiţitură de suc de portocale.

- Nu sunt sigură că vreau să ascult continuarea.

- Dar de ce? Nu poţi să accepţi că tatăl tău e un bărbat ca oricare altul?

- Bineînţeles că pot, dar cunoscându-l pe tata, mă aştept la ce-i mai rău.

Relaţiile lui cu ceilalţi sunt totdeauna foarte complicate.

- Seara începuse foarte bine. Când ne-am întors de la restaurant, am ajuns la mine şi am dansat pe câteva dintre melodiile noastre preferate. Am băut un pic, dar totul a fost foarte bine până ne-am dus în cameră.

Karen nu putu să nu se înroşească, stânjenită să intre în intimitatea tatălui ei.

- Ce. s-a întâmplat?

- A început să-mi vorbească despre complexul de culpabilitate faţă de defuncta soţie, Alma Miller, cu care şi-a petrecut mai bine de patruzeci de ani.

- Imi pare foarte rău, dar nu sunt prea surprinsă. Mama a fost singura femeie din viaţa lui.

- Ar fi trebuit să mă aştept la reacţia asta, dar mă gândeam că şi-a revenit, că a încetat să se complacă în singurătatea lui. Pentru o clipă , am crezut că se va schimba.

- Eşti sigură c-ar vrea să se schimbe? Tata a trăit mult timp aşa.

- E nefericit, Karen. Crezi că nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat cu familia lui, după moartea mamei voastre? Tu şi Tim, îi arătaţi pe faţă că vizitele sunt o corvoadă pe care v-o impuneţi. îţi dai seama cum se simte?

- Ţi-a spus el asta?

- N-a fost nevoie. Ştiu să citesc pe chipul lui. E un fermier, un ţăran. Nu ştie să vorbească.

- îl iubim, totuşi.

- Ştiu, şi nu vreau să vă critic.

- Ar trebui să vorbim despre tata şi despre tine, se corectă Karen, care vroia să schimbe subiectul.

Liz zâmbi cu amărăciune.

- Tatăl tău şi cu mine, este un capitol încheiat.

- L-ai iubit?

- îl iubesc, o corectă Liz. Şi nu mai e nimic de făcut. Cel mai bine ar fi să uiţi că am purtat această discuţie. Aveam doar nevoie să plâng pe umărul tău, ştiind că mă vei înţelege. Nu poţi să-ţi împlineşti totdeauna visele. Totuşi, de data asta, am făcut tot ce-am putut.

Tânărul aşezat în faţa ei era blond şi avea ochii de un albastru şters. Era chelios şi părea destul de bolnăvicios.

- îmi cer scuze dar nu v-am reţinut numele.

- Harcourt. Ardell Harcourt.

Karen repetă de mai multe ori numele acesta în minte, dar ştia că n-avea să şi-l amintească. Fusese trimis de comisia drepturilor omului şi Karen abia aştepta să-l vadă ieşind din birou.

Se rezemă de spătarul fotoliului ei.

- De unde vreţi să încep?

O privi cu ochii lui inexpresivi şi se posomorî.

- De ce nu de la început?

- Vreţi să vorbesc despre copilăria mea?

El făcu o mutră jignită, ca s-o facă să înţeleagă că nu-i plăceau asemenea glume.

- Nu, asta nu interesează pe nimeni. Vorbiţi-mi mai bine despre prima dumneavoastră întâlnire cu familia

Garcia.

- Pot să-mi iau dosarul?

- Bineînţeles. Este doar o întrevedere, nu un interogatoriu.

- Ei bine, cei doi Garcia s-au prezentat aici, la începutul verii. Vroiau să obţină un permis de şedere pentru Miguel. Miguel era în Canada de trei săptâmâni, lucra la o fermă şi se însurase cu Estelle cu două zile înainte.

- Cum aţi descrie atitudinea lor de atunci?

Karen se gândi câteva clipe.

- Estelle mi s-a părut rezervată, timidă. Miguel era aproape agresiv, dar aşa se poartă de multe ori imigranţii.

- Ce le-aţi spus?

- Le-am explicat procedura.

- Reclamantul ne-a spus că i-aţi cerut să se-ntoarcă în Mexic.

- Nu-i adevărat!

- Părea să înţeleagă explicaţiile dumneavoastră?

- Cred că da. Estelle s-a mărginit să clatine din cap la sfârşitul fiecărei fraze pe care o spuneam. Pe Miguel părea să nu-l intereseze decât ajutorul de şomaj, pe

care spera să-l poată obţine.

- După deschiderea dosarului, rolul dumneavoastră trebuia să se termine aici?

- în mod normal, da.

Sprânceana dreaptă a lui Ardell Harcourt se ridică puţin, ceea ce însemna că era interesat de ceea ce se discuta.

- Aţi remarcat ceva nelalocul lui?

- Bănuiam că Miguel Garcia nu se căsătorise decât ca să poată obţine cetăţenia canadiană.

- Pe ce vă bazaţi presupunerile?

- Erau mai multe. în primul rând diferenţa de vârstă, pentru că Estelle are cu optsprezece ani mai mult decât Miguel, şi pe urmă diferenţa. fizică.

- Ce vreţi să spuneţi?

- V-aţi întâlnit cu ei, nu?

Karen aştepta un răspuns, însă Ardell Harcourt venise se pună el întrebări, şi nu să i se ceară părerea.

- Miguel pare a fi un seducător latino-american, în timp ce fizicul Estellei n-o prea avantajează.

El nu spuse nimic, foarte preocupat de stiloul pe care-l mânuia ca pe o banderilă pe care toreadorul urma s-o înfigă în spatele taurului.

- Acţiunea dumneavoastră n-a avut deci nici un alt scop, în afară de acela de a vă asigura de realitatea acestui mariaj?

- Exact. Ţineam s-o protejez pe Estelle, care nu plecase niciodată din Ontario, şi nu cunoscuse niciodată bărbaţi. S-a angajat la uzină imediat ce a terminat şcoala şi mi s-a părut destul de naivă. Vroiam să-i dau câteva informaţii despre ţara din care venea soţul ei. Ea credea că Mexicul făcea parte din Statele Unite.

- Şi i-aţi dat de înţeles că făcuse o greşeală măritându-se cu Miguel?

- Bineînţeles că nu.

- Cum s-au desfăşurat întrevederile pe care le-aţi avut cu Miguel?

- Era destul de agresiv.

- V-a vorbit despre familia lui din Mexic?

- Da.

In timpul celei de a doua întâlniri, mi-a spus că lăsase doi copii acolo, dar mama lor nu-i era soţie legitimă. Era deja măritată, şi soţul ei era în închisoare.

- El vă acuză că l-aţi trădat şi i-aţi spus Estellei de copiii lui.

- Funcţia pe care o am îmi impune să fiu rezervată. Nu mi-am trădat niciodată interlocutorii. N-am făcut altceva decât să-l sfătuiesc să discute cu Estelle.

Chestionarea continuă în felul acesta aproape încă o oră. Ii povesti amănunţit vizita pe care o făcuse împreună cu Coxwell, cât şi despre întâlnirea din parc. Donis fusese interogat cu o zi înainte, şi depusese mărturie în favoarea ei.

La sfârşit, Harcourt îşi închise carnetul de notiţe şi-l puse în servietă.

- Vă mulţumesc pentru colaborare, domnişoară Miller.

- Ce-o să se-ntâmple acum?

- Mai sunt câteva persoane cu care trebuie să vorbesc, pe urmă o să trimit raportul la comisia care va hotărî.

- Cât timp va dura?

Ardell Hartcourt ridică din umeri, nelămurit.

- N-am de unde să ştiu. Poate să dureze destul de mult. La revedere, domnişoară Miller.

Capitolul 13

într-o dimineaţă, la începutul lui octombrie, Donis îi dădu telefon lui Karen.

- Părintele Peter ne invită la cină, îi spuse el.

Abia ieşise de sub duş şi n-avusese timp decât să se-nfăşoare într-un prosop.

- Foarte bine, încuviinţă ea. Dar de ce-mi dai telefon pentru asta? Nu trebuia să ne vedem astă-seară?

- Părintele are nevoie de un răspuns imediat.

- O să mâncăm la seminar?

- Da. Acolo este un preot care vine din Sanvito. A crezut că mi-ar face plăcere să-l văd.

- Când o să fie?

- Mâine seară, la şapte şi jumătate. Pe curând, draga mea. Te iubesc.

Inima îi tresări în piept, ca de fiecare dată când auzea cuvintele astea magice.

Masa fusese prăgătită într-o mică sală de la seminar. Părintele Peter îi întâmpină cu căldura obişnuită şi-i conduse pe verandă.

- Vom lua un aperitiv înainte de masă, spuse el. Părintele Eustatius nu trebuie să întârzie. Ultima dată

când l-am văzut, discuta despre probleme de sănătate cu un episcop. Ce pot să vă ofer?

Karen ceru un pahar cu vin alb, în timp ce Donis alese o bere.

Părintele Peter dispăru câteva clipe şi când se întoarse, era însoţit de un bărbat.

- L-am găsit pe Eustatius. Episcopul a renunţat să-l convingă să se răzgândească.

- Suntem un popor de oameni încăpăţânaţi, remarcă Donis zâmbind.

Se ridică să-şi salute compatriotul. Părintele Eustatius era un uriaş de aproape doi metri, cu părul grizonant şi o privire pătrunzătoare.

- Părintele Peter mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el strângând mâna lui Karen.

- Mulţumesc. Pentru mine e o plăcere să vă cunosc.

Părintele Eustatius se întoarse spre Donis, şi-l privi cu respect.

- în sfârşit, am privilegiul să mă întâlnesc cu Eliberatorul. E o mare onoare pentru mine.

- Aici, nu sunt decât Donis, părinte.

Preotul zâmbi.

- Auzisem spunându-se că modestia e una dintre numeroasele tale calităţi.

Părintele Peter remarcă stânjeneala lui Donis.

- De ce să nu ne aşezăm şi să stăm de vorbă la un pahar? propuse el.

Eustatius luă sticla de vin aşezată pe masă şi examină atent eticheta.

- Hm, iată o marcă de vin faimoasă!

Ce n-aş da să-l gust sub un umbrar, în răcoarea de toamnă de pe insula noastră.

- Culesul viilor trebuie să fi început, constată Donis, gânditor.

- Da, aşa e. Tatăl meu avea câteva hectare de vie, şi-mi amintesc ce frumos era la cules şi ce grozavă serbarea de la sfârşit.

- Sanvito este un adevărat paradis, dacă e aşa cum spuneţi, observă Karen.

- A fost, o corectă părintele. Si, într-o bună zi, dacă Cel de Sus va vrea, ar putea să fie din nou.

- Nu locuiţi acolo pentru moment? întrebă Donis.

- Nu. Situaţia politică este foarte încordată. Mă ocup de o comunitate mică de exilaţi de la Bruxelles.

Eustatius se încruntă şi se întoarse spre părintele

Peter.

- Aici, putem să stăm de vorbă fără nici un risc?

- Toată lumea a plecat. Suntem singuri.

- Perfect. Chiar vroiam să stau de vorbă cu tine, Donis. Ajutorul tău este apreciat de compatrioţii noştri din toată Europa. Am putut să ajutăm o familie care pierduse totul. Organizaţia noastră devine foarte eficientă.

- Sunt fericit să aflu aşa ceva. Dar credeam, părinte Peter, că aportul meu va rămâne anonim.

- Doar că.

- N-ai ce să-i reproşezi lui Peter. A fost întotdeauna foarte discret, dar au apărut imediat zvonuri care au dus la identificarea sursei donaţiilor. Ai devenit o legendă, şi nimeni n-a vrut să creadă că ai murit.

- Staţi puţin, interveni Karen. Am impresia că nu înţeleg nimic din discuţia asta.

Donis şi părintele Peter se priviră, stânjeniţi.

- Nu i-ai spus? întrebă părintele.

- Am crezut c-ar fi mai bine să nu ştie.

- Despre ce vorbiţi?

Pentru Karen era doar o simplă curiozitate. Il

respecta prea mult pe Donis, ca să se amestece în viaţa lui privată.

- Nu te-ai întrebat niciodată de ce Donis lucra douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână?

- Am crezut că vroia să se îmbogăţească.

Donis începu să râdă.

- In fiecare săptămână, îmi dă cea mai mare parte a câştigului său, explică părintele. Trimit banii la o adresă din Europa, şi fondurile astfel strânse se folosesc să ajute exilaţii.

- Adevărat? Si de când durează asta?

- De la bun început, răspunse Donis.

Eustatius ridică paharul.

- Propun un toast în onoarea acestor doi gentlemeni, pentru generozitatea şi devotamentul lor.

Karen ridică paharul, la rândul ei.

- Pentru părintele Peter şi pentru Donis!

Donis se apropie de ea, ca să-i poată spune ceva la ureche.

- Nu eşti supărată că nu ţi-am spus nimic?

- Nu, dimpotrivă, sunt mândră de tine.

Discuţia a durat tot timpul mesei. Cei trei bărbaţi erau admirabili povestitori, rafinaţi şi cultivaţi. Karen era fericită să-l vadă pe Donis atât de liniştit, atât de dornic să vorbească despre ţara lui.

- Eustatius, nu trebuia să-i transmiţi un mesaj lui Donis? întrebă părintele Peter.

- Ba da, bineînţeles! Cum puteam să uit asta? Verişoara ta îţi transmite salutări şi m-a însărcinat să-ţi spun că se gândeşte de multe ori la tine.

Ochii lui Donis sclipiră de bucurie.

- Talia? Ai vorbit cu ea?

- De multe ori. Ultima oară am văzut-o săptămâna trecută, la Bruxelles.

- Ce mai face?

Afecţiunea pe care Donis o arăta faţă de verişoara lui era atât de profundă, încât Karen ştiu imediat că avea să se înţeleagă bine cu ea.

- E cât se poate de bine. N-am avut ocazia s-o cunosc când a fost mică, dar acum a devenit o tânără foarte frumoasă.

- Ultima dată, mi s-a spus că era la Barcelona, dar n-am încercat să iau legătura cu ea, de teamă să nu aibă telefonul supravegheat.

- Stă tot la Barcelona. Se ocupă de exilaţii care ajung acolo. Oamenii o iubesc foarte mult.

- Ia te uită! Trebuie să se fi schimbat mult de tot. Talia de care-mi aduc eu aminte nu era interesată decât de animale.

Eustatius pufni în râs.

- Suntem cu toţii creaturile lui Dumnezeu.

Deodată, o umbră de îngrijorare apăru în privirea lui Donis.

- Părinte, are probleme din cauza. originii sale?

- Vrei să spui, din cauză că este sora preşedintelui? Nu, nici vorbă. De altfel, cei mai mulţi n-o ştiu decât după prenume.

- Era foarte apropiată de fratele ei? întrebă Karen.

Donis zâmbi.

- Venea cu noi peste tot. Era cu doi ani mai mică decât noi, dar era un adevărat băieţoi. Eram foarte apropiaţi, toţi trei.

- Cu toate astea, a trebuit să fugă din ţară?

- Da. Ideile politice ale lui Salvo au îndepărtat-o până la urmă. După alegeri, Talia a trecut de partea opoziţiei. Nu cred c-ar fi încercat s-o omoare, dar fără îndoială ar fi vârât-o în închisoare.

Karen îşi aminti de feţişoara pe care o văzuse în fotografie. Ce familie uimitoare!

Mai stătură de vorbă mult timp, până când Donis dădu semnalul de plecare. Trebuia să se trezească devreme a doua zi, şi se vedea că începeau să i se închidă ochii.

- A fost o seară plăcută, spuse Karen, în maşină.

- Da, fu de acord Donis. Părintele Peter este o gazdă nemaipomenită.

- Vrei să treci pe la mine?

- Nu, n-ar fi bine. Stii ce se va întâmpla: încă o noapte albă! Si trebuie să mă refac.

- Foarte bine. Mâine ne vedem?

- Mâine. vom avea o seară doar pentru noi.

Ea opri maşina în faţa casei lui.

- Somn uşor, draga mea. Pe mâine.

Karen se trezi mângâiată cu blândeţe pe obraz de o rază de soare. întoarse capul să privească ceasul: opt fără un sfert.

Dumnezeule, avea să întârzie! îi mai rămânea un sfert de oră ca să ajungă la birou. Sări imediat din pat şi se duse-n baie. Nu-i plăcea să se grăbească dimineaţa, dar de data asta n-avea de ales.

Ajunse la birou cu cincisprezece minute mai târziu, dar nimeni păru să bage de seamă.

- Bună dimineaţa, Karen! îi strigă Molly. Parcă nu te-ai trezit.

- Nu ştiu nici eu.

- Du-te atunci să bei o cafea, pentru moment n-ai nimic de făcut aici.

- Cred că-i o idee foarte bună.

Coborî la bufet şi se întoarse cu două căni cu cafea aburindă.

Tocmai se aşezase la birou, când îşi făcu apariţia Liz.

- Eşti aici? Te-am căutat peste tot.

- Am întârziat, scuză-mă.

- Nu-i nimic. Am două lucruri să-ţi spun. In primul rând, domnul Rathbone a primit un telefon de la comisia de inspecţie.

- Si?

- Au clasat dosarul fără urmări. N-ai de ce să-ţi faci g[riji].

Karen oftă din tot sufletul.

- Ce uşurare!

- Vrei să afli şi a doua veste?

- Bineînţeles, nu mai trage de timp!

- S-a luat hotărârea referitoare la Donis.

Karen îşi simţi inima palpitând.

- Fir-ar să fie, ce mai aştepţi să-mi spui?

Liz îşi privi unghiile, ca să prelungească suspansul.

- I s-a acordat statutul de refugiat politic. Poate să rămână aici.

Karen sări de pe scaun şi o îmbrăţişă.

- Nemaipomenit! Stiam eu c-aşa va fi! Poate să rămână! Chiar poate să rămână!

Liz trebui să protesteze, ca să nu fie strânsă de gât.

- Atunci, spune-mi, Donis ştie?

- Calmează-te, răspunse Liz conducând-o cu blândeţe pe Karen spre fotoliul ei. Bea-ţi cafeaua şi vino-ţi în fire. Stii bine că nu eu trebuie să-l anunţ pe Donis. Nu în fiecare zi o femeie poate să ofere un viitor bărbatului pe care-l iubeşte.

Karen lăsă capul în jos, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

- Ai dreptate.

- Te las, dar promite-mi c-o să-mi povesteşti ce

reacţie a avut.

- îţi promit.

Tremurând, formă numărul de telefon al antrepozitului unde lucra Donis.

- Alo, aş vrea să vorbesc cu Donis Sotera, vă rog.

- Nu-i aici.

- Vreţi să spuneţi că a ieşit?

- Nu, astăzi n-a venit.

Karen nu mai înţelegea nimic. Era prima oară când nu se ducea la muncă.

- A dat telefon să spună că e bolnav?

- Tot ce ştiu este că trebuie să muncească alţii în locul lui.

- Bine, mulţumesc.

Cine ştie, poate mai dormea. Era atât de obosit.

îl sună acasă. îi răspunse un glas cu accent irlandez.

- Sean, sunt Karen. Te-am trezit?

- Nu-i nimic, trebuia să mă trezesc. Cu ce pot să te ajut?

- Donis e acolo?

- Nu ştiu, mă duc să văd.

Auzi receptorul pus pe masă şi aşteptă ca Sean să

se întoarcă.

- Nu-i aici, Karen. Vrei să-i transmit ceva?

- Nu. nu, spune-i doar că l-am căutat.

închise telefonul, cu o presimţire rea. Se întâmplase ceva anormal. Donis nu obişnuia să lipsească de la serviciu fără să anunţe.

Avusese un accident? Il călcase dimineaţă vreo maşină?

După masa de prânz, îl sună pe părintele Peter. Poate ştia el unde se afla.

- Nu, nu l-am văzut de când aţi plecat împreună, aseară. Pari foarte neliniştită, Karen.

- Chiar sunt. De câteva ore, încerc să dau de el ca să-i comunic decizia comisiei, şi nu reuşesc să-l găsesc.

- Decizia e favorabilă?

- Da, Donis poate să rămână aici.

- Minunat. Ascultă, sunt sigur că Donis nu poate fi departe. Poate a vrut să fie singur după discuţia pe care am avut-o aseară, despre insula lui natală.

Karen se simţi înviorată de optimismul părintelui.

- Cred că ai dreptate, părinte. De luni de zile n-a mai auzit nimic de familia lui.

- Aşa e. Stii ce chinuitoare sunt unele lucruri în viaţă, copila mea. Dă-i o mână de ajutor, lăsându-l puţin în pace. Dacă-l văd, am să-i spun să ia legătura cu tine.

- Mulţumesc, părinte.

Restul zilei i se păru interminabil. Se repezea să răspundă la telefon, dar de fiecare dată era dezamăgită.

Minutele se scurgeau încet, ca nişte ore, şi era din ce în ce mai neliniştită. în sfârşit, la ora patru, plecă de la birou şi, fără să mai aştepte ascensorul, se duse să coboare pe scări.

Nu ştia de ce, dar spera din toată inima s-o aştepte în faţa casei ei. Intrând, deschise cutia de scrisori şi o hârtiuţă căzu pe jos. Stiu imediat că era de la Donis. Se duse sub o plafonieră ca să poată citi.

"La ora când vei citi aceste rânduri, am să fiu în drum spre Sanvito. Acolo, mă aşteaptă o femeie, o femeie pe care am iubit-o cândva, şi care are nevoie de mine. Mă întorc să mă întâlnesc cu ea. îmi pare rău. Aş fi vrut ca lucrurile să urmeze alt curs. Te rog, rămâi cu o amintire frumoasă despre mine, aşa cum o să fac şi eu."

Pământul parcă se prăbuşi sub picioarele ei. Căzând în genunchi, strânse la piept bucăţica de hârtie. Scoase un ţipăt. un ţipăt de nelinişte şi de disperare.

- Nu, Donis, nu, te rog.

Capitolul 14

Tânăra femeie urcă scara ca un robot. Făcea gesturi mecanice, îi era rece, foarte rece. Işi făcu un ceai şi se aşeză pe pervazul ferestrei, în acelaşi loc unde-l găsise pe Donis în dimineaţa de după prima lor noapte de dragoste. In ziua aceea, soarele forma un halo auriu în jurul părului său negru. Se lăsase înşelată de un miraj? Poate nu-l cunoscuse pe adevăratul Donis.

Se uită la hârtia pe care-o lăsase pe masă. Cum putuse să fie atât de proastă, încât să uite că nu era decât un bărbat.

Si acum, plecase.

Trei luni, Donis Sotera fusese centrul universului şi soarele ei, şi totul se terminase, pentru totdeauna. Totuşi, nimic nu lăsase să se întrevadă un asemenea sfârşit. îşi aminti ultimele lui cuvinte. Somn uşor, draga mea.

Cu ochii în lacrimi, aruncă o privire în jurul ei. Nimic nu se schimbase. Camera era aceeaşi, şi ceaiul era cald încă. Singura diferenţă era că Donis nu se mai afla acolo, şi din el nu mai rămăsese decât o bucată de hârtie şifonată.

Se ridică şi se hotărî să citească din nou cuvintele de rămas-bun. Poate-i scăpase un amănunt.

Când plecase? Cum plecase? Fuseseră împreună până la miezul nopţii. Donis nu se arătase deloc nerăbdător, toată seara.

S-au despărţit ca de obicei, cu un sărut tandru. Trebuia să se vadă a doua zi. Era cu neputinţă să fi plecat fără să-i spună nimic.. Donis nu era un laş.

" Acolo mă aşteaptă o femeie, o femeie pe care am iubit-o cândva."

Cuvintele astea erau asemenea unui cuţit care se răsucea în rană şi Karen făcu un efort să nu izbucnească în lacrimi.

Vorbiseră de multe ori despre vieţile pe care le trăiseră înainte, şi Donis îi spusese că mai cunoscuse femei, dar nu se îndrăgostise de nici una. O fi minţit-o? Amintindu-şi sinceritatea lui, lucrul ăsta îi părea imposibil.

Totuşi, era acolo, sub ochii ei, scris negru pe alb.

” Imi pare rău.”

Nu, nu trebuia să-i pară rău. Oricare-ar fi fost motivele unei asemenea dispariţii, ei nu-i părea rău deloc. Clipele petrecute împreună rămâneau cele mai

frumoase din viaţa ei.

Soneria telefonului o făcu să tresară. In suflet i se trezi o speranţă nebună. Si dacă era Donis? Dacă totul nu fusese decât o glumă?

- Alo?

- Alo, Karen, sunt părintele Peter.

- L-ai găsit pe Donis? Unde este? E cu dumneata?

- Linişteşte-te, Karen. Nu, nu-i cu mine.

Karen strânse receptorul în mână cu toate puterile şi respiră adânc.

- Imi cer scuze.

- Nu-i nimic. Ţi-am dat telefon pentru că s-a întâmplat ceva ciudat.

- Ce anume?

- Părintele Eustatius a plecat. Si maşina mi-a dispărut.

Karen făcu o figură mirată.

- Părinte, îmi dai telefon ca să-mi spui că ţi s-a furat maşina?

- Părintele Eustatius a dispărut.

- Poate s-a dus să facă o tură şi n-o să întârzie.

Karen era grăbită să închidă, ca să lase telefonul liber pentru cazul în care ar fi sunat Donis.

- Nu, Eustatius nu l-ar fi luat pe Sancho fără să mi-o ceară.

- Stii de când a plecat?

- Nu ştiu precis. Am remarcat absenţa lui Eustatius puţin după telefonul tău în legătură cu Donis.

Deodată, în mintea ei se aprinse o luminiţă. Donis îi spusese de mai multe ori că nu se va întoarce niciodată în Sanvito de bunăvoie, iar astăzi, doi locuitori din Sanvito şi o maşină dispăruseră deodată. Nu putea să fie vorba despre o simplă întâmplare.

- Părinte, trebuie să te văd imediat.

Cred că s-a întâmplat ceva groaznic..

***

- Santinela Roşie? Exclamă părintele Peter aşezându-se în faţa lui Karen, în bibliotecă. Nu se poate. Omul ăsta e un preot.

- Nu asta-i problema. Donis mi-a explicat că serviciile secrete s-au infiltrat în toate păturile sociale. Eu cred că Eustatius a fost trimis aici de Santinela Roşie.

Chipul părintelui se descompuse.

- Dar părea atât de fericit că l-a întâlnit pe Donis.

- E de înţeles acest lucru, câtă vreme a primit misiunea să-l ducă înapoi, în Sanvito.

- Nu-mi vine să cred. Recunosc că această dispariţie simultană e stranie, dar Donis poate aşa s-a gândit să facă după discuţia care s-a purtat aseară despre Sanvito. Poate i s-a făcut dor de ţară şi a preferat să-l urmeze pe Eustatius.

- Când trebuia să plece părintele Eustatius?

- Cred că mâine.

- Atunci, de ce să-şi fi devansat plecarea cu două zile? Si de ce-ar fi plecat în toiul nopţii?

- Nu-mi vine să cred.

- Eustatius a spus că e preot. Dacă-i adevărat, înseamnă că nu se poate întoarce în Sanvito.

- La asta nu m-am gândit.

Părintele căzu pe gânduri.

- Foarte bine, spui că Donis nu s-ar fi întors niciodată în Sanvito de bunăvoie. Asta nu înseamnă neapărat că a fost răpit. Poate a primit nişte veşti, care l-au făcut să se răzgândească.

- Atunci, e o capcană, pentru că acolo îl aşteaptă moartea sau închisoarea.

Propriile cuvinte o făcură să se cutremure, dar nu

era momentul să-şi arate slăbiciunea. Işi strânse pumnii.

- Circumstanţele se schimbă cu timpul, insistă părintele. Preşedintele e vărul lui. Poate l-a trimis pe Eustatius să-i spună lui Donis că e din nou binevenit acasă.

- In acest caz, Donis mi-ar fi spus-o. N-ar fi plecat ca un hoţ.

- Poate a plecat doar pentru o scurtă perioadă.

- Plecând aşa, ar pierde orice şansă să obţină permisul de şedere. E de necrezut.

- Tot ce spui este cât se poate de logic, dar nu-mi vine să cred aşa ceva. Si când mă gândesc că eu am organizat întâlnirea asta.

- Nu eşti deloc răspunzător, părinte.

Preotul parcă îmbătrânise cu câţiva ani, doar în câteva minute.

- Doamne, Karen, eu am făcut-o!

îi înţelegea sentimentul de vinovăţie care-l cuprindea.

- N-ar trebui să te simţi vinovat. Ce poate fi mai firesc decât să dai posibilitatea unor expatriaţi să se întâlnească? Acum, problema este cum să acţionăm.

- Să dăm telefon la poliţie semnalând furtul maşinii şi dispariţia a doi oameni.

- Nu se poate ca Sancho să rămână în pană pe autostradă?

Părintele Peter zâmbi trist.

- Din păcate, cred că nu.

De curând, am dus maşina la service şi acum merge ca ceasul.

- Atunci, e prea târziu. Nu sunt decât două ore de mers până la aeroportul din Toronto şi nu ştim cât au avans. S-au putut îmbarca în orice avion ce zbura în Europa.

- Poliţia ar putea alerta Interpolul.

- Mi-e teamă totuşi că Donis nu va colabora cu Eustatius.

- De ce? Dacă poliţia intervine, ar fi salvat.

- Din câte-l cunosc pe Donis, nu ameninţarea directă asupra lui l-ar putea obliga să-l urmeze pe răpitor.

- Atunci, despre cine-ar putea fi vorba?

- Prietenii lui, familia, ceilalţi!

Părintele încuviinţă, clătinând din cap.

- Ai dreptate. Donis e în stare să se sacrifice, şi

duşmaniii ştiu asta.

- Atunci, ce să facem?

- Trebuie să alertăm în primul rând poliţia canadiană.

Cunosc pe cineva care ne-ar putea ajuta.

Luă telefonul şi-l sună pe un locotenent, cunoscut al unui prieten al său, care-i promise să pună la treabă un anchetator.

- Pot să văd biletul pe care ţi l-a lăsat? întrebă

părintele Peter în timp ce aşteptau.

Ea îi întinse bucata de hârtie.

- Nu cred că există această femeie.

- Mai bine zis, nu vrei să crezi, ca să spunem lucrurilor pe nume.

- Poate. Dar spune-mi, părinte, nu ţi s-a întâmplat să crezi aşa mult în cineva, astfel încât nimeni să nu te poată face să te răzgândeşti?

- Bineînţeles, pentru un preot, asta se cheamă credinţă, pentru voi, se cheamă dragoste.

Plecând de la seminar, Karen se duse direct la apartamentul lui Donis. Sean era acasă.

- Bună ziua, Sean! Ai veşti despre Donis?

- Nu, cu toate că am stat tot timpul acasă.

- Normal. Nu cred că l-ai văzut. Dacă nu te deranjează, pot să mă duc în camera lui?

- Fă ce vrei.

Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

îi mulţumi şi se duse în camera lui Donis. Patul era neatins, ceea ce însemna că nu se culcase.

Deschise şifonierul. Toate lucrurile erau acolo. în baie, lipsea aparatul de ras şi periuţa de dinţi, dar apa de colonie, pasta de dinţi şi crema de ras erau la

locul lor.

Întorcându-se în cameră, văzu fotografia aşezată pe noptieră. Stia cât ţinea Donis la ea. N-ar fi uitat-o nicidecum.

Toate indiciile îi confirmau teoria. Donis nu plecase de bunăvoie.

Poliţia avea să vină să facă percheziţie şi vor lua toate obiectele care aparţineau lui Donis. Fotografia asta nu trebuia să ajungă în mâinile lor. Era singura amintire din copilăria lui Donis, singura legătură pe care o mai avea cu el.

Puse fotografia în geantă, îi mulţumi lui Sean şi plecă.

A doua zi, o parte din temerile ei se confirmară. Sancho, automobilul părintelui Peter, fusese găsit în parcarea aeroportului din Toronto.

Poliţia nu-i găsise pe Donis şi pe Eustatius pe listele pasagerilor, dar căutările continuau.

Era week-endul de Ziua Recunoştinţei, şi Karen nu putea să nu se gândească la ironia sorţii, în timp ce mergea spre casa fratelui ei. Promisese să facă o salată, dar nu avusese curajul, şi se opri pe drum să

cumpere una de la un local.

Tim şi Sue nu fuseseră niciodată atât de fericiţi. Faptul că avea să devină tătic îl schimbase pe Tim, şi la aperitiv, el anunţă că renunţa să vândă casa. Sue era obosită de atâtea mutări, şi-i plăcea locul ăsta.

Sue îi luă de mână pe Karen şi pe tatăl ei şi-i duse să vadă camera copilului, care era decorată cu gust şi cu dragoste, iar viitoarei mame îi făcu mare plăcere să le arate ultimele cumpărături pe care le făcuse.

In schimb, William nu mai fusese niciodată atât de întors pe dos, de la începutul lunii. Sărbătoarea asta familială nu părea să-l bucure deloc. Nu vorbi decât despre recolta de tutun care avea să fie dezastruoasă.

Când veni timpul să se aşeze la masă, nu avu nici un cuvânt de apreciere pentru curcanul somptuos care trona în mijlocul mesei.

Din fericire, Tim parcă plutea pe nouraşi, încât nu avu nici o reacţie.

Se aşezară toţi patru, şi Karen nu putu să nu se gândească ce bine-ar fi fost să fie şase, la această întâlnirea. Simţea şi lipsa lui Liz.

- Ce păcat că Donis n-a putut să-şi ia liber, spuse Tim începând să taie curcanul.

- Da, fu de acord Sue. Nu-i prea amuzant să lucrezi într-o asemenea zi.

Karen strânse din dinţi.

- Sunt sigură că se gândeşte le noi în clipa asta.

Poate făcuse o greşeală nespunând nimic familiei, dar nu voise să le strice bucuria.

- Acum, face parte din familie, continuă Sue.

"Vă rog să terminaţi!" gândi Karen.

- A primit un răspuns pentru statutul de refugiat? întrebă Tim.

Karen îşi scăpă cuţitul în farfurie.

- Hm. da. vineri. Poate să rămână.

- Minunat! Trebuie să fii fericită.

William Miller, care tăcuse până atunci, se întoarse spre ea.

- Karen, parcă nu e sosul pe care-l faci de obicei.

- Ce spui?

- Spun că sosul ăsta de salată nu seamănă cu celelalte pe care le-ai pregătit până acum.

- Nu-ţi place?

- Are prea mult oţet.

- Ah, asta este! Ei bine, pot să-ţi explic de ce. Am făcut ceea ce nici o femeie din familie nu îndrăzneşte să facă.

Pe drum, m-am oprit la o băcănie şi am cumpărat salata gata făcută, poftim!

- Karen! strigară într-un glas Sue şi Tim.

- Imi pare rău, dar nu mai suport atitudinea tatei. Noi vorbim despre Donis, şi tot ce găseşte el de spus, este că salata are prea mult oţet.

Ieşirea aceasta nu era în felul de a fi al tinerei femei şi gazdele nu ştiau cum să reacţioneze.

- Nu-mi place cum te porţi, spuse domnul Miller, şi cred c-ar fi bine să-ţi ceri scuze.

Karen îşi aruncă şervetul pe masă.

- Nu, tată, de data asta n-o să-mi mai cer scuze, pentru că aş vrea să mai vorbim şi despre tine, din când în când.

- Ce naiba vrei să spui?

- Adevărul, tată. Ar fi trebuit să vezi tristeţea de pe faţa lui Sue când ai intrat aici şi n-ai avut nici o vorbă bună de spus pentru treaba pe care a făcut-o. Ştii bine că şi-a dat toată osteneala. La fel ai făcut şi cu mama toată viaţa. Ea făcea absolut orice ca să-ţi

facă pe plac, şi tu nu-i mulţumeai niciodată.

- Ce legătură are maică-ta cu toată povestea de acum?

Era roşu de furie. Karen nu se descumpăni. Dintr-o dată, vroia să-i spună ce avea pe inimă de mult timp.

- Nu ţi-a păsat niciodată de sentimentele noastre, de nevoia noastră de afecţiune, iar cu mama, te-ai purtat mai rău decât cu noi.

- Maică-ta ştia foarte bine ce simţeam pentru ea.

- De unde putea să ştie? Ar fi trebuit să-ţi interpreteze tăcerile ca pe nişte dovezi de dragoste?

William nu răspunse. Karen continuă:

- Şi numai doi dintre copii tăi se află la această masă, nici unul dintre ceilalţi nesimţind nevoia să-ţi telefoneze într-o asemenea zi de întâlnire în familie.

Bătrânul trânti un pumn în masă.

- Destul, Karen. Ce vrei până la urmă?

- Ce vrem cu toţii, tată, este ceea ce n-am avut niciodată. Dragostea ta.

O linişte sinistră urmă cuvintelor lui Karen. Dar nu dură mult timp.

- Asta crezi? Că nu v-am iubit niciodată?

Karen lăsă ochii în jos, epuizată de rostirea acestor cuvinte ţinute ascunse atâta timp.

- Şi crezi asta pentru că n-am ştiut niciodată s-o spun? Pentru că nu găseam cuvintele potrivite?

- Nu de cuvinte aveam nevoie, ci de un pic de căldură sufletească, să ne iei în braţe, să ne săruţi. Insă păreai că nu-ţi păsa de noi. De ce crezi că Tim învăţa aşa de prost? Pentru că nu-i dădeai atenţie decât atunci când era pedepsit. Şi de ce crezi că acum lucrează ca un nebun să repare case? Ca să câştige bani? Nicidecum. Face asta ca să-l remarci, să-l aprobi şi să-l încurajezi. Dar ţie puţin îţi pasă. N-ai manifestat niciodată interes pentru lucrările lui.

Domnul Miller se întoarse spre fiul său.

- Şi tu crezi la fel ca sora ta?

Tim lăsă ochii în jos.

- Cred că da.

- De ce n-ai spus niciodată nimic?

Tim deschise gura, dar nu reuşi să spună ceva. Sue veni spre el şi-l prinse de mână.

- Cum ar fi putut? Seamănă prea mult cu dumneata.

- Vă iubesc pe toţi, şi v-am iubit mereu.

William vorbise hotărât, străduindu-se să rostească
clar fiecare cuvânt.

Karen se grăbi spre tatăl ei, cu braţele desfăcute.

- Si eu te iubesc, tată.

Tim se ridică şi făcu la fel. Sue se apropie la rândul ei, şi se îmbrăţişară cu putere, ca şi cum s-ar fi reîntâlnit după o lungă despărţire.

Când se aşezară din nou la locurile lor, se aşternu o linişte stânjenitoare. William fu cel care ridică paharul spre Sue.

- Nu prea mă pricep la discursuri, dar propun un toast pentru minunata mea noră. Sue, este cel mai frumos Thankgiving care mi-a fost dat să-l trăiesc. Acum, nu mai aştept decât un lucru, şi anume ca Tim să aibă bunul-simţ să se însoare cu tine.

Neliniştea lui Karen datorată lui Donis nu dispăruse, dar îşi simţea inima mai uşoară.

Când se trezi în dimineaţa următoare, tristeţea o copleşi din nou. Mai avea în minte amintirea petrecerii de familie de la Tim şi în acelaşi timp avea impresia că asta aparţinea unei alte lumi.

Oricare ar fi fost motivele, ştia că nu va putea reveni la rutina vieţii dinainte. Ani de zile, fusese mulţumită să fie fiica lui William, sora lui Tim, cumnata lui Sue şi munca ei o făcuse fericită. Dar toate astea se terminaseră.

Donis intrase în viaţa ei şi schimbase regulile jocului.

Ii deschisese noi orizonturi, o făcuse să cunoască lumi necunoscute de tandreţe şi voluptate. Niciodată n-ar putea să-l uite.

Karen ştia ce avea de făcut şi nimeni n-ar fi putut s-o oprească. Nu era nici un pic de romantism în hotărârea ei. Era doar un gest de dragoste, pur şi simplu.

Avu răbdare să se facă o oră rezonabilă ca să-l sune pe părintele Peter.

- Părinte, m-am hotărât să plec în Europa, să văd ce s-a întâmplat cu Donis, şi am nevoie de ajutorul dumitale.

Capitolul 15

Karen nu luase niciodată o asemenea hotărâre nesăbuită. Părintele Peter făcuse tot posibilul s-o convingă să se răzgândească, dar ea se dovedise de neclintit.

Trebuia neapărat să ştie ce se întâmplase cu Donis.

Nu putea să mai trăiască fără să ştie. Fără tragere de inimă, preotul acceptase s-o ajute.

Ieşind din gara din Barcelona şi amestecându-se prin mulţimea de oameni care vorbea o limbă de neînţeles, îşi dădu seama de nebunia pe care-o făcuse.

Cu o zi înainte, se afla în compania unui grup de turişti canadieni, împreună cu care plecase într-o excursie organizată. Ii părăsise în Andaluzia, lăsându-i la soare, pe plaja cu nisip fin, ca să ajungă la Barcelona, unde se simţea puţin temătoare.

Familia şi colegii o credeau bronzându-se pe malul mării, încercând să uite o decepţie amoroasă.

Karen îşi luă sacoşa de umăr şi porni cu curaj în direcţia care-i fusese indicată, spre centrul oraşului. Găsise pe hartă un bulevard care se chema Las

Ramblas. Odată ajunsă acolo, va încerca să se descurce.

Ar fi oprit un taxi, dar trebuia să fie cât se poate de precaută. Părintele Peter îi atrăsese atenţia: pentru siguranţa exilaţilor din Sanvito, trebuia să fie cât se poate de prudentă cu informaţiile pe care le furniza. Un nume, o adresă, şi nimic mai mult. Dar în fine, era un contact.

Fusese precaută să anunţe la ambasada Canadei din Madrid venirea ei în Spania. Dacă nu primeau nici o veste de la ea timp de două săptămâni, le cerea să-i anunţe familia şi să înceapă o anchetă.

Când ajunse pe bulevard, se simţi mai liniştită.

Mersul pe jos îi făcuse bine şi ambianţa era pitorească. Karen se angajă pe o stradă perpendiculară, care trebuia să ducă în vechiul cartier. Ar fi fost mai prudent să caute mai întâi un hotel pentru noapte înainte de a începe drumul, dar era nerăbdătoare să întâlnească persoana de contact.

Scoase planul să-l studieze, dar trebui să-şi dea seama repede cum stăteau lucrurile: în labirintul de străduţe medievale, îşi făcea iluzii crezând că se va

descurca. Obosită să se învârtească în cerc, renunţă să nu mai întrebe care era drumul. Din păcate, nimeni nu părea să cunoască nici strada, nici restaurantul pe care-l căuta.

Până la urmă, se apropie de un bătrân, aşezat pe treptele unei scări. Ii arătă hârtia, dar el îi dădu de înţeles că nu ştia să citească, şi parcă nu vorbea spaniola. Tânăra femeie încercă să pronunţe cât mai distinct numele şi adresa restaurantului. Atunci, bătrânul parcă se trezi.

Se ridică şi o invită să-l urmeze. Se plimbară mult timp pe străduţele umede, cu miros de mâncare mediteraneană, şi Karen începea să se descurajeze, când se opriră în faţa unei porţi masive de lemn. Nu era o faţadă de restaurant, şi doar o plăcuţă indica la Sada Suerte.

Karen îi mulţumi bătrânului şi vru să-i dea o monedă, dar acesta o refuză şi dispăru repede.

Uşa era închisă. înăuntru era întuneric şi nu se vedea nimic pe geam. Incepu să bată, şi după câteva minute, un bărbat veni şi întredeschise uşa.

- Si? Que quierre?
- Păi. căutam un restaurant, şi mi s-a

recomandat, hm. Casa Suerte.

- Cine eşti? întrebă el pe englezeşte.

Dacă locul acesta era presupus a fi un centru al rezistenţei din Sanvito, ar fi trebuit să facă un mic efort ca să fie convingători în rolul de personal al unui restaurant.

- Sunt turistă şi vin din Canada.

- Nu deschidem decât pentru cină. Karen se uită la ceasul de la mână. Era cinci după-amiază.

- Când, adică?

- La zece.

In Canada, la ora zece te culcai! Karen se gândi să se întoarcă mai târziu, dar gândul că trebuia să mai facă odată tot drumul. n-o încânta deloc.

- N-aş putea să intru să beau ceva? Am mers toată ziua şi mi-e sete.

Bărbatul deschise uşa, nu prea încântat, şi se duse dincolo de tejghea să aprindă lumina. Locul nu era dezagreabil. Mesele erau de lemn vechi, şi pereţii acoperiţi cu covoare şi farfurii pictate.

- Ce vrei să bei?

Dacă omul ăsta vroia să aibă succes în comerţ, trebuia neapărat să urmeze nişte cursuri de relaţii cu

publicul. Karen se aşeză pe un taburet din faţa barului şi-l privi.

- Mi-e indiferent, numai să fie rece şi să nu aibă alcool. Bărbatul scoase o sticlă cu un lichid pe care Karen îl luă drept lapte, dar care avea un gust ciudat şi nu neplăcut.

- Ce-i asta?

- Horchata.

- Aha.

Bărbatul n-o scăpa din ochi. Era clar că vroia un singur lucru: s-o vadă plecând.

- Cel care mi-a dat adresa, începu ea, mi-a spus c-aş putea să găsesc un prieten aici.

Chipul bărbatului rămase impasibil.

- Prietenul ăsta m-ar duce să vizitez oraşul.

- Care e numele celui cu care vrei să te-ntâlneşti?

- îl cheamă. Hanibal.

Intins pe pat, Donis privea pereţii albi din jurul lui. Obiectiv vorbind, era mai bine. Mâncarea era bună, locul era confortabil şi nu erau gratii la ferestre. Totuşi, niciodată nu suferise atât, niciodată singurătatea nu i se păruse mai greu de îndurat.

” Karen, unde eşti? Te mai gândeşti la mine?”

Işi înăbuşi lacrimile de furie neputincioasă, care se pregăteau să-i apară în ochi. Ce zeu crud putea să-i smulgă fericirea pe care o întrevăzuse pentru câteva clipe? Dar totul trecuse, şi acum trebuia să se concentreze asupra prezentului.

Uşa camerei era încuiată prin exterior, dar i se explicase că era o măsură firească pentru o persoană în rezidenţă supravegheată. Donis găsise exprimarea amuzantă. Salvo era o gazdă deosebită, care trebuia să-şi închidă oaspeţii ca să nu fugă.

Era acolo de o săptămână şi încă nu-şi văzuse vărul. După spusele gardienilor, preşedintele era prea ocupat, însă Donis ştia că era felul lui Salvo de a se juca astfel cu victimele.

Totul se întâmplase atât de repede încât, când îl zărise pe Eustatius ascuns în umbra uşii lui, crezuse că era vorba de o glumă.

Dar, doar dintr-o privire, înţelesese că situaţia era gravă. Pe chipul pretinsului preot se citea atâta ură, încât intenţiile-i erau clare.

Donis îşi ascunsese neliniştea făcând o glumă:

- Dar nu este ilustrul părinte Eustatius?!

O expresie de ciudă se întipări pe faţa

prefăcutului preot.

- Nu eşti surprins să mă vezi aşa?

- Nu mă mai surprinde absolut nimic. Cum ai făcut rost de adresa mea?

- Prin unul dintre prietenii tăi cei mai buni, părintele Peter. Te admiră foarte mult, să ştii, la fel ca mine, de altfel.

Este o adevărată onoare să pun mâna pe Eliberator.

- Vezi-ţi de treabă, Eustatius. Mi-e somn.

Vorbise pe un ton detaşat, dar Eustatius îl prinse de mână când vru să treacă pe lângă el.

- Nu te grăbi, Sotera. Te vei întoarce în Sanvito împreună cu mine. Ne aşteaptă o maşină.

- Ştiam că Salvo nu se va da bătut. In plus, văd că nu se dă înapoi nici de la un sacrilegiu.

- A considerat chestia asta amuzantă. Ai putut să evadezi datorită unui preot, şi un preot te aduce înapoi. Donis îşi strânse pumnii ca să-şi păstreze calmul.

- Ce vrei de la mine? Ce vrea Salvo?

- Eşti economist, unul dintre cei mai buni. Preşedintele vrea să te întorci să lucrezi pentru el.

- Mai bine mor!

- Surprinzător! Preşedintele a prevăzut această reacţie. Mi-a atras atenţia să nu te ameninţ cu moartea sau cu tortura, pentru că asta nu te va face să te răzgândeşti.

- Şi atunci, vrea să facă apel la spiritul meu civic?

- Preşedintele nu-ţi vrea răul.

Te consideră singurul capabil să redreseze economia ţării.

- Şi dacă refuz?

- Ar fi regretabil, răspunse Eustatius frecându-şi mâinile. Bunica ta duce o viaţă foarte activă şi ar fi păcat să şi-o piardă din cauza încăpăţânării nepotului.

Donis îşi prinsese agresorul de guler şi-l împinsese în perete.

- S-a legat de bunica? Nu-i e ruşine să se ia de o femeie bătrână?

- Era singurul mijloc de a te convinge.

- Unde-i ea? Ce i-a făcut?

- E în închisoare, în aceeaşi celulă în care-ai stat şi tu cândva. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Nu e un loc prea potrivit pentru o femeie de vârsta ei.

- Fir-ar. Care e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru libertatea ei? Se aşteaptă să fac minuni?

- Nu fi aşa sarcastic. Preşedintele Gibrian îţi cere pur şi simplu să te întorci şi să stai de vorbă cu el.

- Dacă mă întorc, o s-o elibereze pe bunica?

- Ai cuvântul lui Salvo Gibrian.

Donis se abţinu să facă vreun comentariu.

- Foarte bine. Mâine mă voi ocupa de plecare.

Se pregătea să plece, dar Eustatius nu-l lăsă.

- Mă tem că n-ar fi o soluţie prea bună. Este un zbor mâine dimineaţă, şi o să plecăm imediat.

- Nu pot să plec aşa. Am de făcut nişte aranjamente.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre permisul meu de şedere în Canada, de exemplu.

- Nu te mai gândi la asta. După ce-o să ajungi acasă, n-o să mai ai nici un chef să te întorci aici. Haide!

Eustatius, cu o putere pe care nu i-ar fi bănuit-o, îl scoase afară.

- Stai puţin! strigă Donis. Asta nu-i tot.

- înţeleg, prietena ta.

îi era imposibil să plece fără să-i dea măcar o explicaţie. Tocmai ezita, când în mâna cucernicului apăru un revolver. De acum, era prea târziu.

Maşina părintelui Peter aştepta în spatele casei. Eustatius se aşeză la volan şi Donis luă loc lângă el.

- Nu pot să dispar chiar aşa, gândeşte-te puţin!

- Bineînţeles că poţi.

- Lasă-mă să-i scriu două cuvinte. O să controlezi ce-am scris.

- Ce-o să-i spui? Că te-a răpit Santinela Roşie? Ea lucrează pentru guvern şi nu vreau un incident diplomatic. Discreţia este deviza noastră.

- Ascultă, dacă plec fără să-i dau nici un motiv, poţi fi sigur că se va duce direct la poliţie.

Preotul se gândi câteva clipe.

- Cred că ai dreptate. Unde stă?

Donis îi arătă drumul, apoi căută o hârtie în torpedo.

Nu-i era uşor să scrie sub ameninţarea unei arme, dar era şi mai greu să găsească nişte cuvinte care să n-o rănească.

Cu inima strânsă, scrisese o minciună groaznică.

Bărbatul din spatele tejghelei nu-i răspunse la

întrebare. Karen se hotărî să aştepte.

- Adu-mi aminte de unde vii. Am uitat.

- Din Canada. Sunt canadiană. Cunoşti Canada?

- Nu.

- E prima oară când vin în Spania. Dumneata eşti spaniol?

- Sunt sanvitean.

- Chiar aşa?

- Ce treabă ai cu Hanibal?

- Ei bine, după cum ţi-am spus, unul dintre prietenii mei.

- Care prieten?

Karen oftă. Nu era sigură că putea să mai reziste mult timp unui asemenea interogatoriu.

- Il cunoşti pe Hanibal?

- Mai trece pe-aici, din când în când.

- Cum pot să-l întâlnesc sau să-l fac să afle că sunt aici?

Interlocutorul clătină din cap în sens negativ.

Lucrurile nu se petreceau aşa de simplu cum îşi închipuise. Era clar că o bănuia ca fiind spioană. Nu-l condamna, pentru că ştia la ce riscuri se expuneau.

Totuşi, n-avea timp de pierdut. Donis era în

pericol. Trebuia să fie mai directă. Trase cu ochiul să se asigure că uşa rămăsese deschisă, ca să poată să scape în caz de nevoie şi se hotărî "să se arunce în apă”.

- Ai auzit vorbindu-se despre Eliberator?

Omul avu o clipire imperceptibilă din ochi, care o făcu să înţeleagă că nimerise exact la ţintă. Dar, în aceeaşi clipă, văzu perdeaua din spatele lui mişcându-se. Era clar că mai asculta cineva discuţia lor.

- Toată lumea a auzit vorbindu-se despre Eliberator. Ce ştii despre el?

- Ne-am cunoscut îndeaproape.

- Nu el ţi-a spus de Hanibal.

- De unde ştii?

- Ştiu eu.

- Ai dreptate. Sunt în căutarea lui Donis, şi de asta am nevoie să-l văd pe Hanibal. Bărbatul îi întoarse spatele şi începu să-şi şteargă paharele.

- Cum ţi-am spus deja, i se întâmplă să mai treacă pe aici.

- în fiecare zi?

- Poate.

- Când? Seara? Bărbatul nu răspunse, şi înţelese

că nu va mai scoate nimic de la el. Ea scoase câteva bancnote din buzunar.

- Cât îţi datorez? îi spuse şi ea plăti.

- Aş mai vrea un horchata, dar aş vrea să-l beau aici, spuse tânăra femeia arătând o masă.

- Ţi-am spus că restaurantul este închis.

- Ştiu, dar m-ai lăsat să intru. O s-aştept ora mesei, în cazul în care Hanibal ar trece pe-aici...

Perdeaua se mişcă din nou, şi ştiu că Hanibal va afla în curând că era căutat de o tânără canadiană.

Karen trebui să aibă răbdare trei zile, trei zile de aşteptare groaznică. Găsise o mică pensiune în cartier, dar nu se ducea acolo decât să doarmă. Restul timpului şi-l petrecea în faţa uşii restaurantului, aşteptând. Proprietarul nu deschidea decât la unsprezece. La început, clienţii fuseseră surprinşi de femeia blondă, mereu singură, aşezată la o masă. Dar începând din a treia zi, nu-i mai dădură nici o atenţie.

Karen se încăpăţână în demersul ei, pentru că ştia că o puneau la încercare.

In seara celei de a treia zile, pe la miezul nopţii, consumatorii începeau să părăsească localul când un

mic lustragiu intră, la rândul lui. Karen îl remarcase deja pe puşti, dar se întreba ce căuta acolo la o asemenea oră. Puştiul se apropie de Karen şi-i arătă periile.

- Nu, mulţumesc. Am sandale şi n-am nevoie să le lustruiesc.

Se uita curios la picioarele ei. Era simpatic şi nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani.

- îl cauţi pe Hanibal? o întrebă pe englezeşte.

Lui Karen îi sări inima în piept.

- Da. Il cunoşti?

El îşi şterse nasul cu mâneca, şi făcu o mutră de om sigur pe el.

- Il cunosc.

- Unde este? îl aştept de trei zile. Poţi să-i spui că aş vrea să vorbesc cu el?

Băiatul îşi lăsă jos cutia cu scule şi se aşează la masă.

- Haide, spune. Eu sunt Hanibal.

Donis ştiu că era cineva dincolo de uşă chiar înainte de a auzi cheia răsucindu-se în broască. Era întuneric, dar recunoscu o siluetă îmbrăcată în uniformă. Rămase întins pe pat.

- Te-ai trezit? întrebă bărbatul. Donis nu răspunse.

- Bineînţeles că da. Ascultă. Forţele noastre sunt mobilizate. Zilele preşedintelui sunt numărate.

Patul metalic scârţâi când Donis se ridică.

- Ce-ai spus?

- Ai auzit bine. Nu pot să mai întârzii, dar trebuia să te avertizez. O să aibă loc o insurecţie. Nu trebuie să colaborezi cu preşedintele.

- Când va avea loc?

- Nu s-a stabilit data exactă, dar va fi curând.

Soldatul se îndreptă spre uşă, şi Donis îşi dădu seama că nu-i văzuse chipul.

- Cum pot să fiu sigur că nu-i o capcană?

- Nu poţi.

- Stai puţin! Altceva n-ai să-mi spui?

- Doar că verişoara ta te sărută şi că te va vedea în curând. Talia!

Putea să fie adevărat? Era unul dintre capii rezistenţei, dar o răscoală era imposibilă. Ar fi o nebunie, ar fi înăbuşită într-o baie de sânge.

Speranţa pe care o trezise această întâlnire se nărui imediat. Ca de obicei, se trezea singur cu gândurile lui. Si toate gândurile duceau spre Karen.

Capitolul 16

Karen rămase cu gura căscată.

- Tu eşti Hanibal? Cel pe care-l aştept aici de trei zile?

- De ce pari atât de surprinsă?

Avea puţin accent latino, dar engleza lui era excelentă.

- Dar nu eşti decât un copil!

- Este unul dintre atuurile mele. Tânăra femeie lăsă ochii în jos spre cutia de lustruit.

- Să lustruieşti pantofi, vrei să spui?

- Da, astai acoperirea mea. Adevărata mea muncă e mult mai importantă.

Si pe urmă, nu sunt atât de tânăr. Am paisprezece ani. In fine. aproape.

Karen era disperată. Pierduse trei zile, şi acum i se părea imposibil să-l poată întâlni pe Donis.

- Ascultă, Hanibal. Am venit aici ca să aflu ce s-a întâmplat cu Donis Sotera. Poţi să mă ajuţi?

- N-am mâncat toată ziua, spuse el fără să răspundă la întrebare. Imi oferi ceva de mâncare?

Karen oftă şi-i întinse meniul.

- Alege-ţi ce vrei. Insă Hanibal nu trebui să

citească lista, ca să dea comanda.

- Locuieşti în Canada, nu-i aşa?

- Văd că te-ai informat.

- Nicidecum. Eram după perdea când ai venit, în prima zi.

- Am observat că era cineva acolo. De ce n-ai ieşit la iveală?

- Trebuia să fiu prudent, să mă asigur mai întâi că nu erai o duşmancă.

- Si ce te-a făcut să te linişteşti?

- Te priveam când lustruiam pantofi. Păreai tristă. Si cum zvonurile vorbeau despre întoarcerea lui Donis, noi am hotărât că povestea ta era credibilă.

- Ce înseamnă acest "noi"?

- Oamenii pentru care lucrez.

- Şi ce-ai auzit în legătură cu Donis?

- Că e în rezidenţă supravegheată în palatul din Sanvito.

- Ce înseamnă această rezidenţă supravegheată?

- Cine poate şti? Doar preşedintele hotărăşte. Dar ştim că încă trăieşte.

Ca să audă aceste cuvinte călătorise mii de kilometri, însă deodată, nu-i mai era de-ajuns.

Ospătarul îi aduse lui Hanibal o tavă plină cu peşte, pe care i-o puse în faţă şi vorbi sever cu el în limba sanviteană. Lucrul ăsta nu păru să-l deranjeze pe puşti, care începu să mănânce cu poftă.

- Mi-a spus că am vorbit prea mult.

- De ce? Nu mi-ai spus nimic.

- Am vorbit mai mult decât trebuia. Eu nu sunt decât un intermediar, un emisar.

- Şi ce trebuie să facă un emisar?

- Eu transmit mesaje, mă întâlnesc cu oamenii şi apreciez dacă sunt cinstiţi sau nu. Mă pricep bine la asta.

- Şi. am reuşit la examenul ăsta?

- Bineînţeles, fără probleme. De altfel, te observasem deja. Talia vrea să te vadă acum.

Karen tresări când auzi acest nume.

- Talia? Vorbeşti despre verişoara lui Donis?

- Da.

- Unde este?

- Nu departe de aici. După ce termin de mâncat, o să mergem acolo.

Karen îşi sprijini bărbia în pumni şi se uită la puştiul care continua să mănânce cu poftă. La urma

urmei, după ce aşteptase atât, câteva minute în plus nu mai contau.

Plecând de la restaurant, Hanibal o conduse printr-un labirint de străduţe şi scări, unde n-ar fi fost în stare să se descurce. Se opriră în faţa unei uşi şi Hanibal bătu câteva lovituri care parcă alcătuiau un cod.

Uşa se deschise şi Hanibal o conduse înăuntru. O bătrână o privi pe îndelete pe Karen, înainte de a se hotărî s-o lase să intre într-o curte interioară.

Plante uriaşe erau agăţate pe coloane. Peste tot erau flori tropicale, cu culori minunate. O colivie cu păsări multicolore se adăuga la ambianţa magică a locului acela.

Bătrâna dispăru, dar Karen se simţea totuşi liniştită prin prezenţa lui Hanibal.

O brunetă frumoasă apăru de după o perdea de verdeaţă. Era desculţă, purta o tunică lungă, şi ca bijuterii avea două inele mari în urechi. Pe umărul ei stătea un papagal.

- Tu eşti Karen?

Avea o voce blândă şi melodioasă.

Karen încuviinţă clătinând din cap.

- Ce vrei de la noi?

- Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Donis.

- De ce?

- Pentru că. pentru că-l iubesc.

- Ce te face să crezi că i s-a întâmplat ceva?

Karen se întoarse spre Hanibal, dar înţelese din privirea lui că n-ar fi trebuit să-i spună nimic.

- Am o presimţire.

- De când îl cunoşti?

- De vreo patru luni.

Karen nu putea să nu observe reticenţa tinerei femei. Atunci, se hotărî să facă dovada bunelor ei intenţii. Ii întinse fotografia pe care o luase de la Donis.

Talia o luă, şi chipul i se lumină de un zâmbet.

- Uite, uite! îi spuse lui Hanibal. Familia noastră. N-am mai văzut fotografia asta de ani de zile. Eram copii, Donis, Salvo şi cu mine. E şi mama mea, şi părinţii lui Donis. Şi aici, este Nani.

Talia privea fotografia ca şi cum ar fi putut să-şi aducă aminte de anii de linişte şi de fericire.

- Mulţumesc că mi-ai arătat-o, spuse ea dându-i-o înapoi lui Karen. De mult nu m-am mai gândit la

perioada aceea. E târziu, dar vrei să mai vorbim despre Donis?

- Mi-ar face plăcere, veni imediat răspunsul lui Karen.

Ea întinse mâna şi pasărea veni să i se aşeze pe degete.

- Hanibal, du-l pe Rasputin în colivia lui şi pe urmă treci la culcare.

- Deja? Talia se încruntă, şi asta fu de-ajuns ca puştiul să dispară.

- Vrei un ceai? propuse Talia.

- Da, mi-ar face plăcere.

O privi pe frumoasa brunetă ducându-se spre bucătărie şi nu putu să nu-i admire mersul graţios. Când se întoarse, puse ceainicul şi două ceşti pe măsuţa din faţa lui Karen, şi se aşeză şi ea.

- Atunci, spune-mi, Donis s-a simţit bine în Canada? Bând ceaiul, Karen începu să-i descrie amănunţit toată povestea lor, de la prima întâlnire până la venirea lui Eustatius. Era bucuroasă că putea în sfârşit să se destăinuie cuiva care o înţelegea şi care-l iubea pe Donis.

- Cum arăta acest Eustatius?

Karen i-l descrise pe pretinsul preot.

- Il cunoşti?

- Nu. Se poate să nu fie din Sanvito. Salvo a recrutat oameni de peste tot.

- Pari să fii la curent cu ceea ce face fratele tău.

- Am reuşit să plasăm spioni chiar şi în palatul prezidenţial.

- Dar ce aşteaptă de la Donis? Crezi că vrea. să-l omoare?

- Nu. Nu imediat, în orice caz. Are nevoie de el. Sper doar că Donis n-o să fie atât de nebun încât să refuze.

Karen se simţi deodată depăşită de turnura pe care o luau evenimentele, şi nu putu să nu-şi ascundă faţa în palme.

- Of, nu mai ştiu! Nu ştiu de ce m-am hotărât să fac o asemenea călătorie. Dar aveam nevoie să ştiu. Nu puteam să mă mulţumesc cu atât.

Scoase biletul pe care i-l lăsase Donis la plecare şi i-l întinse Taliei.

- Eşti sigură că nu-i vorba doar de gelozie?

- Sinceră să fiu, nu pot să cred în existenţa acestei femei, chiar dacă trebuie să recunosc că am

crezut în prima clipă.

- Fii liniştită, îl cunosc pe Donis dintotdeauna, şi aici, n-a avut niciodată o relaţie serioasă.

- Mulţumesc, Talia. Cred că aveam nevoie să aud aşa ceva.

- Si acum, ce vei face?

Karen ridică din umeri.

- Ce pot să fac? Nu pot să mă gândesc să ajung în Sanvito, cu toate că doar acolo l-aş putea vedea pe Donis.

- Poate mai este un mijloc.

- Care?

- Dacă te-am lăsat atât să aştepţi până să luăm legătura cu tine, a fost din cauză că puneam la cale un plan. Prezenţa ta poate să se dovedească utilă.

- Utilă pentru ce?

- Ca să-l salvăm pe Donis. şi să răsturnăm regimul fratelui meu.

Sala mare a palatului prezidenţial ilustra megalomania dictatorului. Nu era decât o acumulare de coloane, fresce, lustre de cristal. Tocmai în fund, tronul instalat acolo spunea multe despre mentalitatea lui Salvo Gibrian, ales preşedinte pe

viaţă. Nu-şi dădea oare seama că dimensiunile acestea îl făceau să pară ridicol de mic?

Donis nu fu încătuşat ca să fie dus în faţa vărului său.

- Ne revedem în sfârşit, începu Salvo pe un ton ironic.

Donis nu răspunse, şi preferă să se uite la vechiul lui prieten. Transformarea era incredibilă. Se împlinise, trăsăturile i se buhăiseră de grăsime, trupul i se pleoştise.

- Apropie-te, dragă vere. Ar trebui să fii mulţumit să mă vezi din nou; în definitiv, suntem de acelaşi sânge.

- Ai eliberat-o pe bunica?

- Fiecare lucru la timpul lui.

- Ţi-ai dat cuvântul!

Donis reacţionase cu o asemenea violenţă, încât gardienii vrură să intervină, dar un gest al preşedintelui îi opri.

- Ar fi fost prematur să-ţi eliberez bunica, înainte de a avea plăcerea să stăm de vorbă.

- Ei bine, spune, te ascult.

Salvo făcu un gest spre gardieni, şi aceştia se

îndepărtară.

- Prefer să dau un caracter mai intim discuţiei noastre.

- Ar fi trebuit să găseşti un loc mai discret.

- Nu-ţi place aici? Eu am fost cel care a pus la punct planurile. In sfârşit, cam aşa ceva. Donis, o să fiu sincer. Ţara are nevoie de tine. Suntem pe marginea unei prăpastii.

- Te temi că o criză economică o să-ţi tulbure somnul?

- Te sfătuiesc să păstrezi pentru tine sarcasmele. Ar fi mai bine pentru tine. Pot să-ţi dau tot ce ai nevoie: statistici, rapoarte financiare. în sfârşit, totul. Situaţia e critică. Avem o inflaţie de cinci sute la sută, băncile străine nu ne mai primesc moneda.

Donis îşi asculta vărul, însă dincolo de aceşti indicatori economici, vedea mizeria unui popor care murea de foame.

- Ce-mi ceri, e imposibil, Salvo. Un singur om nu poate face să meargă economia unei ţări.

- Trebuie să iei nişte hotărâri, câtă vreme nici unul dintre miniştrii mei nu e în stare.

- E de la sine înţeles. Ştiu ce-i aşteaptă dacă fac

vreo greşeală.

- Lucrurile s-au schimbat de când ai plecat, Donis.

- Vrei să spui că nu mai omori şi nu mai jefuieşti?

- Ai grijă ce spui.

Eu sunt stăpânul aici.

- N-am de gând să te ajut, în nici un fel. M-am întors doar ca s-o eliberez pe bunica, atâta tot.

Chipul lui Salvo se întunecă. Cu o expresie crâncenă, se ridică de pe tron.

- Vei face ce-ţi cer, pentru că-mi datorezi asta.

- De ce-ar trebui s-o fac?

- Pentru că ai vrut să mă omori.

- Despre ce vorbeşti?

- Nu mai face pe nevinovatul. Ştiu că n-ai uitat. Adu-ţi aminte de dimineaţa de pe faleză.

Abia împlinisem douăzeci de ani şi aveam o sumedenie de proiecte şi de vise.

Nu, nu uitase, cu toate că încercase să-şi alunge amintirile. Si nu era o întâmplare faptul că Salvo îşi clădise palatul chiar pe locul acela.

- N-am avut niciodată de gând să-ţi dau drumul.

- Nu minţi! Ţi-am citit în ochi. Mă priveai ca şi cum aş fi fost un monstru.

- Dar nu te-am lăsat să cazi.

- Nu. dar cred că ţi-a părut rău.

- Am lăsat să-mi scape această şansă, nu mi-am urmat instinctul. Aş fi putut evita ruina ţării şi moartea multor nevinovaţi, dar n-am făcut-o.

- De asta ai devenit Eliberatorul, atât de nobil, atât de generos, gata să-ţi ajuţi concetăţenii? Sentimentul de vinovăţie te făcea să te porţi aşa?

Salvo rostea cu glas tare un adevăr pe care Donis nu vrusese niciodată să-l ia în seamă.

- Nu vreau să fiu erou, ci doar să-i ajut pe cei care au nevoie.

- Ei bine, continuă-ţi opera, aici.

- Ţi-am spus deja că n-o să-ncerc să-ţi repar greşelile de administrare.

- Ce păcat, dragă vere! Si eu care eram atât de încrezător. Stii, am un mare număr de prizonieri politici în celulele mele, şi întreţinerea lor costă Statul o mulţime de bani. Ce părere ai?

- Eliberează-i!

- Mi-ar fi plăcut să fac asta. Dac-ai fi acceptat să lucrezi pentru mine, cei optzeci şi şapte de bărbaţi şi femei ar fi putut fi salvaţi.

- Ce vrei să spui?

- E costisitor să continuu să-i hrănesc, şi soldaţii mei îmi solicită să se antreneze la tir. Sunt sigur că asta i-ar amuza.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Salvo, eşti nebun? Când o să se termine?

- O să se termine când o să redresezi tu situaţia. Iţi dau o săptămână ca să-mi propui o serie de măsuri. La sfârşitul săptămânii, dacă n-am nimic de la tine, prizonierii din prima celulă vor fi omorâţi. După încă o săptămână, o să pun să fie omorâţi cei din a doua celulă. Si aşa mai departe, până o să te hotărăşti să colaborezi. Dacă rezişti până la sfârşit, ceea ce m-ar surprinde din partea ta, ai să fii împuşcat la rândul tău.

In felul ăsta, am să mă debarasez de toţi opozanţii. Donis tăcu, şi Salvo trebui să-i interpreteze tăcerea ca pe o acceptare.

- Gărzi, luaţi-l pe omul ăsta şi daţi-i tot ce vă cere! Are de lucru!

- Elibereaz-o pe bunica! strigă Donis în timp ce gardienii îl luau cu ei.

Salvo începu să râdă homeric în sala goală şi

rece.

- Nu ţi-am spus încă? Este liberă de o săptămână. Soldatul reveni să ia legătura cu el. De data asta se postă în faţa ferestrei, şi Donis putu să-i vadă faţa. Era atât de tânăr, încât te făcea să te gândeşti la un copil deghizat în bărbat.

- Sper să-mi aduci veşti bune. Nu mai am decât cinci zile răgaz.

- Mecanismul a pornit. Acceptă să colaborezi cu preşedintele.

- Dar nu pot să fac altceva?

- Nu. Prezenţa dumitale aici este de-ajuns. Poporul începe să ceară eliberarea conducătorului lor.

Donis îşi ascunse faţa în mâini. Nu mai vroia să moară alţi oameni din cauza lui.

- Mai este ceva. Prietena dumitale canadiană este în Spania.

- Cine? Karen? De ce-i acolo?

- Te căuta. Acum, e împreună cu Talia.

- Dumnezeule!

Aşadar, îl iubea! In ciuda biletului pe care i-l lăsase, era acolo. Dragostea fusese mai tare. Se

gândi la primejdiile care o aşteptau.

- Spune-i Taliei s-o trimită acasă.

- N-aş putea să ajung la ele, dar cred că m-ar refuza.

- De ce?

- Prietena dumitale ne va ajuta.

- Nu! Nici vorbă de aşa ceva! Karen n-are nici o legătură cu insurecţia. Insist să se întoarcă acasă.

Soldatul îşi puse puşca pe umăr şi se întoarse cu spatele.

- Planurile sunt stabilite deja. Nu putem să riscăm viitorul ţării ca să ne ocupăm de siguranţa unei femei.

Fereastra n-avea gratii. Putea să iasă pe acolo şi să fugă. Ar fi putut să ajungă la Karen, s-o oblige să se întoarcă la ea acasă? Dar nu. Locul lui era aici. Viaţa şi speranţa a mii de oameni depindeau de el. Şi era fără îndoială ultima şansă ca ţara să-şi redobândească libertatea şi să termine cu tirania lui Salvo Gibrian.

- Atunci, promite-mi să ai grijă de ea.

- O să facem tot posibilul. Şi acum, dă-mi inelul. Cel cu cruce. El face parte din planurile noastre.

Capitolul 11

Vaporul se apropia de portul Muniz, din Sanvito. Karen privea spre ţărm, întrebându-se care va fi reacţia lui Donis. O să fie furios? Dar nu mai avea nici o importanţă. Trebuia neapărat să-l elibereze.

Insula de culoare brună şi verde era aşezată pe o mare turcuoaz. Două monumente dominau oraşul. De-o parte, catedrala, construcţie veche, purtând patina anilor, îşi înălţa spre cer săgeata cupolei, în timp ce, de partea cealaltă, monstruos şi ridicol, palatul prezidenţial desfigura faleza.

- Reşedinţa fratelui meu, spuse Talia arătând noua construcţie.

- Bănuiam, răspunse Karen.

Se uită pe punte la echipa de jurnalişti, fotografi şi tehnicieni care-i însoţea. Veneau din douăsprezece ţări, atraşi de perspectiva unui reportaj extraordinar în care se amestecau politica, dragostea şi o dramă familială.

Karen îi îngăduise Taliei să se folosească de numele său, ca să asigure succesul misiunii. Şi reuşise. Sora dictatorului şi logodnica eroului erau pe cale să-l salveze pe Donis Sotera din ghearele

tiranului. Asta nu putea să lase pe nimeni nepăsător.

Publicitatea era esenţială în reuşita acţiunii, îi explicase Talia. Câtă vreme Salvo s-ar fi ştiut în centrul atenţiei tuturor, nu şi-ar fi permis nici cea mai neînsemnată violenţă.

De altfel, el îi asigurase pe jurnalişti că erau bineveniţi, şi ar fi mulţumit să stea de vorbă despre soarta lui Donis Sotera.

Pe chei, sute de persoane aşteptau sosirea vaporului. Spre marea ei surprindere, Karen văzu că erau agitate steaguri din Sanvito şi ale Canadei.

- De ce toţi oamenii ăştia, cu atâtea drapele? o întrebă pe Talia.

- Sunt pentru tine, femeia care a cucerit inima Eliberatorului. Aici, noi nu rezistăm unei poveşti de dragoste.

Le aştepta o maşină. Urcară în ea în timp ce jurnalştii se înghesuiră într-un autobuz. Porniră la drum către palat, aclamate de o mulţime de oameni, masaţi de-a lungul parcursului.

Soferul opri în faţa unei scări monumentale, care ducea înăuntrul palatului. Gardienii le conduseră pe o alee largă, decorată cu lux ostentativ, şi ajunseră

într-o sală mare în capătul căreia se afla tronul.

După câteva minute, în ritmul maiestuos al unei fanfare, apăru preşedintele. Era atât de gras încât mai mult se legăna decât păşea. Destul de scund, purta o uniformă militară acoperită în mare parte cu medalii.

Preşedintele se uită doar o clipă la Karen, după care îşi concentră atenţia asupra surorii lui.

- Draga mea Talia, ce plăcere să te revăd, spuse el deschizând braţele.

Talia urcă cele trei trepte care duceau la tron, ca să-şi sărute fratele. Salvo se întoarse atunci spre jurnalişti.

- Bine aţi venit pe insulă! Sunt flatat că lumea se interesează de reuniunea noastră de familie.

Salvo bătu din palme şi doi servitori aduseră scaune pentru cele două femei.

- Spune-mi, dragă frate, întrebă Talia aşezându-se, ce mai face vărul nostru?

- Cât se poate de bine, soră dragă. Donis este aici în largul lui şi n-ai de ce să-ţi faci griji pentru el.

Când vorbea, privirea lui Salvo avea nişte sclipiri stranii, ca şi cum nebunia punea treptat stăpânire pe

el.

- Dacă aşa stau lucrurile, n-o să găseşti nici un inconvenient dacă Donis vine să ne spună el însuşi, nu?

- Mi-ar plăcea, însă Donis are o mulţime de treburi de făcut, şi mi-a cerut expres să nu-l deranjez sub nici un pretext.

Karen luă cuvântul la rândul ei.

- Am făcut mii de kilometri ca să ajung aici, şi nici nu mă gândesc să plec fără să fi stat de vorbă cu Donis. N-am nici un motiv să te cred. Donis poate e mort la ora asta.

- Domnişoară Miller, nu te-ai gândit că poate sentimentele lui faţă de dumneata s-au schimbat?

- Dacă-i aşa, vreau să-l aud pe el spunând-o.

- Foarte bine, atunci o să-i cer să vină, dar te previn că nu-i place absolut deloc să fie întrerupt din treabă.

Salvo dădu un ordin unuia dintre gardieni şi acesta se întoarse după câteva minute însoţit de Donis.

Karen îşi dădu seama că tremura din cap până-n picioare. Nu se mai văzuseră de câteva săptămâni,

care i se păreau o eternitate. Donis o privi pe Talia, apoi pe Karen, cu un aer inexpresiv.

- Ce căutaţi aici?

- Am venit să ne asigurăm că-ţi merge bine, îi răspunse verişoara.

- Ei bine, v-aţi pierdut timpul. Salvo v-a spus adevărul. Am venit aici de bunăvoie, ca să redresez economia ţării. In ciuda zvonurilor care au apărut, nu sunt prizonier şi pot să plec când vreau.

- Nu te cred.

- Nu mă interesează ce crezi.

Karen simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Donis părea furios la culme.

- Ai putea măcar să fii mai amabil cu Karen, care a venit de departe.

- Nu vreau să-i spun decât un singur lucru, şi anume că se amestecă în ceva care n-o priveşte. Si mi se pare o ruşine că aţi convocat atâţia jurnalişti pentru o întâlnire de familie.

Talia puse mâna pe braţul lui Karen.

- îmi pare rău. Cred că am judecat greşit situaţia.

Salvo pufni în râs.

- N-are de ce să-ţi pară rău, surioară. Donis şi cu

mine v-am rezervat o mică surpriză.

- Ce fel de surpriză?

- O masă în familie. Ne-am gândit că ţi-ar face plăcere s-o vezi pe Nani înainte de a pleca din nou, pentru că bănuiesc că nu vrei să rămâi în ţara ta.

- Ţara asta nu este ţara mea. Dar aş fi bucuroasă s-o văd pe Nani. Ce mai face?

- Neschimbată, şi aşa o să rămână mult timp.

Karen răsuflă uşurată. Planul părea că se desfăşura
aşa cum fusese prevăzut.

- Da, o să mâncăm toţi patru pe terasa care dă spre mare. Vom fi împreună, ca altădată.

- Toţi patru?!

- Da, tu, Donis, Nani şi cu mine. Fără să mai pun la socoteală gardienii, bineînţeles.

Karen simţi un gol în stomac. Nu fusese invitată... Din fericire, prevăzuse aşa ceva.

Talia se întoarse spre Karen.

- Te deranjează să mai aştepţi câteva ore?

- Nu-i nici o problemă. Dar eşti sigură de ceea ce faci?

- Uneori, trebuie să ai încredere în instinct. Şi pe

urmă, abia aştept s-o văd pe Nani.

- Atunci, du-te, şi nu-ţi face griji pentru mine.

Karen se întoarse la jurnalişti. Gardienii veniră să le propună să-i urmeze într-o sală unde le fu servită o gustare.

Era moartă de teamă. Niciodată nu trăise asemenea clipe, şi nu se simţea pregătită. Şi pe urmă, nu ştia pe cine să mai creadă, în lumea asta de nebuni. Donis denunţase în public dragostea lor, şi Talia era sora unui dictator psihopat.

Puse mâna pe inelul lui Doris pe care şi-l prinsese de un lănţişor la gât. Bijuteria ajunsese la ea din mâini străine, şi din motive care n-aveau nici o legătură cu dragostea.

Doi gardieni intrară în clipa aceea în încăpere şi se îndreptară spre Karen.

- Avem un mesaj de la Donis Sotera, spuse unul dintre ei.

- Despre ce este vorba?

- îşi vrea inelul.

- Ce vrea?

- Inelul de aur care-i aparţine. Vrea să i-l dai înapoi.

- Spune-i că n-am de gând să i-l dau. în definitiv, el este cel care nu şi-a ţinut promisiunea.

Gardienii se uitară unul la celălalt.

- Ne pare rău, dar trebuie să insistăm.

- Si dacă refuz, ce-o să faceţi? O să mă împuşcaţi?

- Bineînţeles că nu. Eşti sub protecţia preşedintelui, domnişoară Miller, dar sperăm că vei accepta să colaborezi.

Jurnaliştii începură să se adune în jurul lor.

- Dacă Donis vrea să-şi recupereze inelul, lăsă-mă să i-l dau chiar eu.

- Rcunoşti deci că-l ai.

- De bună seamă. Nu mă despart de el niciodată.

îşi scoase lănţişorul din corsaj şi le arătă bijuteria.

- Donis Sotera ia masa împreună cu familia. Nu vrea să fie deranjat.

- N-am să fac scandal, dacă de asta se teme.

Cei doi gardieni vorbiră ceva pe limba lor, pe urmă, cel mai tânăr se întoarse spre Karen.

- De acord, o să te însoţim până pe terasă, dar nu te lăsăm să rămâi acolo.

- Nici nu vreau.

Karen îi urmă pe cei doi bărbaţi. Terasa era în

partea cealaltă a palatului. Până la urmă, ajunseră în faţa unei porţi duble, păzită de un soldat înarmat. Poarta se deschise şi intrară.

Locul era exact aşa cum îl descrisese Talia. Pământul era acoperit cu dale de marmură, care se terminau pe marginea falezei de-a lungul căreia era plantat un şir de chiparoşi. Jos, se auzea zgomotul surd al valurilor care se spărgeau de stânci.

Donis era aşezat lângă o bătrână îmbrăcată în negru. Talia şi Salvo stăteau de vorbă, rezemaţi de balustradă. La sosirea ei, toţi se întoarseră spre nou-venită.

Donis se ridică şi li se adresă gardienilor făcând semn spre Karen.

- Ce caută aici? întrebă el.

Tremurând, Karen îi arătă inelul pe care-l ţinea în mână.

- Am inelul dumneavoastră, domnule.

- Am cerut să mi-l aducă gardienii.

- N-am vrut să mă supun. Dar uite-l, prinde-ţi inelul blestemat.

Karen aruncă inelul în aer în timp ce gardienii îşi armară puştile şi traseră. Salvo fu atins din plin de un

glonţ şi se smuci înapoi datorită impactului. Se prăbuşi în braţele Taliei, care se încovoie sub greutatea lui. Ea îşi pierdu echilibrul şi, înainte ca cineva să poată interveni fratele şi sora dispărură în gol.

Karen alergă grăbită într-acolo. O sută de metri mai jos, tupul dislocat al tiranului zăcea pe stânci. Dar nimeni n-o văzu pe Talia. Doar eşarfa ei roşie rămăsese agăţată de o stâncă.

Donis o luă pe Karen în braţe şi ea simţi risipindu-se toată neliniştea pe care o încercase în cursul acestor zile cumplite.

- Draga mea, s-a terminat. Totul s-a terminat. Iartă-mă.

Epilog

Casa lui Donis era construită în partea de sud a insulei, lângă plaja cu nisip fin, unde frunzele câtorva palmieri se legănau în adierea brizei. Era o casă modestă, cu pereţi albi şi cu acoperiş de ţiglă roşie, dar aici locuiau fericiţi de şase luni.

Pe masa de pe terasă, munca lui Karen era împărţită în două teancuri. într-o parte, cărţile de gramatică sanviteană, în cealaltă, mapa cu corespondenţă. Karen era întinsă pe un şezlong, întrebându-se cu ce să înceapă.

- Tot ca o şopârlă la soare, nu-i aşa?

Karen deschise ochii.

- Dragul meu, cum mai este inflaţia pe ziua de azi?

Donis se aplecă s-o sărute.

- Deloc rău. Unde-i bunica?

- In acelaşi loc, ca în fiecare zi la această oră.

- Pe plajă?

- Da, cu Hanibal. Şi el e convins că Talia se va întoarce într-o bună zi. Se pare că e o legendă.

Donis privi în direcţia plajei.

- Da, legenda. M-am gândit mult la ea, în ultimele

luni.

Se spune că dacă o femeie cade de pe faleză, marea o salvează de la moarte.

- Tu crezi?

- Nu ştiu. Important e că bunica o crede.

Karen era de acord cu el, şi cu legenda. Dispariţia Taliei era greu de admis, şi trebuia să păstreze speranţa.

- Era să uit că am o scrisoare pentru tine, spuse Donis.

- Incă una! Cine-ar mai fi crezut că vom primi scrisori după şase luni.

- E de la tatăl tău.

- Ah, e altceva. spuse ea deschizând plicul.

Citind scrisoarea, un zâmbet încântat i se întipări pe chipul bronzat.

- Totul e cât se poate de bine. Nepotul nostru Benjamin a împlinit trei luni şi i-a apărut primul dinte. Ah. de necrezut. Tata şi Liz au început să caute un apartament în oraş. Tata pleacă de la fermă.

Aventurile lui Karen avuseseră urmări şi peste Atlantic. Toată familia urmărise la televizor reportajul despre lovitura de stat.

în panica lui, William se întorsese la Liz să caute liniştea alături de ea. Se împăcaseră şi se căsătoriseră puţin după aceea.

Tatăl lui Karen îi trimisese şi un exemplar din ziarul local, London Free Press.

- Ascultă, tata spune că a cumpărat cincizeci de exemplare, ca să le păstreze amintire.

Articolul se intitula: "O tânără canadiană din Londra, ambasadoare a farmecului în Sanvito". Jurnalistul vorbea despre negocierile purtate de Karen Miller Sotera, soţia ministrului de finanţe, pentru redeschiderea consulatului Canadei din Sanvito.

- E şi un interviu cu domnul Rathbone.

Are numai elogii despre mine. Poate mă iubeşte, în cele din urmă.

Donis se apropie şi-şi luă soţia în braţe.

- Bineînţeles că te iubeşte. Cunoşti mulţi funcţionari care ar profita de concediul anual ca să se ducă să răstoarne un dictator sângeros?

- Donis, te rog, tocmai uitasem de asta.

- Dar nici nu se pune problema ca eu să uit. Sunt prea mândru de tine.

Karen zâmbi şi ridică ochii spre el.

- Am străbătut un drum lung, de când ai intrat în biroul meu de la oficiul de emigrări.

Donis o mângâie pe obraz cu vârful degetelor.

- Si nu-i decât începutul călătoriei, dragostea mea.

Sfârşit